

B E S T S E L L E R

JULIE
GARWOOD

DRAGOSTE
ŞI ONOARE

**JULIE GARWOOD
DRAGOSTE ȘI ONOARE**

HONOR'S SPLENDOR

Traducere: Mihnea Columbeanu
Editura: Miron

CAPITOLUL 1

ANGLIA, 1099

Voiau să-l omoare.

Războinicul stătea în mijlocul curții pustii, cu mâinile legate la spate, de un stîlp. Pe chip nu i se citea nimic, și privea drept înainte, fără să-și ia în seamă vrăjmașul.

Prinsul nu opusese nici o rezistență, lăsându-se dezbrăcat pînă la brîu fără să scoată o vorbă. Mantaua lui de iarnă, cu pulpană de blană, cămașa de bumbac, ciorapii și cizmele de piele îi fuseseră scoase și puse în fața lui, pe pămîntul înghețat bocnă. Gîndul dușmanului era limpede. Războinicul era osîndit să moară, dar fără nici un semn nou pe trupul brăzdat în atîtea bătălii. Sub ochii curioși ai privitorilor, captivul își putea privi veșmintele în timp ce îngheța încet de moarte.

În jurul lui se învîrteau doisprezece oameni. Cu jungherele scoase ca să se îmbărbăteze, îi dădeau tîrcoale batjocorindu-l, răcnind ocări și sudălmii, în timp ce tropăiau din picioare ca să nu le înghețe. Dar nici unul nu se apropia prea mult, de teamă ca supusul prizonier să nu se răzgîndească și să sară la atac. Nu se îndoiau c-ar fi fost în stare., căci toți auziseră istorisiri despre puterea lui herculeană. Unii chiar îi văzuseră vitejia în lupte, de cîteva ori. Iar dacă rupea funiile, oamenii ar fi fost nevoiți să se apere cu pumnalele, dar nu înainte de a le fi făcut și el de petrecanie la vreo doi, trei, poate chiar patru.

Căpeteniei celor doisprezece nu-i venea să-și creadă norocului. Îi prinseseră pe Lui și în curînd aveau să-l vadă cu ochii lor murind.

Ce greșeală necugetată săvîrșise! Duncan, puternicul Baron de Wexton, venise călare în fortăreața inamicului complet singur și fără nici o armă. Crezuse că Louddon, un baron cu titlu funciar pe măsura lui, avea să onoreze pacea trecătoare dintre ei.

În mintea șefului se strecură un fior de neliniște, în timp ce continua să-și privească prizonierul. Îi despuiaseră de virtute, îi făcuseră ferfeniță blazonul albastru cu alb care-i proclama titlul și avuția, se încredințaseră că nu mai rămăsese nici o fărîmă din nobilul civilizată de altădată.

Baronul Louddon voia ca prinsul să moară fără demnitate sau cinste. Și

totuși, omul aproape gol care se ținea atît de mîndru înaintea lor nu-i făcea deloc pe plac lui Louddon. Nu se purta ca un om ajuns în ceasul morții. Ba, captivul nu se ruga pentru viața lui, nici nu se milogea să-i pună capăt chinurilor mai repede. Nu avea pielea palidă și încrețită de frig și spaimă, ci arsă de soare și tăbăcită de vînturi. La naiba, nici măcar nu dîrdîia. Da, îl dezbrăcaseră, dar pe sub toate straturile rafinate rămăsese mîndrul senior al războiului, arătînd la fel de primitiv și neînfricat cum îl laudau întîmplările povestite pe șoptite. Sub ochii lor, Lupul se dezvăluise.

Batjocurile conteniseră. Numai urletul vîntului prin curte se mai auzea. Căpetenia se întoarse spre oamenii săi, adunați în apropiere. Toți se uitau în pămînt. Știa că evitau să-l privească pe captiv. Nu-i putea învinui, căci și lui îi era greu să se uite drept în ochii războinicului.

Baronul Duncan of Wexton era cu cel puțin un cap mai înalt decît cel mai mătăhălos dintre oștenii ce-l păzeau. Avea trupul la fel de masiv, eu umeri lați, musculoși, și coapse asemenea, iar poziția, cu picioarele depărtate, sugera că era în stare să-i ucidă pe toți... dacă i se năzărea.

Se lăsa întunecimea, aducînd cu ea și o perdea de ninsoare răzleață. Ostașii începeau să se plîngă de frig.

- La ce bun să-nghetăm și noi alături de el? mormăi unul.

- Mai are cîteva ceasuri pînă să moară, se plînse altul. Iar Baronul Louddon e dus de peste o oră. N-o să știe dacă am rămas afară sau nu.

încuviințările celorlalți îl înduplecară pe șef. Și pe el începea să-l irite frigul, iar aroganța prinsului îl înfuria. Pe toți sfinții, părea de-a dreptul plictisit de ei! Căpetenia trebuia să recunoască faptul că-l subestimase, iar asta-i sporea și mai mult mînia.

Cu un blestem bombănit, le porunci oamenilor să se ducă înăuntru. După plecarea celui din urmă, vasalul lui Louddon se asigură că frînghiile erau bine legate, apoi trecu drept în fața prizonierului.

-Zice-se că ești viclean ca un lup, da nu ești decît un om, și-n curînd ai să mori, ca orice om. Louddon nu vrea să porți tăieturi de jungher proaspete. Mîine dimineață, o să-ți tîrîm hokul la cîteva poște distanță de-aici. Nimeni n-o să poată dovedi că Louddon a săvîrșit fapta.

Furios că prinsul nici măcar nu-l privea, șeful adăugă, cu un mîrîit:

- Dac-ar fi după mine, acuma ți-aș smulge inima din piept, să

terminăm odată.

Și-și strânse scuipatul în gură ca să-l împrăște pe războinic în față, nădăjduind ca noua ocară să-i smulgă o reacție.

În sfârșit, captivul coborî încet privirea, pînă ajunse să se uite drept în ochii dușmanului său. Ceea ce văzu acolo îl făcu pe conducător să înghită în sec, erucindu-se, după care o luă la fugă spre adăpostul castelului.

Din umbra de lîngă zid, Madelyne privea. Mai așteptă cîteva minute, ca să se încredințeze că nici unul dintre ostașii fratelui său n-avea să se întoarcă, rugîndu-se în acea vreme să aibă curaj de a-și duce planul la bun sfârșit.

Risca totul, dar știa, în adîncul inimii, că n-avea încotro. Acum numai ea mai putea să-l scape. Madelyne își asuma răspunderea și consecințele, știind prea bine că dacă fapta-i era descoperită, aceasta avea s-o coste cu siguranță viața.

Mîinile-i tremurau, dar pașii-i erau repezi. Cu cît termina mai iute, cu atît avea să fie mai liniștită. Avea răgaz destul să se frămînte cu gîndul la faptele ei, după ce-i dădea drumul nesocotitului prizonier.

O mantie lungă și neagră o acoperea din creștet pînă-n tălpi, iar baronul n-o observă pînă nu ajunse drept în fața lui. O rafală aprigă de vînt îi doborî gluga de pe cap, lăsîndu-i coama arămie să se reverse peste umeri. Dîndu-și o șuviță la o parte din față, Madelyne îl privi.

O clipă, Lupul fu sigur că-i juca mintea un renghi. Chiar clătină din cap, refuzînd să creadă ceea ce vedea. Apoi îi ajunse la urechi vocea ei, dîndu-i de veste că nu era o nălucire.

- Intr-o clipă, două, te-am slobozit. Rogu-te să nu scoți o vorbă, pînă nu plec de-aici.

Nu-i venea să creadă ce auzea. Vocea salvatoarei sale era limpede ca graiul celei mai de soi harpe, și îmbietor ca zilele calde ale verii. Duncan închise ochii, rezistînd imboldului de a izbucni în rîs față de acea întorsătură ciudată. Ar fi putut scoate strigătul de luptă chiar atunci, ca să pună capăt înșelătoriei, dar îl biruia curiozitatea. Se hotărî să mai aștepte, pînă cînd izbăvitoarea lui își dezvăluia adevăratele intenții.

Chipul îi rămase de nepătruns. Păstră tăcerea, în timp ce o vedea

scoțînd de sub mantie un pumnal mic. Stătea destul de aproape de el ca s-o poată prinde cu picioarele, care-i rămăseseră dezlegate, iar dacă vorbele ei se vedeau mincinoase și pumnalul i se abătea spre inimă, ar fi fost nevoit s-o strivească.

Lady Madelyne nu avea habar de primejdie. Hotărîtă numai să-l vadă liber, trecu lîngă el și începu să taie funia groasă. Duncan observă că mîinile-i tremurau. Nu știa dacă de frig sau de frică.

Îi ajunse la nări mireasmă de trandafiri, ceea ce-l încredință că gerul îi luase mințile. O roză în toiul iernii, un înger în acea fortăreață a purgatoriului... Nu avea nici un sens - și totuși, fata mirosea a flori de primăvară și arăta ca o vedenie din ceruri.

Clătină iar din cap. Partea cugetătoare a minții lui știa prea bine cine era. I se spusese că sora lui Louddon avea statură mijlocie, păr castaniu și ochi albaștri - și că era plăcută la vedere. Dar aici începea neadevărul, căci sora diavolului nu era doar plăcută: era magnifică.

În sfîrșit, funia cedă, iar mîinile hii fură slobozite. Rămase pe loc, în timp ce fata trecea în fața lui, învrednicindu-l cu un mic zîmbet, înainte de a se întoarce să-i adune lucrurile împrăștiate pe jos.

De frică, se poticni, apoi se ridică din nou, îndreptîndu-se, și reveni spre el.

- Urmează-mă, te rog, îți ceru ea.

Duncan nu se clinti, rămînînd pe loc - de veghe, în așteptare.

Șovăirea lui o făcu pe Madelyne să se încrunte, spunîndu-și că desigur gerul îi înghețase puterea de a chibzui. Strîngîndu-i la piept hainele cu o mîină, îl cuprinse de mijloc cu cealaltă, șoptind:

- Reazemă-te de mine. Am să te-ajut, îți făgăduiesc. Dar, rogu-te, trebuie să ne grăbim.

Privea spre' ușile castelului, iar din voce îi răzbătea teama.

Duncan vru să-i spună că n-aveau de ce se ascunde, căci tocmai atunci oamenii lui escaladau zidurile, dar își mută gîndul. Cu cît știa mai puțin, cu atît avea să fie mai bine, la sorocul potrivit.

- Mergem în odăile preotului, de după capelă, îți șopti ea încet. E singurul loc unde nu se vor gîndi să caute.

Războinicul nu dădea nici o atenție vorbelor ei. Se uita spre partea de sus a zidului dinspre miazănoapte. Cornul lunii făcea zăpada să lucească

slab, astfel încât se zăreau siluetele ostașilor lui apărînd pe zid. Nu se auzea nici un sunet, iar numărul oamenilor creștea, în timp ce se adunau pe podișca de lemn ce încercuia zidurile.

Dădu din cap cu mulțumire. Oștenii lui Louddon erau la fel de nătărăi ca stăpînul lor. Vremea aspră îi trimisese pe străjerii de la poartă înăuntru, lăsînd zidurile fără nici o apărare, iar această slăbiciune avea să-i coste viața.

Se rezemă mai apăsător pe umărul femeii, ca să-i încetinească pașii, în timp ce-și flexa iar și iar degetele, încercînd să și le dezmoțtească. Picioarele nu și le prea simțea, ceea ce era un semn rău, dar știa că n-avea ce face.

Auzi un șuierat slab și ridică repede brațul, semn să mai aștepte. Noroc că fata era ocupată să-l rezeme și nu observa că dușmanii se strecurau în fortăreață.

Ajunseră la o ușă îngustă, unde Madelyne, crezînd că prinsul era prea slăbit ca să se mai țină pe picioare, îl sprijini cu mîna de un zid, în timp ce cu cealaltă desfereca ușa.

Pricepîndu-i gîndul, baronul se rezemă de perete și o privi cum își potrivea mai bine în brațe hainele lui, încercînd să mînuiască lanțul înghețat.

O dată ce ușa se deschise, îl luă de mîna și-l călăuzi prin beznă. Un val de aer înghețat îi învălui, în timp ce înaintau spre o a doua ușă, aflată la capătul unui coridor lung și umed. Madelyne o deschise repede și-l chemă după ea.

Odaia unde intraseră nu avea nici o fereastră, dar era luminată de cîteva lumînări ce răspîndeau o văpaie caldă. Aerul era stătut. Pe podele se așternuse praful, iar sub grinzile joase ale tavanului se legănau pînze de păianjen. Cîteva sutane colorate, pentru preoții veniți în trecere, atîneau în cuie, iar în mijloc fusese pusă o rogojină cu două pături groase alături.

După ce trase ivărul la ușă, Madelyne oftă ușurată. Pentru moment, erau în siguranță. Ii făcu semn să se așeze pe rogojină.

- Cînd am văzut ce-ți făceau, am pregătit odaia asta, explică ea, dîndu-i hainele. Mă cheamă Madelyne și sînt...

Voia să-i explice că era sora lui Louddon, dar numai decît se răzgîndi.

- Am să stau cu tine pînă la crăpatul zorilor, iar atunci am să-ți arăt cum să ieși, printr-o galerie ascunsă. Nici chiar Louddon nu știe de ea.

Baronul se așeză, cu picioarele încrucișate în față. În timp ce o asculta, își luă cămașa pe el. Fără doar și poate, fapta ei curajoasă complica lucrurile, și se întrebă cum avea să reacționeze cînd afla care-i fusese cu adevărat planul.

Imediat ce pieptul lui masiv fu acoperit iar de tunică, Madelyne îi înveli umerii cu o pătură, apoi îngenunche în fața lui, făcîndu-i semn să-și întindă picioarele. După aceea, i le cercetă încruntată. Duncan vru să-și ia cizmele, însă Madelyne îi opri mîinile.

- Mai întîi trebuie să-ți încălzim picioarele.

Trase adînc aer în piept, gîndindu-se cum i le-ar fi putut dezmorți cît mai repede. Luă a doua pătură, dădu să-i învelească picioarele cu ea, apoi clătină dincap. Fără o vorbă, îi acoperi picioarele cu pătura, își scoase mantia și, încet, își ridică pînă deasupra genunchilor poalele cămășii. Cureaua de piele împletită cu care se încinsese la brîu și care-i susținea și teaca pumnalului se agăță de fustanela verde ce-i acoperea cămașa, iar Madelyne o scoase, aruncînd-o lîngă baron.

În sfîrșit, îi luă labele picioarelor în mîini și, repede, fără să mai stea pe gînduri, și le strecură sub haine, lipindu-le de propria ei burtă.

Scoase un mic țipăt cînd pielea lui rece ca gheața o atinse, apoi își potrivi cămașa și pe deasupra ei îi cuprinse ambele picioare cu brațele. Umerii începură să-i tremure, iar războinicul avu senzația că îi absorbea tot frigul din trup, trăgîndu-1 în trupul ei.

Era cea mai mărinimoasă faptă pe care o văzuse vreodată în viața lui.

Simțirea îi revenea cu iuțeală. Avea senzația că-i erau înfipte-n tălpi mii de cuțite, arzînd ca focul. Încercă să-și schimbe poziția, dar Madelyne nu-l lăsă, strîngîndu-1 și mai tare, cu o putere neașteptată.

- Dacă te doare, e semn bun, spuse fata într-o șoaptă răgușită. O să-ți treacă repede. Și-apoi, ai mare noroc că mai simți ceva, adăugă ea.

Asprimea din vocea'ei îl miră pe Duncan, care înălță o sprinceană. Chiar atunci, Madelyne ridică privirea și-i zări expresia. Se grăbi să-i explice:

- N-ai fi ajuns aici dacă nu erai așa de nehibzuit. Nădăjduiesc doar că te-ai ales cu ceva din lecția de azi. A doua oară n-am să te mai pot

elibera.

Apoi încercă să zîmbească, unnînd pe un ton mai îmblînzit:

- Știu că te-ai așteptat ca Louddon să te primească onorabil. Dar asta a fost greșeala ta. Louddon nu știe ce e onoarea. Să îți minte asta pe viitor, și s-ar putea mai ai zile pe Pămînt.

Coborî privirea, gîndindu-se la prețul scump pe care urma să-l aibă de plătit pentru că-l eliberase pe dușmanul fratelui ei. Noroc că Louddon părăsise fortăreața, așa că avea mai mult timp pentru a-și pregăti planul de evadare.

Mai întîi, trebuia să se îngrijească de baron. După ce scăpa de grija lui, se putea ocupa și de urmările cutezătoarei sale fapte.

- Ce-i făcut, e bun făcut, șopti ea, lăsînd toate chinurile și deznădejdea să-i răzbească din voce.

Baronul nu-i răspunse, iar Madelyne nu mai spuse nimic. Tăcerea se întindea între ei ca un hău tot mai adînc.

Privindu-l în ochi, Madelyne își spuse că erau cenușii și reci ca două pumnale. Chipul lui părea cioplit în piatră, căci pe față nu i se citea nici o emoție, nici un simțămînt.

Avea părul de un castaniu închis, peste măsură de lung și puțin buclat, dar asta nu-i îmblînzea trăsăturile. Gura-i arăta aspră, bărbia era prea fermă, iar Madelyne observă că nu avea riduri la colțurile ochilor. Nu părea genul de om care să rîdă sau să zîmbească. Nu, recunoscuse ea, cu un fior de teamă. Era întîi și-ntîi războinic, și abia apoi baron, așa că în viața lui nu se găsea loc și pentru rîs.

Dintr-o dată, își dădu seama că habar n-avea ce se petrecea în mintea lui. Tuși ca să-și acopere jena, gîndindu-se să reia convorbirea. Poate că, dacă-l auzea vorbind, avea să se mai liniștească.

- Te gîndeai să-l înfrunți pe Louddon de unul singur? îl întrebă ea.

Îi așteptă un timp răspunsul, iar cînd văzu că se încăpățîna să tacă, oftă frustrată. Se vădea pe cît de neghiob, pe-atîta de îndărătnic. Tocmai îi salvase viața, iar el nu suflase o vorbă de recunoștință.

- Să nu te gîndești să te mai întorci după Louddon, continuă ea. Ar fi tot o greșeală. Iar data viitoare, sigur are să te ucidă.

Războinicul nu-i răspunse nici acum. Încet, se mișcă, retrăgîndu-și picioarele din brațele ei. Nu se grăbea, frecîndu-i provocator pielea

sensibilă a . coapselor.

Madelyne rămase îngenuncheată în fața lui, cu privirea în podea, pe când Lupul își punea încet ciorapii, apoi și cizmele.

Cînd termină, ridică încet cureaua împletită și i-o întinse.

Instinctiv, Madelyne întinse mîinile să ia cingătoarea. Zîmbi, crezînd că era un gest împăciuitoare.

Războinicul se mișcă iute ca fulgerul. O înhăță de mîna stîngă și înfășură brîul peste încheietură, înainte ca Madelyne să apuce să reacționeze, îi legă și încheietura cealaltă, încătușîndu-i mîinile una de alta.

Madelyne își privi cu uimire mîinile, apoi ridică ochii spre el, năucită..

Expresia de pe chipul lui făcu s-o treacă un fior pe șira spinării. Clătină din cap, refuzînd să accepte cele întîmplate.

In sfîrșit, războinicul vorbi.

- N-am venit după Louddon, Madelyne. După tine am venit.

CAPITOLUL 2

- Te-ai smintit? șopti Madelyne cu uimire.

Baronul nu-i răspunse, dar privirea lui încruntată sugera că nu-i prea plăcea întrebarea. O ridică pe Madelyne în picioare, apoi o apucă de umeri ca s-o sprijine. Fără ajutorul lui, ar fi căzut la loc în genunchi. Ciudat, dar atingerea era foarte blîndă pentru un om atît de uriaș, își spuse- Madelyne, iar această descoperire o nedumerea și mai mult.

Nu reușea să-i înțeleagă vicleșugul. Fusesse prins, iar ea îl salvase - cu siguranță, își dădea seama de asta, nu? Doar riscase totul pentru el. Dumnezeu mare, îi atinsese picioarele, i le încălzise... da, îi dăduse tot ce-avea nevoie.

O domina cu statura lui, nobilul acela devenit barbar, și avea pe chip o expresie sălbatică mai mult decît potrivită cu proporțiile lui gigantice. Madelyne îi simțea forța iradiind, puternică și usturătoare ca atingerea unui vătrai încins, și cu toate că se străduia cu disperare să nu-i ia în seamă înfiorătoarea răceală din ochii cenușii, știa că i se observa tremurul.

Lupul îi înțelese greșit reacția și se aplecă să-i ridice mantaua. Cînd i-

o înfășură pe umeri, mâna lui îi atinse sîinii. Madelyne bănuie că o făcuse fără intenție, dar se retrase instinctiv cu un pas, strîngîndu-și mantaua în față.

Baronul se încruntă și mai tare. O luă de mîini, se întoarse și ieși pe coridorul întunecat, trăgînd-o după el.

Madelyne fu nevoită să alerge ca să țină pasul, altfel ar fi tîrît-o cu forța.

- De ce vrei să te lupți cu oamenii lui Louddon cînd nu e nevoie?

Nu primi nici un răspuns, dar nu se lăsă descurajată. Războinicul mergea drept la moarte. Trebuia să-l oprească.

- Te rog, baroane, nu face asta. Ascultă-mă. Frigul te-a zăpăcit de cap. Au să teucidă.

Trase din răspuțeri, încercînd să-l oprească, dar el nici nu încetini pasul.

Cum Dumnezeu mai putea să-l salveze?

Ajunseră la ușa groasă dinspre curte. Baronul o deschise cu atîta putere, încît țîșnile se îndoieră, sărind din cuie, iar ușa se făcu țândări de perete. Vîntul rece o izbi pe Madelyne în față, iar fata văzu că omul pe care-l dezlegase cu nici un ceas în urmă nu era un smintit. Ba, nu era smintit deloc.

Peste o sută de oșteni se adunaseră în curtea interioară, pe cînd alții și alții apăreau peste zidul de piatră, repezi ca vîntul ce se întetea și tăcuți ca toții. Pînă la Unul, toți purtau culorile albastru și alb ale Baronului Wexton.

Madelyne era atît de copleșită de priveliște, încît nici nu observă că omul care o capturase stătea acum pe loc, privind-și ostașii care se adunau în fața lui. Se ciocni de spatele lui, ridică instinctiv mîinile ca să se rezeme și abia atunci își dădu seama că-i dăduse drumul.

Baronul Wexton coborî privirea spre ea, îi văzu expresia liniștită și fu cam mirat. N-avea idee ce gînduri îi treceau prin cap. Părea foarte calmă, aproape senină, dar știa că nu pentru multă vreme. Madelyne urma să asiste la răzbunarea lui, începînd cu distrugerea în întregime a casei. Fără îndoială, avea să plîngă, cerșindu-i mila.

Unul dintre soldați veni în grabă, oprindu-se drept în fața baronului.

- Duncan? Dai semnalul, sau stăm aici toată noaptea?

Se numea Duncan... Ciudat, dar la auzul acestui nume, Madelynei îi mai trecu teama. Îl făcea să arate puțin mai uman, în mintea ei.

- Ei, frate? întrebă ostașul.

Apoi se întoarse s-o privească pe Madelyne. În ochii lui căprui se citea disprețul. Părea gata s-ol lovească. Făcu chiar un pas înapoi, ca pentru a se feri de o leproasă.

- Louddon nu-i aici, Gilard, îi spuse Duncan fratelui său.

Vorbise pe un ton atît de blajin, încît Madelynei îi reveniră numaidecît speranțele.

- Atunci, să te întorci acasă, my lord? întrebă ea, ridicînd privirea.

Duncan nu-i răspunse. Madelyne vru să repete întrebarea, dar Gilard o întrerupse, începînd să răcnească un șir întreg de grosolănii. O privea țintă, în timp ce-și revărsa furia. Deși nu-i înțelegea cele mai multe ocări, Madelyne își dădea seama că erau niște blasfemii, după privirea înfiorătoare din ochii lui.

Baronul Wexton tocmai se pregătea să-i poruncească fratelui său să înceteze cu tirada aceea copilăroasă, cînd o simți pe Madelyne luîndu-l de mîină. Fu atît de uimit de atingerea ei, încît nici nu știu cum să reacționeze.

Se ținea de el și o simțea tremurînd, dar cînd întoarse capul s-o privească, văzu că părea stăpîină pe sine. Se uita lung la Gilard. Duncan clătină din cap. Știa că fratele lui nici n-avea idee cît de înfricoșător arăta pentru Madelyne. La drept vorbind, se îndoia că i-ar fi păsat.

Dintr-o dată, furia lui Gilard începu să-l irite. Madelyne era prizoniera lui, nu-i mai era dușmancă, și cu cît înțelegea mai repede Gilard cum trebuia să fie tratată, cu atît mai bine.

- Destul! îi ceru el. Louddon nu-i aici. Blestemele tale n-au să-l aducă înapoi.

Își smulse brusc mîna dintr-a Madelynei, o cuprinse cu brațul pe după umeri, aproape răstumînd-o de-atîta grabă, și o strînse lîngă el. Gilard fu atît de uimit, încît nu putu decît să-și privească fratele cu gura căscată.

- Louddon trebuie s-o fi luat pe drumul dinspre miazăzi, Gilard, altfel l-ai fi văzut, continuă Duncan.

Madelyne fu nevoită să intervină.

- Iar acum o să plecați acasă? întrebă ea, încercînd să nu pară prea

dornică. îl puteți provoca pe Louddon la luptă altă dată, le sugeră, sperînd ca astfel să le alunge dezamăgirea.

Cei doi frați o priviră. Nici unul nu-i răspunse, dar pe fețele lor se vedea clar ce gîndeau: că pesemne îi sărise vreo doagă.

Madelyne începu să se teamă din nou. Expresia înghețată din oohii baronului aproape că-i înmuia genunchii. Coborî repede privirea, rușinată că se arăta atît de slabă de înger.

- Nu-s eu aia nebună, murmură ea. încă mai puteți pleaca de-aici fără să fiți prinși.

Duncan nu-i luă în seamă cuvintele. Apucînd-o de mîinile legate, o trase după el spre stîlpul de unde-l eliberase. Madelyne se împiedică de două ori, cu picioarele înmuiate de frică. O dată ce Duncan îi dădu drumul, se rezemă de stîlp, așteptînd să vadă ce avea de gînd.

Baronul o privi lung, iar Madelyne înțelese că-i poruncea în tăcere să nu se miște de-acolo. Apoi se întoarse spre ceilalți, cu pumnii protejiți în șolduri și picioarele depărtate, în poziție provocatoare, de luptă.

- Nimeni nu se atinge de ea! E a mea!

Glasul său puternic răsună cu ecou, izbind oamenii la fel de tare ca o grindină.

Madelyne întoarse capul spre ușa castelului. Cu siguranță, strigătul lui Duncan ajunsese pînă înăuntru, alertîndu-i pe soldații adormiți. Dar, cînd oamenii lui Louddon nu năvăliră imediat, Madelyne își spuse că probabil vîntul acoperise glasul baronului.

Duncan dău să se îndepărteze. Intinzînd mîna, Madelyne îl prinse de spătarul armurii. Verigile circulare de oțel îi tăiau degetele. Se strîmbă atît de durere, cît și la vederea furiei de pe chipul baronului, cînd acesta se întoarse spre ea. Stătea atît de aproape, încît o atingea cu pieptul. Fu nevoită să-și lase capul pe spate pentru a-i vedea fața.

- N-ai înțeles, baroane, izbucni ea. De-ai asculta, numai, de glasul rațiunii, ai vedea ce nebunesc e planul ăsta al dumitale.

- Planul meu, nebunesc? repetă Duncan, răcnind de uimire. De ce e nebunesc?

Nu înțelegea de ce-l interesa părerea ei, dar voia s-o afle. La naiba, îl insultase! Pe un bărbat, l-ar fi omorît și pentru mai puțin. Dar privirea ei inocentă și sinceritatea tonului indicau că nici măcar nu-și dădea seama

ce ofensă săvârșise.

Madelyne își spuse că Duncan părea gata s-o strângă de gât. Făcu un efort să nu închidă ochii în fața privirii lui fioroase.

- Dacă ai venit după mine, ți-ai pierdut vremea de pomană.

- Crezi că nu prețuiești destul ca să-mi meriți atenția? întrebă Duncan.

- Bineînțeles. În ochii fratelui meu, n-am nici o valoare. Toată lumea știe. O știu și eu, adăugă ea pe un ton atît de firesc, îneît Duncan își dădu seama că-și credea propriile cuvinte. Iar în noaptea asta, sigur ai să mori. Au oameni mai mulți ca ai voștri, de cel puțin patru ori, după socoteala mea. Mai e un fort cu soldați în curtea interioară de sub noi, unde dorm o sută de oșteni. Vor auzi lupta. Ce zici de asta? întrebă ea, frîngîndu-și mîinile fără să se poată opri.

Duncan rămae tăcut, privind-o cu o expresie nedumerită.

Madelyne se rugă ca vestea despre al doilea fort să-i aducă mintea la cap.

Degeaba. Cînd în sfîrșit reacționează, bărbatul nu făcu decît să ridice din umeri.

Madelyne nu mai putea de furie. Era clar că nesocotitului războinic i se urîse cu viața.

Și știa că și clipele ei erau numărate. N-avea ce face; era sora lui Louddon. Dar dacă înainte de moarte putea salva vieți nevinovate, n-ar fi însemnat că nu trăise degeaba? Dumnezeu mare, o singură viață să salveze... a oricui!

încet, Duncan ridică spada în aer. Apoi glasul său răsună atît de tare, încît sigur pătrunse prin zidurile din jur:

- Fără cruțare!

Urletele bătăliei o torturau pe Madelyne. își închipiua în minte ceea ce nu putea vedea, trăind ca într-un purgatoriu de gînduri obscene.

Deși oameni lui Louddon erau în superioritate numerică, Madelyne își dăduse repede seama că nu erau pregătiți să le țină piept ostașilor bine instruiți ai lui Duncan. Văzu cum unul dintre oștenii fratelui ei ridică spada asupra baronului și-și pierdu viața, mai văzu un soldat îndrăzneț luîndu-și avînt să arunce lancea, apoi privi stupefiată cum brațul cu lancea îi era despărțit de trup. Urmă un urlet pătrunzător de agonie, cînd

tînărul se prăbuși pe pamîntul înroșit de propriul lui sînge.

Atrocitățile îi întorceau stomacul pe dos; închise ochii ca să nu mai vadă oroarea, dar imaginile continuau s-o hăituiască.

Un băiat, probabil scutierul lui Duncan, veni în fugă pînă lîngă stîlpul unde stătea Madelyne. Avea păr blond strălucitor și statură medie, iar musculatura robustă îl făcea să pară de-a dreptul gras. Scoase un pumnal și-l ridică, în gardă. N-o lua în seamă pe Madelyne, fără să-l scape din ochi pe Duncan, dar fata își spuse că probabil venise acolo ca s-o protejeze. Îl văzuse pe Duncan făcîndu-i semn băiatului, cu scurt timp înainte. întoarse iar capul spre Duncan, observă că-și scăpase scutul, apoi îl văzu pe scutier alergînd să i-l aducă. în grabă, tînărul scăpă din mîna jungherul. Madelyne alergă într-acolo, luă cuțitul și se întoarse repede lîngă stîlp. înngenunche la pămînt, acoperindu-și mîinile cu mantia, și începu să-și taie legăturile. îi ajunse la nări miros de fum. Ridică privirea tocmai la timp pentru a vedea o pălălaie de flăcări răbunfînd pe ușa castelului. Acum servitorii se amestecaseră printre luptători, încercînd să scape în direcția porților. Focul îi gonia din urmă, pîrjolind văzduhul.

Simon, primul fiu al majordomului Saxon, ajuns acum la bătrînețe, își croi drum spre Madelyne. Lacrimile îi șiroiau pfe chipul argăsit, iar umerii masivi i se prăbușiseră de deznădejde.

- Credeam că ți-au făcut felul, my lady, șopti el, ajutînd- o să se ridice.

Servitorul îi luă pumnalul .din mîna și tăie repede funia. Imediat ce fu liberă, Madelyne îi cuprinse în palme umerii.

- Fugi, Simon. Nu-i de tine bătălia asta. Hai, repede, pleacă de-aici. Familia ta are nevoie de tine.

- Dar dumneata...

- Du-te, pînă nu-i prea tîrziu! îl imploră Madelyne.

Vocea-i era înăsprită de spaimă. Simon era un om cumsecade, cu frica lui Dumnezeu, care întotdeauna fusese bun cu ea. Acum era legat prin lege de pămîntul lui Louddon, la fel cu ceilalți servitori, iar o osîndă mai rea ca asta nici că se putea. Dumnezeu nu putea fi atît de crud încît să-i răpească și viața.

- Vino cu mine, Lady Madelyne, o rugă Simon. Am să te ascund.

Madelyne clătină din cap.

- Fără mine, ai mai multe șanse, Simon. Baronul ar veni să mă ia. Te rog, nu stăruie, se grăbi

da să adauge, văzînd că iar voia să protesteze.

Du-te! țipă, împingîndu-l de la spate.

- Domnul să te aibă în pază, șopti Simon.

Îi dădu jungherul și se întoarse spre poartă.

Făcuse doar cîțiva pași, cînd fu aruncat la pămînt de Gilard, fratele lui Duncan, care se ciocnise de el din întîmplare, în graba de a ataca al ostași de-ai lui Louddon. Simon tocmai se ridicase în genunchi, cînd Gilard se întoarse dintr-o dată, parcă dîndu-și seama că mai era un vrăjmaș în apropiere.

Cu un țipăt, Madelyne alergă în fața lui Simon, (părîndu-l de spada lui Gilard.

- Dă-te la o parte! răcni Gilard, ridicînd arma.

- Nu! strigă și Madelyne. Trebuie să mă omori mai întîi pe mine!

Numaidecît, Gilard ridică spada și mai sus, gata s-o facă. Avea chipul vînat de furie.

Noroc că Duncan văzu în aceeași clipă ce se întîmpla, și o luă la fugă spre Madelyne. Temperamentul focos al lui Gilard era cunoscut de toată lumea, dar Duncan nu se temea că fratele său i-ar fi făcut vreun rău Madelynei. Mai curînd ar fi murit el însuși, decît să încalce o poruncă. Frați sau nu, Duncan era Baronul de Wexton, iar Gilard îi era vasal. Își onora întotdeauna obligațiile, iar Duncan spusese cît se putea de clar: Madelyne era a lui. Nimeni n-avea să se atingă de ea. Nimeni.

Ceilalți servitori, aproape treizeci cu totul, asistau și ei la cele ce se întîmplau. Cei care nu erau destul de aproape de poartă ca să scape se grăbiră să se adune în spatele lui Simon, ca să-l apere.

Madelyne înfruntea privirea furioasă a lui Gilard cu o atitudine calmă, care ascundea tumultul pustiitor din sufletul ei. Duncan ajunsese lîngă fratele lui tocmai la timp ca să observe mișcarea ciudată făcută de Madelyne: captiva își ridică încet părul de pe gît și, cu o voce¹ care părea întru totul netulburată, îi propuse lui Gilard să-și înfigă spada acolo - și, dacă era atît de bun, cît mai repede.

Gilard o privi uluit. Încet, coborî spada cu vîrful însîngerat spre

pământ.

Expresia Madelynei nu se schimbă. întoarse capul spre Duncan.

- Ura ta față de Louddon îi atinge și pe servitorii lui? Omori oameni nevinovați pentru că legea îi silește să-l slujească pe fratele meu? înainte ca Duncan să răspundă, Madelyne îi întoarse spatele. Luându-l pe Simon de mână, îl ajută să se ridice în picioare.

- Am auzit că Baronul de Wexton e un om onorabil, Simon. Stai lângă mine. O să-l înfruntăm împreună, dragă prietene.

- Și, întorcându-se iar spre Duncan, adăugă:

- Și vom vedea dacă acest domn e un om de onoare, sau dacă nu se deosebește prin nimic de Louddon.

Dintr-o dată, Madelyne își aminti că în cealaltă mână ținea pumnalul. îl „ascunse la spate, strecurându-l printr-o ruptură a mantalei, în căptușeală. Ca să le distragă atenția celorlalți, strigă:

- Fiecare dintre oamenii aceștia de treabă a încercat să mă apere de fratele meu, și am să mor înainte de a vă lăsa să-i atingeți! Așa că, alegeți!

Cu glasul greu de dispreț, Duncan îi răspunse:

- Spre deosebire de fratele tău, eu nu-i atac pe cei slabi. Du-te, bătrîne, pleacă din acest loc. Poți să-i iei și pe ceilalți cu tine.

Slujitorii se grăbiră să se conformeze. Madelyne îi privi cum o lua la fugă spre porți, surprinsă de compasiunea lui Duncan.

- Iar acum, baroane, mai am o cerere. Te rog, ucide-mă fără să mai întârzi. Știu că sînt o lașă că ți-o cer, dar așteptarea devine de neîndurat. Fă ceea ce ai de făcut.

Comentariile ei îl uimiră din nou pe Duncan. Credea să voia s-o omoare. Lady Madelyne era cea mai ciudată femeie pe care o întâlnise vreodată.

- N-am să te ucid, Madelyne, răspunse el, înainte de a-i întoarce spatele.

O străbătu un val de ușurare. Pentru primei oară în viața ei, se simțea victorioasă. Salvase viața lui Duncan of Wexton și avea să rămână vie pentru a le povesti și altora.

Bătălia luase sfîcșit. Caii fuseseră scoși din grajduri și alungați după servitori, pe poarta deschisă, cu cîteva secunde înainte cr flăcările să

înghită lemnul. Madelynei puțin îi păsa de distrugerea casei! fratelui ei. Nu-i aparținuse niciodată. Nici ol amintire fericită n-o lega de acel loc.

Nu, n-avea de ce să se simtă atinsă. Răzbunarea lui Duncan era răsplata binemeritată pentru păcatele fratelui ei. În noaptea aceea întunecată se făcuse dreptate, de mîna unui barbari îmbrăcat în veșminte de cavaler, care îndrăznea săi nu țină seama de prietenia strînsă dintre Louddon și regele Angliei.

Oare ce-i făcuse Louddon Baronului Wexton ca să merite asemenea represalii? Și ce preț urma să aibă Duncan de plătit pentru faptele lui necruțătoare? Oare William al II-lea, auzind despre acest atac, urma să ceară viața lui Duncan? Dacă porunca era una ca asta, mare plăcere i-ar fi făcut lui Louddon. Se spunea că fratele ei avea o influență neobișnuită asupra regelui, chiar că erau prieteni deosebiți. Și abia săptămîna trecută aflase Madelyne ce însemnau toate șușotelile. Marta, nevasta cea slobodă la gură a grăjdarului, îi dezvăluise cu mare plăcere spurcaciuna relației dintre ei, într-o seară cînd băuse prea multe stacane de bere.

Madelyne n-o crezuse. Roșind, negase totul, spunîndu-i Martei că Louddon rămăsese necăsătorit pentru că domnița căruia-i dăruise inima lui murise. Marta îi luase în rîs inocența. Pînă la urmă, o silise pe stăpîna ei să recunoască acea posibilitate.

Pînă în seara aceea, Madelyne nu știuse că unii bărbați se puteau purta intim cu alți bărbați, iar dezvăluirea faptului că unul era fratele ei, iar celălalt, regele Angliei, făcea totul și mai respingător. Simțise un dezgust de-a dreptul fizic, își amintea că vărsase după cină, făcînd-o pe Marta să se prăpădească de rîs.

- Dați foc capelei!

Porunca lui Duncan răsună în toată curtea, readucînd-o pe Madelyne la realitate. Își ridică poalele și o luă la fugă spre biserică, sperînd să aibă timp să-și adune cele cîteva lucrușoare înainte ca porunca să fie dusă la îndeplinire. Nimeni nu părea să-i dea atenție.

Duncan o opri tocmai cînd ajunse la intrarea laterală. Își trînti palmele de perete, prinzînd-o între brațe.

- N-ai unde să te ascunzi de mine, Madelyne.

Glasul îi răsuna încet. Doamne, părea aproape plictisit.

- Nu mă ascund de nimeni, răspunse Madelyne, încercînd să-și

stăpînească furia.

- Atunci, vrei să arzi și tu cu capela? Sau poate te gîndești să fugi prin galeria secretă despre care mi-ai spus?

- Nici una, nici alta, replică ea. Toate lucrurile mele sînt în biserică. Mă duceam să mi le adun. Ai spus că n-ai de gînd să mă omori, și voiam să mi le iau cu mine la drum.

- Și chiar vrei să cred c-ai locuit în biserică?

- Nu. Mi-am ascuns doar lucrurile, ca să pot fugi, mîine dimineață.

Cuvintele ei îl făcură pe Duncan să se încrunte. Îl credea nătîng? Nici o femeie n-ar fi plecat de-acasă în lunile acelea aspre de iarnă. Și unde încerca să-l convingă că voise să se ducă?

Se hotărî să-i vadă reacția cînd urma să-i descopere minciuna.

- Poți să-i iei lucrurile.

Madelyne nu se mai lungi la vorbă. Credea că, prin asta, Duncan era de acord și cu propriul ei plan de a părăsi fortăreața.

- Deci pot să plec?

- Da, Madelyne, ai să pleci din fortăreața asta, încuviință el.

Sacul de pînză groasă era în locul unde-l ascunsese cu o zi înainte. Madelyne îl luă în brațe, și se întoarse. Duncan venise după ea. Tocmai voia să-i mulțumească, dar îi văzu expresia surprinsă.

- Nu m-ai crezut?

Duncan se încruntă, apoi ieși din biserică. În clipa cînd Madelyne îl urmă, pe ușă fură aruncate făclii aprinse. Flăcările izbucniră ca niște urși flămînzi, devorînd clădirea cu sălbăticie.

Madelyne privi focul o vreme, pînă-și dădu seama că se ținea strîns de mîna lui Duncan. Imediat, se retrase.

Lupul îi făcu semn Madelynei spre un cal. Instinctiv, fata pomi spre uriașul animal. Cu cît se apropia mai mult, cu atît i se părea mai înspăimîntător. Trase adînc aer în piept, încercînd să se calmeze. Sigur că bărbatul n-avea s-o ia cu el. Era prea neînsemnată ca să-și bată capul cu ea.

Totuși, voia s-o audă din gura lui.

- Nu te gîndești să mă iei cu dumneata, nu-i așa? izbucni ea.

Vocea-i era încordată; nu-și mai putea ascunde teama.

Duncan se apropie. Îi luă sacul și-l aruncă scutierului. În clipa aceea,

Madelyne știa răspunsul, îl privi lung cum încăleca dintr-o mișcare, pentru ca apoi să-i întindă și ei mâna.

Madelyne începu să se retragă. Așa să-i ajute Dumnezeu, avea să-l sfideze. Știa că dacă ar fi încălecat pe calul acela ca un demon, ar fi leșinat - sau, mai rău, ar fi țipat - și prefera moartea în locul umilinței.

Fără a se gândi unde se ducea, se răsuci pe călcâie și o luă din loc. Tremura atât de tare, încât se împiedică de câteva ori. Se opri doar când ajunse la trupul mutilat al unuia dintre ostașii lui Louddon. Era desfigurat oribil. Madelyne rămase pe loc, în mijlocul măcelului, privind fix soldatul mort, pînă cînd auzi de undeva de departe un zbieret torturat, își duse mâinile la urechi ca să-l acopere, dar nu-i folosi la nimic. îngrozitorul sunet continua la nesfîrșit.

Duncan își mîna calul înainte în clipa cînd Madelyne începu să urle. Se aplecă și, fără nici un efort, o ridică în brațe.

La atingerea lui, Madelyne tăcu. încet, Duncan înclină capul, întorcîndu-i ușor fața spre el.

- Ochi pentru ochi, Madelyne.

Apoi dădu semnalul de plecare.

Din mers, Madelyne se mai întoarse o dată să privească ruinele. își amintea una dintre poveștile pe care i le spusese unchiul ei, Părintele Berton, despre Războaiele Punice de pe vremuri. Circulau multe povești, dintre care majoritatea erau privite chiorîș de biserică, dar Părintele Berton i le spusese totuși Madelynei, instruind-o în chipul cel mai inacceptabil, ba chiar pasibil de pedeapsă, dacă vreodată capii bisericii ar fi aflat ce făcea preotul.

- Delenda est Carthago, șopti ea, repetînd vechiul jurămînt al lui Cato, un bătrîn din antichitate.

Duncan fu surprins de cuvintele ei, și se întrebă de unde avea asemenea cunoștințe.

- Da, Madelyne. Asemenea Cartaginei, fratele tău trebuie să fie distrus.

- Și-i aparțin și eu lui Loud... Cartaginei? întrebă ea, refuzînd să rostească infamul nume.

- Ba, Madelyne, tu nu ești a Cartaginei.

Madelyne dădu din cap, apoi închise ochii, rezemîndu-se de pieptul

lui Duncan.

- Nu ești a lui Louddon, Madelyne. Din momentul ăsta, ești a mea. Înțelegi?

Dădu din cap că da.

Cînd își dădu seama cît de tare o speria, Duncan slăbi strînsoarea brațului. O mai privi un moment, apoi încet, blînd, îi acoperi fața cu mantia.

Din aceea ascunzătoare caldă, Madelyne șopti:

- Cred c-aș prefera să nu fiu a nici unui bărbat.

Duncan o auzi. Pe chip i se ivi încet un zîmbet.

Ceea ce voia Lady Madelyne n-avea nici o însemnătate pentru el. Da, acum era a lui, cu sau fără voia ei.

Lady Madelyne își pecetluisese singură soarta. Îi încălzise picioarele.

CAPITOLUL 3

Simți că cineva stătea în spatele ei. Se întoarse atît de repede, încît nu lipsi mult să-și piardă echilibrul. Duncan o domina cu statura lui.

- Vino aici, Madelyne. E timpul să te odihnești.

Nu-i lăsă vreme să răspundă, ci îi cuprinse mîinile cu palmele hii mari, bătătorite. Atingerea era aspră, dar în același timp blîndă, și nu-i dădu drumul pînă cînd ajunseră la deschizătura cortului, o alcătuire stranie, făcută din piei de animale sălbatice prinse pe o boltă de crengi groase. Pe jos fusese așternută o blană sură, cu rol de rogojină. Lumina celui mai apropiat foc făcea ca peste piei să joace umbre, iar cortul arăta cald și îmbietor.

Duncan îi făcu semn să intre. Madelyne se supuse repede, păstrîndu-și o expresie stăpînită. Pielile erau umede, și-i dădeau senzația că intrase într-o casă de gheață, dar mai curînd ar fi murit decît să se plîngă.

Dintr-o dată, Duncan o ridică iar în picioare, cît pe ce să răstoarne cortul de-atîta grabă. Îi luă mantaua de pe umeri și o întinse peste blănuri, apoi o înhăță de talie cu iuțeala fulgerului, astfel că Madelyne nici nu avu timp să tresară. Căzu peste el, cu un geamăt de protest. Duncan se întoarse pe o parte, trăgînd mantia peste amîndoi.

Imediat, Madelyne încercă să scape, îngrozită de poziția aceea intimă.

Era prizonieră în brațele lui, cu creștetul capului sub bărbia puternică și obrazul lipit de baza gâtului.

- Nu pot să respir, îngăimă ea.

- Ba poți.

Glasul lui Duncan părea amuzat. Asta o înfurie aproape la fel de rău ca atitudinea lui poruncitoare. Cum își îngăduia să decidă dacă ea putea să respire sau nu?

Nu peste mult, Duncan începu să se plictisească de eforturile ei. îl auzi oftând cu câteva clipe înainte de a-i prinde mâinile ca să și le strcoare sub cămașă, pe propriul lui piept. Părul des și aspru care-i acoperea pielea caldă îi înțepa degetele.

Deodată, Duncan se mișcă din nou.

- Ce dracu'...? mugi el lîngă urechea Madelynei.

Fata nu știa ce-i cauzase acea izbucnire. De-un singur lucru era sigură: că avea să rămînă surdă de-o ureche toată viața.

Îl privi cu coaBa ochiului. Duncan se săltase într-un cot și căuta ceva dedesubt.

Madelyne își aminti de jungherul scutierului, pe care-l ascunsese în căptușeala mantalei, abia cînd văzu arma în mîna lui Duncan.

Nu putu să nu se încrunte.

Duncan nu putu să nu zîmbească.

- Pentru o fatucă sfioasă, te vădești a fi foarte cutezătoare, Madelyne.

Glasul îi era surprinzător de blînd. O lăuda oare, sau o lua în rîs? Madelyne nu putea să se hotărască. Preferă să nu-i spună că uitase de armă. Cu siguranță, ar fi crezut-o o proastă.

- Dumneata ești cel care m-a capturat, îi reaminti ea. Dacă sînt cutezătoare, o fac numai pentru că onoarea mă îndatorează să scap. Aceasta e datoria oricărui prins.

Duncan se încruntă.

- Sinceritatea mea te ofensează, my lord? îl întrebă Madelyne. Atunci, poate ar fi mai bine să nu-ți vorbesc deloc. Iar acum, aș dori să dorm, adăugă ea. Voi încerca să uit că te afli aici.

Și, pentru a-și dovedi spusele, închise ochii.

- Vino încoace, Madelyne.

Porunca rostită încet făcu s-o treacă un fior de groază pe șira spinării,

iar în burtă i se puse un gol. Din nou o speria, iar ei i se făcea din nou rău. Nu credea că-i mai rămăseseră multe resurse de teamă. Deschise ochii să-l privească, iar când văzu că jungherul era acum îndreptat spre ea, își dădu seama că încă mai avea rezerve de spaimă berechet.

"Ce lașă sînt," își spuse, în timp ce se apropia încet de Duncan. Rămase culcată pe o parte, cu fața spre el, la cîteva degete depărtare.

- Poftim, așa ești mulțumit? îl întrebă.

Nu părea prea mulțumit, căci deodată se pomeni întoarsă pe spate, cu Duncan deasupra ei. Era atît de aproape, încît i se vedeau firișoarele de argint din irișii cenușii ai ochilor.

Se spunea că ochii erau ecouri ale gîndurilor, dar Madelyne nu putea afla de-acolo ce se petrecea în mintea lui Duncan, iar asta o îngrijora.

- Ai să te uiți la mine toată noaptea? îl întrebă.

- Poate că da, răspunse el. Dacă așa vreau.

Zîmbi, cînd o văzu încruntîndu-se.

- Atunci, va trebui să mă "Uit și eu la dumneata toată noaptea.

- Și de ce, mă rog, Madelyne?

Glasu îi era răgușit și scăzut.

- Dacă te gîndești să profiți de mine în timp ce dorm, te înșeli, baroane, declară ea, cu o expresie nespus de indignată.

- Și cum aș încerca să profit de tine, Madelyne?

Mai bine și-ar fi ținut gura. Dumnezeu, îi vîrîse în cap idei nerușinate! Zîmbetul lui se lățise de-a binelea, reflectat și în adîncurile ochilor.

- Prefer să nu vorbim despre asta... se bîlbîi ea. Uită ce-am spus, rogu-te, dacă vrei.

- Și dacă nu vreau? i-o întoarse Duncan. Crezi c-am să-mi astîmpăr pofta în noaptea asta, în timp ce te odihnești?

își coborî capul pînă la un deget de fața ei. Fu mulțumit s-o vadă roșind, și mormăi aprobator.

Madelyne stătea nemișcată ca o căprioară în capcană, pradă grijilor.

- Nu m-ai atinge! izbucni ea pe neașteptate. Cu siguranță, ești prea obosit ca să te gîndești la așa ceva... iar tabăra e în cîmp deschis... nu, nu te-ai atinge de mine.

- Poate.

Asta ce mai voia să însemne? îi văzu lucirea misterioasă în ochi. Nefericirea ei vădită îi făcea plăcere?

În sfârșit, se hotărî să nu-l lase să profite de ea fără luptă. Și, cu acest gând, îl lovi, țintind sub ochiul drept. Nimeri drept la țintă, dar avu impresia că lovitura o afectă mai mult pe ea decât pe el. Scoase un țipăt de durere, pe cînd Duncan nici măcar nu tresări. Dumnezeuule, probabil își rupsesese mîna, și totul pe degeaba!

- Ești făcut din stîncă... mormăi ea.

- De ce-ai făcut asta? se interesă Duncan, pe un ton plin de curiozitate.

- Ca să știi c-am să lupt cu dumneata pe viață și pe moarte dacă încerci să-ți faci de cap cu mine, bîigui Madelyne, cu un tremur în voce care-i spulberă de tot vitejia cuvintelor. Oftă adînc, descurajată.

Duncan zîmbi din nou.

- Pe viață și pe moarte, Madelyne?

După expresia lui îngrozitoare, Madelyne înțelese că-l amuza ideea.

- Te . repezi să tragi concluzii, comentă Duncan. Țsta-i un cusur, să știi.

- M-ai amenințat, replică ea. Țsta-i un cusur și mai mare, să știi!

- Ba, o contrazise el. Și tu ai sugerat-o.

- Sînt sora vrăjmașului tău, îi reaminti Madelyne, mulțumită să-l vadă încruntîndu-se. Nu poți schimba asta, adăugă ea, ca să fie sigură.

- Dar, cu ochii închiși, n-am să știu dacă ești sora lui Louddon sau nu, răspunse Duncan. Se zvonește că ai trăit cu un preot răspopit și că ai făcut-o pe tîrfa pentru el. Totuși, pe întuneric, asta nu m-ar deranja. La așternut, toate femeile sînt la fel.

Madelyne simți că voia să-i mai dea una. Era atît de indignată din cauza acelor bîrfe pline de răutate, că i se umplură ochii de lacrimi. Îi venea să urle la el, să-i spună că Părintele Berton se avea bine cu Dumnezeuul lui și biserica lui, și că întîmplător mai era și unchiul ei. Preotul era singurul om care ținea la ea. Singurul care o iubea. Cum îndrăznea Duncan să-i întineze reputația?

- Cine ți-a spus toate scornelile astea? întrebă ea, într-o șoaptă răgușită.

Duncan își dădu seama cît o răniseră cuvintele lui. În acel moment,

înțelese că toate poveștile erau așa cum bănuise: mincinoase. Madelyne nu-și putea ascunde durerea. Și-n plus, îi recunoscuse deja inocența.

Madelyne se simțea zdrobită de cuvintele lui malițioase.

- Crezi că voi încerca să te conving că tot ce-ai auzit despre mine nu e adevărat? întrebă ea. Ei bine, baroane, mai gândește-te. Crede ce vrei. Dacă mă crezi o tîrfa, atunci tîrfa sînt.

Izbucnirea ei era îndârjită, prima ieșire cu adevărat furioasă la care asista Duncan de cînd o luase prizonieră. Era fascinat de acei incredibili ochi albaștri în care scăpăra o asemenea indignare. Da, era nevinovată, nici pomeneală.

Se hotărî să pună capăt convorbirii, ca s-oj scutească și de alte amărăciuni.

- Dormi, îi porunci el.

- Cum aș putea dormi, cu teama c-ai să profiți de mine în timpul nopții?

- Chiar crezi c-ai fi în stare să dormi în acel timp? o întrebă Duncan.

Glasul îi suna neîncrezător. Dumnezeu, cum I îl insultase, dar își dădea seama că era prea naivă ca să știe. Clătină din cap.

- Dacă mă hotărăsc să profit de tine, cum spui tu, îți promit c-am să te trezesc mai întîi. Iar acum, închide ochii și odihnește-te.

O cuprinse în brațe, strîngînd-o cu forța la piept. Brațul lui o încercuia intim, rezemîndu-i-se pe sîni. Apoi trase mantaua peste amîndoi, hotărît să și-o alunge pe Madelyne din minte.

Ușor de zis, greu de făcut. Mirosul de trandafiri stăruia, și o simțea atît de gingașă lîngă el... Apropierea ei era de-a dreptul îmbătătoare. Duncan știa că avea să treacă mult pînă să-l fure somnul.

- Cum se numește fapta aceea?

întrebarea Madelynei se auzise de sub acoperitoare. Vocea-i suna înfundat, dar Duncan desluși fiecare cuvînt. Fu nevoit să-și amintească tot ce vorbiseră, înainte de a înțelege despre ce-l întreba.

- Dacă profit de tine?

O simți dînd din cap.

- Siluire, mormăi el spurcatul cuvînt, peste creștetul capului ei.

Madelyne zvîcni în sus, lovindu-l cu creștetul în bărbie. Duncan începea să ajungă la capătul răbdării. Mai bine nu i-ar fi adresat nici o

vorbă.

- Nicicînd n-am luat cu forța vreo femeie, Madelyne. Virtutea ta e în deplină siguranță. Și acum, dormi odată!

- Nicicînd? șopti ea.

- Nicicînd și niciodată! strigă Duncan.

Îl credea. Ciudat, dar acum se simțea în siguranță și știa că nu i-ar fi făcut nici un rău în timp ce dormea. Vecinătatea lui redevenea încurajatoare.

Curînd, căldura pe care o emana trupul masiv al lui Duncan îi îngreună pleoapele. Se cuibări mai aproape, iar cînd își potrivea dosul lîngă el, ca să zacă mai comod, îl auzi mormăind și se întrebă acum cu ce-1 mai supărase. Îi simți mîinile apucînd-o de umeri ca să i le țină nemișcate, și presupuse că foiala ei nu-l lăsa să doarmă.

Botinele îi căzuseră, așa că-și strecură încet picioarele între pulpele lui Duncan, ca să-i fie mai cald. Avu grijă să nu se foiască prea mult, pentru a nu-l zădări din nou.

Respirația lui îi înfierbînta gîtul. Închizînd ochii, Madelyne oftă. Știa că ar fi trebuit să reziste ispitei, dar căldura lui Duncan o atrăgea, o legăna... își aminti una dintre poveștile ei favorite, despre Odiseu și aventurile sale cu Sirenele. Da, căldura lui Duncan o ademenea la fel cum cîntau nimfele acelea mitologice ca să-l ademenească pe Odiseu și pe soldații lui pentru a le face de petrecanie. Odiseu le păcălise pe sirene, astupînd cu ceară urechile marinarilor ca să nu mai audă acele sunete irezistibile.

Madelyne ar fi vrut să fie la fel de isteată și iscusită ca eroicul luptător.

Vîntul șuiera înguitor un cîntec trist în jurul ei, dar Madelyne era bine protejată, ținută strîns în brațele celui ce-o capturase. Închise ochii, împăcîndu-se cu soarta. Cîntecul sirenelor o făcuse prizonieră.

O singură dată se trezi în timpul nopții. La spate-i era destul de cald, dar avea pieptul și brațele înghețate. Încet, încet, ca să nu-l tulbure pe Duncan, se răsuci în brațele lui. Își rezemă obrazul pe umărul său și-și strecură mînele sub cămașa lui.

Nu era complet trează, iar cînd Duncan începu să-și frece bărbia de fruntea ei, oftă mulțumită și se ghemui și mai aproape de el. Barba lui îi

gîdila nasul. Lăsîndu-și capul pe spate, Madelyne deschise încet ochii.

Duncan o privea. Expresia îi era nereținută, caldă și plină de o mare tandrețe. Gura, însă, îi părea destul de dură; se întrebă ce-ar fi simțit dacă o săruta.

Nici unul nu scoase o vorbă, dar cînd Madelyne începu să se apropie de el, Duncan îi ieși în întîmpinare.

Gura ei era întru totul pe-atît de gustoasă pe cît se așteptase. Dumnezeule, ce delicată era, ce ademenitoare...! Nu se trezise de tot, așa că nu i se opuse, deși nu-și ținea buzele destul de deschise ca să poată pătrunde înăuntru. Duncan rezolvă repede problema, apăsîndu-i bărbia în jos cu degetul mare, apoi își rezezi limba înăuntru, înainte ca Madelyne să-i potă ghici gîndul.

Ii prinse icnetul și răspuse cu un mormăit.

Cînd Madelyne își folosi sfios limba ca s-o mîngîie pe a lui, Duncan o întoarse pe spate, potrivindu-se între coapsele ei. Mîinile lui îi cuprinseseră obrajii, țînînd-o nemișcată sub tandrul asalt.

Madelyne avea mîinile imobilizate sub cămașa lui Duncan. Degetele ei începură să-i mîngîie pieptul, sîcîindu-i febril pielea.

Duncan voia să-i afle toate tainele, să se satisfacă atunci, pe loc, și totul numai fiindcă Madelyne reacționa atît de minunat.

Sărutul devenea tot mai fierbinte, tot mai devorator. Duncan știa că era în pericol să-și piardă stăpînirea de sine. Gura lui se tot întorcea peste a ei într-o parte și-n alta, penetrînd-o cu limba, mîngîind, cucerind... Dumnezeule, nu putea să se mai sature de ea...!

Era cea mai de necrezut sărutare pe care o cunoscuse vreodată, și nici nu s-ar fi oprit, dacă n-o simțea pe Madelyne începînd să tremure.

Din gîtlejul ei se desprinse un scîncet slab. Sunetul acela senzual aproape că-i luă mințile.

Era prea buimăcită ca să reacționeze, cînd Duncan se smulse brusc de lîngă ea. Rămase culcat pe spate, cu ochii închiși, singurul semn al sărutărilor dinainte fiind respirația lui aspră și sacadată.

Madelyne nu știa ce să mai facă. Doamne, ce rușine-i era! Ce-o apucase? Se purtase atît de desfrînat, atît de... vulgar! Și-și dădea seama după expresia lui încruntată că nu-l mulțumise deloc.

Îi venea să plîngă.

- Duncan? întrebă ea, cu o voce înecată de plîns.

Nu-i răspunse, dar oftatul lui o înștiință că-l auzise.

- Iartă-mă.

Fu atît de surprins de scuzele ei, încît se întoarse pe o parte s-o privească. Durerea din șale era chinuitoare, și nu-și putea șterge de pe chip expresia feroasă.

- De ce să te iert? o întrebă, iritat că glasul îi suna atît de aspru.

Știu că o speriasse iar, căci Madelyne se întoarse imediat cu spatele. Tremura vizibil. Tocmai voia s-o cuprină iar în brațe, cînd o auzi răspunzîndu-i în sfîrșit.

- Pentru că am profitat de tine.

Nu-i venea să creadă ce auzise. Era cea mai ridicolă scuză care i se oferise vreodată.

Pe chip i se așternu încet un zîmbet. Îi venea să rîdă de-a binelea, și ar fi făcut-o, dacă Madelyne n-ar fi fost atît de sinceră. Dar dorința de a-i cruța sentimentele îl făcu să-și stăpînească rîsul. Nu-și înțelegea propriul motiv de a dori să-i protejeze mîndria, însă îl simțea în suflet, sîcîitor.

Gemu încet, prelungit. Madelyne îl auzi și imediat se repezi să tragă concluzia că era complet scîrbit de ea.

- Iți dau cuvîntul meu, Duncan, că n-o să se mai repete.

Duncan o cuprinse cu brațul de talie și o trase lîngă el.

- Iar eu îți dau cuvîntul meu că o să se mai repete, Madelyne.

Madelyne avu impresia că suna ca un jurămînt.

CAPITOLUL 4

Baronul Louddon se afla doar la o zi și jumătate distanță de locul unde-și făcuseră tabăra Duncan of Wexton și oamenii săi. Norocul era dc partea lui, căci putuse călări noaptea, la lumina lunii pline. Ostașii săi erau la fel de numeroși și loiali ca ai lui Wexton, și nici unul nu se plîngea dc neașteptatea întorsătură a planurilor.

Un servitor pe jumătate scos din minți fugise pînă la ei ca să le vestească mîrșava faptă a lui Duncan. Cu toții se întorseseră la fortăreață și văzuseră mesajul lăsat de Baronul Wexton - trupurile schilodite ale acelor ostași pe care-i lăsaseră să păzească domeniul. Oamenii își uniseră forțele, furioși și răzbunători, jurînd pînă la unul să-l ucidă pe

Duncan.

Faptul că toți i se alăturaseră lui Louddon și-l trădau pe Baronul Wexton nu mai intra la socoteală; nu-i interesa decât să-și răzbune conducătorul. Louddon hotărîse de îndată să pornească după Duncan. Avea două motive. Întîi și-ntîi, faptul că propriul lui plan de a-l nimici pe Baronul Wexton pe căi necinstite avea să fie dezvăluit, făcîndu-l să apară la curte ca un laș de rîsul lumii. Duncan urma să-l anunțe pe William al II-lea, iar regele, deși îl prefera pe Louddon, ar fi fost totuși nevoit să poruncească o luptă pe viață și pe moarte între cei doi adversari, pentru a pune capăt acelei mărunte diferențe de opinie, cum probabil o socotea el. Regele, poreclit Rufus, Roșcatul, datorită chipului său rumen și temperamentului focos, avea să fie fără doar și poate iritat de acea gîlceavă. Louddon mai știa și că dacă trebuia să se confrunte cu Duncan singur pe cîmpul de luptă, avea să piardă. Baronul Wexton era un războinic de neînvins, care-și arătase de nenumărate ori dibăcia. Da, Duncan l-ar fi ucis imediat ce i se ivea prilejul. Louddon era și el un om iscusit, dar numai în privințe care nu i-ar fi fost de mare folos în fața unora ca Duncan. La curte, puterea lui era redutabilă. Juca un rol de secretar, oarecum, deși nu știa nici să scrie și nici să citească, dar aceste fleacuri le lăsa în seama celor doi preoți găzduiți acolo. Cînd regele ținea sfat, întîia datorie a lui Louddon era să-i aleagă pe cei ce aveau treburi într-adevăr serioase cu monarhul. Era o poziție puternică, cum nici nu s-ar fi nimerit mai bine pentru un meșter al intrigilor ca Louddon. Acesta le strecura groaza-n suflet oamenilor cu ranguri mai mărunte, care plăteau de bună voie pentru a avea prilejul de a-i vorbi regelui. Louddon le netezea drumul, păptușindu-și buzunarele cu aur.

Iar acum, dacă se afla despre încercarea lui de a-l ucide pe Duncan, risca să piardă totul.

Fratele Madelynei era socotit de toți un bărbat chipeș. Blond, fără nici o buclă care să-i strice luciul părului, cu ochi ca alunele spuzite cu aur, înalt, deși slab ca o trestie, cu buze desăvîrșit sculptate, cînd zîmbea, pe toate doamnele de la curte le lua cu leșin. Surorile lui, Clarissa și Sara, aveau același păr albicios ca griul și aceiași ochi căprui. Erau aproape la fel de drăguțe ca Louddon, și la fel de rîvnite.

Louddon era cunoscut ca fiind un burlac foarte căutat și și-ar fi putut

alege orice femeie din Anglia. El, însă, nu-și dorea chiar orice femeie. O voia pe Madelyne. Sora lui vitregă era a doua pricină pentru care Louddon se luase pe urmele lui Duncan. Madelyne revenise cu el acasă doar cu două luni în urmă, iar Louddon, care n-o mai văzuse de-atîta amar de ani, fusese șocat să constate cum se schimbase la înfățișare. În copilărie, era nespus de urîță. Ochii ei mari și albaștri îi înghițeau aproape toată fața. Avea buza de jos prea groasă, cu o expresie bosumflată mai tot timpul, și era pe cît de slăbănoagă, pe atît de bolnăvicioasă - o fetișcană deșirată, cu picioare lungi și ciolănoase care o făceau să se împiedice ori de cîte ori încerca să facă o plecăciunc.

Fără îndoială, Louddon îi judecase greșit posibilitățile. În copilărie, înfățișarea ei nu sugerase prin nimic că într-o bună zi putea ajunge să semene atît de mult cu mama ei. Din sperietoate, Madelyne se transformase într-o frumusețe atît de fermecătoare, încît le întrecea pe surorile ei vitrege.

Cine s-ar fi așteptat la o asemenea minune? Omida cea sfioasă se preschimbase într-un fluture miraculos. Cînd o văzuseră prima oară, prietenii lui Louddon amuțiseră. Morcar, cel mai apropiat dintre confidenții lui, chiar îi cerșise mîna Madelynei, însoțindu-și petiția cu saci de aur.

Louddon nu știa dac-o putea lăsa pe Madelyne să-i aparțină unui alt bărbat. Semăna atît de mult cu mama ei...! Revăzînd-o centru prima oară, avusese o reacție fizică - prima față de o femeie, după atîția ani de zile. Mai-mai că-i venise de hac. Numai mama Madelynei îl mai putuse afecta astfel. O, Rachel, dragostea inimii lui! Îi ruinase pentru alte femei. Iar acum n-o mai putea avea pe Rachel propriul lui temperament i-o furase. Louddon crezuse că moartea ei urma să-l scape de obsesie - nesocotită mădejde! Nu, obsesia trăia mai departe.

Madelyne. Sora lui vitregă îi putea oferi o a doua șansă de a se dovedi bărbat.

Louddon era un om chinuit. Nu putea alege între lăcomie și poftă. Voia s-o folosească pe Madelyne, dar nu putea renunța nici la aurul pe care i l-ar fi adus în vistierie. Poate că, dacă era destul de viclean, le putea cîștiga pe amîndouă.

Madelyne se trezi într-o poziție foarte incomodă. Zăcea culcată peste

Duncan, cu obrazul pe abdomenul său neted și tare și picioarele încolăcite printre ale lui, iar mâinile i se strecura- seră între coapse.

Fiind atât de somnoroasă, în prima clipă nu-și dădu seama unde-și ținea mâinile. Totuși, Duncan era atât de cald... și atât de tare! O, Doamne, îi strângea în mâini locul cel mai intim!

Ochii i se deschiseră brusc. Se încordă, neîndrăznind nici măcar să respire.

- Va să zică, te-ai deșteptat în sfârșit.

Duncan știa că o speriasă, când Madelyne se smuci de lângă el. Mâinile ei începură să i se agite între picioare. Drept răspuns, Duncan gemu. La naiba, dacă o lăsa, avea să facă din el un eunuc.

Rostogolindu-se într-o parte, Madelyne îndrăzni să-i arunce o privire scurtă. Ar fi trebuit să-și ceară iertare pentru că-l lovise involuntar acolo, însă atunci l-ar fi făcut să înțeleagă că știa unde-și ținuse mâinile, nu?

O, Cerule, simțea că se înroșea ca focul. Iar Duncan se încrunta din nou. Oricum nu părea dispus să-i asculte scuzele, așa că măcar de grija asta scăpase.

Duncan o privea, amuzat în taină de felul cum își dădea de gol toate emoțiile, una după alta. O trădau ochii; în doar câteva clipe, exprimaseră spaima, apoi stînjeneala, și în cele din urmă ușurarea.

Se retrase, înainte ca imboldul de a o lua în brațe ca s-o sărute din nou să devină prea puternic pentru a-l lăsa nebăgat în seamă. Dorea să ajungă cât mai repede acasă și s-o pună pe Madelyne lai adăpost, între zidurile fortăreței.

Duncan se ridică, își dezmoții mușchii, apoi ieși din cort, fără s-o mai ia în seamă. Pe cerul cu I nori lăptoși se înălța soarele, și mai aveau destule de făcut înainte de plecare.

Madelyne se încălță, își scutură rochia de praf și-și luă mantaua pe umeri. Știa că arăta îngrozitor, și trebuia să se aranjeze cât de cât.

Pomi în căutarea lui Ansei, scutierul lui Duncan, pe care-l găsi pregătindu-i stăpînului său armăsarul. Madelyne îl întrebă unde era traista ei, fără să se apropie prea mult de uriașul animal, apoi îi mulțumi băiatului, când acesta i-o aruncă de la distanță.

Voise să se clătească doar pe față, dar apa limpede era prea

ispititoare. Madelyne folosi săpunul parfumat pe care și-l luase în sac ca să se spele pe tot trupul, apoi își schimbă și hainele.

Dumnezeule, frig mai ea! Când își termină toaleta, tremura toată. Luase pe ea o cămașă galbenă, lungă pînă la glezne și o fustă aurie, pînă la genunchi. O bandă de broderie în culoare albastru regal îi încercuia mînele lungi ale tunicii.

Gilard veni s-o cheme. Îi auzi apropiindu-se și se întoarse.

- E timpul să plecăm! strigă el, cu un glas atît de tunător, încît nu lipsi mult s-o trîntească în apă.

- încă nu mi-am împletit părul, Gilard. Numaidecît voi fi gata. Și nu e nevoie să strigi la mine, adăugă ea, vorbind anume încet. Aud foarte bine.

- Părul? Mai trebuie să-ți...

Gilard era prea năucit ca să mai continue. Îi aruncă o privire care sugera că-și pierduse mințile.

- Ești prinsă, pentru numele lui Dumnezeu! reuși el într-un tîrziu să murmure.

- Atîta lucru am înțeles și eu, replică Madelyne. Dar asta înseamnă că pot, sau că nu pot să-mi termin de aranjat părul înainte de plecare?

- încerci să mă duci cu vorba? strigă Gilard Lady Madelyne, ești într-o poziție foarte precară Nici atîta minte n-ai, să-ți dai seama?

Madelyne clătină din cap.

- De ce ești așa de furios pe mine? Strigi întruna. Așa ți-e obiceiul, sau o faci numai fiindcă sînt sora lui Louddon?

Gilard nu-i răspunse pe dată, dar chipul i se acoperi de pete roșii. Se vedea clar că nu se putea controla, iar dacă-l îmboldea îndeajuns, poate reușea să afle de la el ce avea să i se întîmple.

- De ce-am fost luată prizonieră? întrebă ea.

- Fratele tău a hotărît termenii acestui război, Madelyne. Știi destul de bine asta.

- Nu știu nimic destul de bine. Explică-mi, te rog. Aș dori să înțeleg.

- De ce faci pe nevinovata cu mine? se răstii Gilard. Toată lumea din Anglia știe ce s-a-ntîmplat anul trecut.

- Nu toată lumea, Gilard. Eu m-am întorși acasă la fratele meu abia acum două luni, după ce am trăit ani de zile într-o regiune foarte izolată.

- Da, așa e, rânji el veninos. Ai trăit cu răspopitul ăla, din câte știu.

Madelyne simți că începea să-și piardă calmul. Oare toată lumea din Anglia dădea crezare aceluia zvon oribil?

- Foarte bine, continuă Gilard, fără să-i observe furia. Îți voi spune toate adevărurile, și atunci n-ai să te mai poți preface. Soldații lui Louddon au atacat două moșii ale unor vasali credincioși de-ai lui Duncan. În fiecare atac, au măcelărit fără nici o noimă femei și copii. Și nici nu-i avertizaseră; fratele tău s-a prefăcut prieten, pînă cînd oamenii lui au ajuns dincolo de ziduri. .

- De ce? De ce să facă Louddon una ca asta? Ce nădăjduia să cîștige?

Încerca să nu arate cît o oripilau cuvintele lui Gilard. Madelyne știa că fratele ei era capabil de asemenea trădări, dar nu-i înțelegea motivele.

- Doar știa că Duncan, ca senior, - avea să treacă la represalii.

- Da, Madelyne, asta și spera. Tot vrea să-l omoare pe Duncan, adăugă el, cu un rîs obscen. Fratele tău e însetat de putere. Numai de un singur om din toată Anglia se teme - de Duncan. Au forțe egale. Adevărat, se știe că Louddon are parte de bunăvoința regelui, dar ostașii lui Duncan sînt cei mai buni războinici din lume. Regele prețuiește loialitatea fratelui meu la fel de mult cum prețuiește și prietenia lui Louddon.

- Și regele a îngăduit trădarea asta? Întrebă Madelyne.

- William nu face nimic dacă n-are dovezi, răspuse Gilard, dezgustat. Nu-l apără nici pe Louddon, nici pe Duncan. De-asta poți să fii sigură, Lady Madelyne. Dar, cînd se va întoarce din Normandia, regele nostru n-o să mai poată ocoli multă vreme această problemă.

- Va să zică, Duncan n-a putut acționa în numele vasalilor lui, și de-asta a distrus în schimb casa fratelui meu?

- Ești naivă dacă-ți închipui că Duncan n-a ripostat. I-a alungat numaidecît pe ticăloși de pe moșiile vasalilor.

- La fel, Gilard? șopti Madelyne. Duncan a ucis și oameni nevinovați, pe lîngă cei vinovați?

- Ba. A lăsat în pace femeile și copiii. Noi, Wextonii, nu sîntem niște măcelari, Madelyne, orice altceva ți-o fi spus fratele tău. Iar oamenii noștri nici nu se ascund după culori prefăcute cînd atacă.

- Louddon nu mi-a spus nimic, protestă Madelyne. Uîți că nu-i sînt

decît soră. Nu merit să mă învrednicească nici c-un gînd, necum cu-o asemenea confesiune.

Umerii i se înmuiară. Dumnezeu, erau atîtea la care sî se gîndească, atîtea pe care să le înțeleagă...

- Ce-o să se întîmple dacă regele îi ține partea lui Louddon? Cew se va întîmpla cu fratele tău?

Gilard îi auzi teama din voce. Ciudat, dar se purta ca și cum ar fi interesat-o soarta lui Duncan.

Nu prea avea sens, dat fiind că era prizonioeră. Lady Madelyne putea să-l zăpăcească de cap, și nu trebuia s-o lase.

- Duncan nu știe multe, iar cînd fratele tău a îndrăznit să se atingă de un Wexton, și-a pecetluit singur soarta. Fratele meu nu va aștepta ca regele să se întoarcă în Anglia pentru a pomi la luptă pe viață și pe moarte cu ticălosul de frate-tău. Ba, Duncan o să-l ucidă pe Louddon, cu sau fără binecuvîntarea regelui.

- Ce vrei să zici cînd spui că Louddon s-a atins de un Wexton? întrebă Madelyne. A mai existat încă un frate Wexton, iar Louddon l-a omorît?

- A, va să zică așa merge? Te prefaci că nu știi nimic despre Adela?

Madelyne simți un gol în stomac, căci zărise expresia înfiorătoare din ochii lui Gilard.

- Te rog, șopti ea cu capul plecat, trebuie să aflu toate astea. Cine e Adela?

- Sora noastră.

Capul Madelynei se ridică brusc.

- Ați declarat război din cauza unei surori? întrebă ea, de-a dreptul uimită.

Gilard nu știu ce să înțeleagă din acea reacție.

- Sora noastră s-a dus la curte și, în timp ce era acolo, Louddon a prins-o singură. A siluit-o, Madelyne, și a bătut-o așa de rău că e o minune c-a mai scăpat cu viață. Trupul i se vinecat, dar mintea nu.

Pe Madelyne o părăsi stăpînirea de sine. Sel întoarse cu spatele, pentru ca Gilard să-i nu-i vadft lacrimile care-i șiroiau pe obraji.

- îmi pare așa de rău, Gilard... șopti ea.

- Și crezi tot ce ți-am spus? întrebă aspni Gilard, dornic să se asigure

că Lady Madelyna n-avea să mai poată ascunde adevărul multă vreme.

- O parte din poveste, da. Louddon e în stare să omoare o femeie în bătaie. Nu știu dacă ar puteai s-o și siluiască, dar dacă spui că asta a făcut, te cred. Fratele meu e un om rău. Nu-l apăr în nici un fel.

- Atunci, ce nu crezi? strigă iar Gilard.

- îmi dai de înțeles c-o prețuiești pe sora voastră. Asta mă nedumerește.

- Ce Dumnezeu vrei să spui?

- Ești așa de furios pe mine pentru că Louddon a necinstit numele de Wexton, sau pentru că-ți iubești cu adevărat sora?

Pe Gilard îl înfurie și mai rău această întrebare, o apucă pe Madelyne de brațe și o răsuci cu fața spre el, strângându-i dureros umerii.

- Sigur că-mi iubesc sora! răcni el. Ochi pentru ochi, Madelyne. Am luat de la Louddon comoara lui cea mai de preț - pe tine! Va veni să te salveze, iar atunci, își va pierde viața!

- Deci eu sînt de vină pentru păcatele fratelui meu?

- Tu nu ești decît o momeală, ca să scoatem demonul din bîrlog, declară Gilard.

- Planul asta are un cusur, șopti Madelyne rușinată. Louddon nu va veni după mine. Nu sînt atît de însemnată pentru el.

- Louddon nu-i un nătărău, replică Gilard și mai furios.

Nici el și nici Madelyne nu-l auziseră pe Duncan apropiindu-se.

- Jos mîinile de pe ea, Gilard!

Fratele lui Duncan se grăbi să se supună, lăcînd chiar și un pas înapoi.

Duncan pomi spre el, hotărît să afle de ce plîngea Madelyne. Nu-și ascundea furia.

Madelyne trecu între cei doi frați, întorcîndu-se cu fața spre Duncan.

- Nu mi-a făcut nici un rău, îl asigură ea. Fratele tău îmi explică doar cum vreți să vă folosiți de mine, atîta tot.

Duncan văzu durerea din ochii ei dar, înainte de a o întreba ceva, îi ridică traista și spuse:

- E timpul să plecăm.

Madelyne încercă să-l ocolească pe Gilard, pornind înapoi spre tabără. Duncan își văzu fratele gîbindu-se să se dea la o parte din calea ei.

Gilard parea îngrijorat.

- Vrea s-o cred nevinovată, mormăi el.

- Ți-a spus ea asta?

- Ba, nu mi-a spus-o, ridică din umeri Gilard. Nu s-a apărat deloc, Duncan, da' părea al dracului de inocentă. La naiba, eu nu mai înfeleg nimic. S-al arătat mirată că ținem la sora noastră. Și cred că nul se prefăcea. Chiar m-a întrebat dacă ne pasă dej soarta Adelei.

- Și când i-ai răspuns...?

- Parcă s-ar fi mirat și mai tare. N-o înțeleg, bombăni Gilard. Cu cât ducem la capăt mai repede planul ăsta, cu atât mai bine. Lady Madelyne nu-i deloc așa cum mă așteptasem.

- E o femeie ciudată, îi dădu dreptate Duncan. Pe toți sfinții, nu-și dă seama de propria ei valoare.

Oftă, apoi mai spuse:

- Vino, ceasurile sînt înaintate. Dacă ne grăbim, vom fi acasă pînă la căderea nopții.

Gilard dădu din cap, și porniră amîndoi îndărăt spre tabără.

Madelyne se hotărîse să nu mai plece nicăieri. Stătea în mijlocul poienii, cu mantaua pe umeri. Ansei îi luase traista, și nu-l oprise. Puțin îi păsa dacă Duncan mergea mai departe cu lucrurile ei. Nu voia decît să fie lăsată în pace.

Duncan îi făcu semn să se urce pe cal, apoi își continuă drumul spre scutierul său, pentru a se echipa de luptă. Dintr-o dată, se opri și se întoarse încet spre Madelyne, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

Madelyne clătină iar din cap. Sfidarea ei îl uimea atât de tare pe Duncan, încît acesta nu reacționează de îndată. Abia cînd îl refuză și a treia oară, întorcîndu-se să se înapoieze în pădure, Duncan pomi după ea.

- Madelyne!

Răcnetul lui o opri în loc. Instinctiv, se răsuci să-l privească, adunîndu-și curajul pentru a-l sfida din nou.

- Urcă pe cal. Numaidecît!

Se priviră lung, în tăcere. Toți ceilalți își încetaseră treburile și se uitau la ei. Duncan nu s-ar fi înduplecat niciodată în fața oamenilor lui. I se citea în ochi.

Madelyne veni în fața lui, spunîndu-i încet, ca să n-o audă ceilalți:

- Nu merg cu tine, Duncan. Iar dacă n-ai fi atît de îndărătnic, ți-ai da seama că Louddon n-o să vină după mine. Iți pierzi vremea. Lasă-mă aici.

- Crezi c-ai să supraviețuiești în sălbăția asta? replică el, la fel de încet. N-ai rămîne în viață nici măcar un ceas.

- Am trecut prin situații și mai rele, my lord, răspunse Madelyne, îndreptîndu-și umerii. Hotărârea mea e luată, baroane. Nu vin cu dumneata.

- Madelyne, dacă un bărbat mi-ar nesocoti așa ordinul, n-ar mai apuca să se laude. Iar cînd eu dau o poruncă, vreau să fie îndeplinită pe dată. Să nu-ndrăznești să mai dai din cap în fața mea, că de nu, te fac una cu pămîntul!

Madelyne nu se clinti. îi înfruntă privirea, răspunzînd cu mult calm:

- Sînt obișnuită să fiu terfelită, așa că n-ai decît. Iar cînd am să mă ridic din nou pe picioare, n-ai decît să mă dobori iar, dacă așa vrei.

Cuvintele ei îl tulburară. Știa că spunea adevărul. Se încruntă, înfuriat că cineva îndrăznise s-o maltrateze. In adîncul inimii, știa că Louddon fusese acela.

- Și de ce-ar fi vrut fratele tău să...

- Nu contează, îl întrerupse Madelyne.

Ii părea rău că vorbise. N-avea nevoie de mila nimănui. Vo doar să fie lăsată în pace.

Duncan oftă.

- Suie pe cal, Madelyne.

Curajul o părăsi, cînd văzu un mușchi de pe obrazul lui Duncan tresărind. Un mîrîit gros, din gîtlej, dădea glas frustrării. O întoarse cu fața spre cal și o împinse ușor.

- Tocmai mi-ai dat încă un motiv ca să-lucid pe Louddon, șopti el.

Încercînd să-și adune curajul, Madelyne pomi spre armăsar. Animalul încercă s-o împingă într-o parte, cu șoldul, iar cînd mîna ei se ridică să se agațe de șa, scoase un necezat atît de nervos, încît o facu să sară înapoi.

Exasperată, îi propti mîinile în șolduri.

- Ești mai marc decît mine, dar sigur n-ai la fel de multă minte! exclamă ea.

Avu satisfacția de a vedea că armăsarul întoarse capul s-o privească. Știa că n-avea cum să-i înțeleagă spusele, dar se bucura că-i atrăsese atenția.

Îi zîmbi, în timp ce pornea din nou înainte, cu teamă.

Ajunsă în fața lui, apucă de căpăstru, trăgîndu-i cu forța capul în jos, apoi începu să-i vorbească încet, în șoapte liniștitoare:

- N-am învățat niciodată meșteșugul călăriei și de aceea mi-e așa de frică de tine. Ești atît de puternic, încît m-ai putea strivi sub copite. Nu l-am auzit pe stăpînul tău spunîndu-ți pe nume, dar dacă ai fi al meu, te-aș chema Silenus. E unul dintre zeii mei favoriți, din poveștile de pe vremuri. Silenus era unul dintre cele mai puternice duhuri ale naturii, sălbatic și neîmblînzit, foarte asemănător cu tine. Da, numele de Silenus ți se potrivește fără doar și poate.

Cînd termină, dădu drumul frîului.

- Stăpînul tău mi-a poruncit să te încalec, Silenus. Te rog, stai nemișcat, căci încă mi-e foarte frică de tine.

Duncan își terminase echiparea de luptă, și privea cu uimire crescîndă cum Madelyne vorbea cu calul lui. Nu-i auzea cuvintele. Dumnezeu, încerca să se salte în șa pe partea nepotrivită. Vru să-i strigă că era greșit, convins că armăsarul avea s-o trîntească la pămînt, dar amuți cînd o văzu pe Madelyne așezîndu-se în spinarea lui. Poziția ei era incorectă și ciudată.

Oftă. Acum înțelegea de ce se ținea Madelyne așa de strîns de el, cînd călăreau împreună. Se, temea de armăsarul lui. Se întrebă dacă-i era frică numai de acel animal anume, sau de toți caii.

- Vezi și tu ce văd eu? întrebă Gilard, de la spatele lui.

Fără să se întoarcă, Duncan dădu din cap, continuînd s-o privească pe Madelyne, cu un zîmbet arcuindu-i colțurile gurii.

- Cine-o fi-nvățat-o să călărească? adăugă Gilard, clătînd din cap cu uimire. Pare să n-aibă habar.

- N-a învățat-o nimeni, remarcă Duncan. Atîta lucru se vede, Gilard. Ciudat, dar calului meu nu pare să-i pese.

Clătîna din cap, apoi pomi spre armăsar.

Scutierul, Ansei, se apropie de Madelyne din partea cealaltă. Pe chipul său pistruiat se ivise un zîmbet batjocoritor. Începu s-o

instruiască.

- Trebuie să încaleci pe stînga, spuse el plin de importanță, luînd-o de mîină, ca pentru a o coborî la loc ca să mai încalece o dată.

Calul începu să joace nervos în loc, chiar în clipa cînd Duncan apăru lîngă ei. Mîna lui Ansei zbură cît colo, urmată de tot trupul scutierului.

- Niciodată să nu te mai atingi de ea! îl urmă mugetul lui Duncan la pămînt.

Scutierul se ridică repede, dînd din cap că înțelesese. Bietul băiat părea atît de îngrozit că-și supăraseră stăpînul, încît Madelyne interveni:

- Scutierul dumitale a fost atît de bun și a vrut să mă învețe. Voia să mă ajute să cobor, căci ile-atîta grabă am uitat să mă urc pe unde trebuia.

Ansei o privi cu recunoștință, înainte de a face o plecăciune spre Duncan. Acesta dădu din cap, mulțumit de explicație.

Cînd văzu că Duncan era gata să încalece, Madelyne închise strîns ochii, convinsă că urma să lie azvîrlită la pămînt.

în clipa următoare, simți că era învăluită cil mantaua groasă a lui Duncan și rezemată de pieptu său, dintr-o mișcare rapidă.

- Nu ești cu nimic mai bun decît Louddon. murmură ea. Crezi că n-am observat că nici măcai. l n-ați stat să vă îngropați morții, înainte de a pleca spre fortăreața fratelui meu? Sînteți la fel de nemiloși ca el și ai lui. Ucideți fără pic de remușcare.

Duncan abia reuși să n-o zgîlție.

- Madelyne, n-am avut ce morți să îngropam Nici unul dintre oamenii mei n-a căzut în luptă.

Madelyne fu atît de surprinsă de răspunsul lui, încît îndrăzni să-i arunce o privire. îl lovi cu creștetul capului în bărbia, dar nu stătu să se scuze.

- Zăceau morți peste tot, Duncan.

- Erau ostașii lui Louddon, nu ai mei.

- Și vrei să cred că războinicii tăi sînt atît de buni, încît n-au...

- Și vreau să nu mă mai tot provoc, Madelyne, i-o reteză Duncan.

Ca săi-și sublinieze cuvintele, îi acoperi iar capul cu mantaua.

Era un om îngrozitor de nesuferit, și se vedeai clar că nu avea inimă. Da, n-ar fi fost în stare săi ucidă atît de nepăsător, dacă ar fi avut simțăminte omenești.

În curînd, Madelyne se simți prea obosită ca să-și mai facă griji. Călătoria era foarte grea, iar nervii i se întinseseră peste măsură. Îl auzi pe un soldat remarcînd că mai aveau puțin pînă acasă și, poate tocmai pentru că destinația era atît de aproape, fiecare ceas părea mult mai lung.

Cînd în sfîrșit ajunseră pe moșia Wexton, unul dintre ostași dădu de veste. De peste tot se înălțară urale. Madelyne oftă ușurată. Se rezemă de pieptul lui Duncan, simțind cum i se destindeau umerii. Era prea istovită ca să se mai întrebe ce-avea să i se întîmple după ce intra în casa lui Duncan.

În timpul zilei, se lăsase un frig amarnic. Madelyne devenea tot mai nerăbdătoare, pe măsură ce orele de cînd pășiseră pe pămînturile lui Duncan treceau, iar fortăreața lui încă nu se zărea.

Începuse să se întunce, cînd Duncan anunță un popas. Gilard îi ceruse să se oprească, iar Madelyne își dădea seama, după schimbul lor de vorbe aspre, că lui Duncan nu-i convenea deloc.

- Ești mai slab decît captiva noastră? îl întrebă el pe Gilard.

- Nici nu-mi mai simt picioarele, replică fratele său, ridicînd din umeri.

- Lady Madelyne nu s-a plîns, comentă Duncan, după ce le făcu semn oamenilor să se oprească.

- E prea speriată ca să deschidă gura, pufni Gilard. Se ascunde sub mantaua ta și-ți plînge la piept.

- Ba n-aș crede, răspunse fratele lui, dînd mantaua la o parte, vezi tu vreo lacrimă, Gilard? îl întrebă, amuzat.

Gilard clătină din cap. Duncan încerca să-l facă să se simtă mai prejos decît frumoasa femeie pe care o ținea în brațe. Șiretlicul nu-l necăjea deloc, ba chiar îl făcu să chicotească. Acum nu-l mai interesa decît să-și dezmoștească picioarele și să tragă o dușcă de bere.

- Poate că-i prea slabă de minte ca să știe ce-i aia frica, remarcă el, zîmbind.

Cuvintele lui nu-l amuzară pe Duncan. Îl alungă cu o privire destul de feroasă ca să-l pună pe fugă, apoi descălecă încet.

Madelyne își rezemă mîinile pe umerii lui lați, ca să coboare și ea. Încercă chiar să zîmbească.

- Gilard se înșală. Nu-s slabă de minte.

Drept răspuns, Duncan zîmbi batjocoritor.

- Acum poți să-mi dai drumul, cotinuă ea, privindu-l cu o expresie care se voia cît mai trufașă.

- Dacă-ți dau drumul, ai să cazi în nas.

- Și nu ți-ar face plăcere?

Duncan ridică din umeri, și dintr-o dată îi dădu drumul.

Of, oribil om mai era! Știuse prea bine ce-avea să se întîmple. Madelyne ar fi căzut pe spate, dacă nu se agăța de brațul lui. Picioarele ei parcă uitaseră cu totul ce îndatoriri aveau.

- Nu-s obișnuită să călăresc atît de mult.

Duncan bănuia că nu era obișnuită deloc să călărească. Doamne, cît îl mai nedumerea! Fără nici o îndoială, Lady Madelyne era cea mai derutantă femeie pe care o întîlnise vreodată. Avea un mers grațios, dar putea fi și incredibil de împiedicată. îl lovise de-atîtea ori cu capul în bărbie, încît bănuia că și-l umpluse de cucuie.

Soarele apusese, și era aproape întuneric. Madelyne intră încet în pădure, să caute un loc ferit. Știa să mergea ca o bătrînă și se ruga ca Duncan să nu se uite la ea.

Cînd reveni din desiș, ocoli tabăra, ca să-și dezmoștească picioarele înainte de a-l încăleca iar pe Silenus. Se opri cînd ajunsese în colțul îndepărtat al luminișului triunghiular, privind în jos spre valea pe unde urcaseră.

Dîre glorioase de roșu pal și portocaliu viu brăzau cerul, arcuindu-se în jos, ca și cum s-ar fi rezemat de pămînt, undeva departe. Madelyne încercă să nu ia în seamă zgomotele din spate, admirînd priveliștea, cînd atenția îi fi atrasă de o lucire apărută dintr-o dată printre copaci.

Luminița dispăru peste o clipă. Curioasă, Madelyne se mută mai la dreapta, pînă zări din nou lumina. Ciudat, dar acum părea să sclipească dintr-o altă direcție a văii.

Dintr-o dată, licăririle se înmulțiră, ca și cum o sută de lumînări s-ar fi aprins toate în aceeași clipă. Pîlpîiau și clipeau.

Distanța era foarte mare, dar soarele acționa ca o oglindă, facînd lucirile să se apropie tot mai mult. Ca niște flăcări... sau reflexe metalice.

Madelyne înțelese. Numai niște oameni în armuri puteau cauza asemenea luciri.

Și erau sute și sute.

CAPITOLUL 5

Dumnezeule mare, voiau să-i atace! Madelyne era prea năucită ca să se miște. Începu să tremure de frică. Dar faptul că-și pierdea așa de ușor controlul o făcu să se înfurie. Își trase umerii înapoi, hptărîră să judece rațional. Trase adînc aer în piept, să se calmeze.

În nici un caz nu era datoria ei, ca prizonieră, să-l alerteze pe Duncan de pericol. Putea să tacă și, imediat ce începea bătălia, să fugă.

Alungă repede din minte acest gînd, cînd își dădu seama că urmau să aibă loc noi omoruri. Dacă-i spunea lui Duncan, poate aveau să plece mai repede. Îi ridică poalele rochiei și o luă la fugă în căutarea lui.

Duncan stătea înconjurat de ostași, cu Gilard alături. Madelyne se strecură printre oameni, oprindu-se în spatele lui Duncan.

- Baroane, aș dori să-ți spun o vorbă, îl întrerupse ea, cu o voce încordată, care abia se auzea.

Pesemne că de aceea Duncan nu-i luă în seamă cererea. N-o auzise, și pace.

- Trebuie să-ți vorbesc, repetă ea, mult mai tare, atingîndu-l pe umăr.

Duncan continuă să n-o iaa în seamă.

Îi dădu încă un ghiont, mai tare.

Ridicînd glasul, Duncan continuă să le vorbească soldaților.

Dumnezeule, încăpățînat mai era! Madelyne începu să-și frîngă mîinile, tot mai alarmată. Furia puse stăpînire pe ea și, adunîndu-și toate puterile, îi dădu o lovitură îndesată cu piciorul, drept în spatele genunchiului.

Își dădu seama de nesocotința faptei, cînd o durere sfișietoare o fulgeră în susul pulpei. Singura mîngîiere fu aceea că-i atrăsese atenția. Duncan se răsuci spre ea cu iuțeala unui lup gata să se repeadă.

Părea mai mult uimit decît furios. Își ținea mîinile în șolduri, cu pumnii strînși, iar Madelyne, strîmbîndu-se de durere, nu-l mai putu privi în față. Se uită în schimb la Gilard, ceea ce o mai liniști, căci fratele mai tînăr al lui Duncan avea cea mai caraghioasă expresie.

- Aș vrea să-ți spun ceva între patru oehi, declară ea, cînd îl putu

privi din nou pe Duncan.

Îngrijorarea din tonul ei îi trezi curiozitatea. Dădu din cap, o luă de braț și o trase după el, spre marginea taberei.

Madelyne se poticni de două ori.

Duncan oftă prelung.

- Vin niște oameni prin vale, începu ea.

Se aștepta la o reacție imediată, dar Duncan nu făcu decât s-o privească.

Fu nevoită să repete:

- Niște soldați se apropie pe colină. Le-am văzut scuturile reflectând lumina soarelui. Nu crezi, că ar trebui să faci ceva?

Avea să treacă o veșnicie pînă să ia măsuri? Madelyne se gîndi și la această posibilitate, în timp ce-i aștepta răspunsul.

O privea în modul cel mai tulburător, cu nedumerirea întipărită pe chipul lui prelung, unghiular. Madelynei i se păru că distingea în ochii aceia reci și cenușii și o undă de cinism. Probabil se întreba dacă-i spunea adevărul sau nu.

- În viața mea n-am rostit o singură minciună, baroane. Dacă mă urmezi, am să-ți arăt că spun adevărul.

- De ce m-ai anunțat? o întrebă Duncan.

- De ce? Ca să plecați de-aici! răspunse ea, încruntată. Nu vreau să mai moară oameni.

- Duncan dădu din cap, mulțumit de răspunsul ei. Ii făcu un semn lui Gilard, care așteptase în apropiere, încercînd să le audă convorbirea.

- Lady Madelyne abia acum a observat că eram urmăriți, remarcă el, nepăsător.

Gilard nu-și ascunse surprinderea. Se întoarse s-o privească pe Madelyne.

- Sîntem urmăriți? De cînd știai, Duncan?

- De la amiază, răspunse fratele său, ridicînd din umeri.

- Să fie proscriși? se interesă Gilard, încercînd Să-i imite atitudinea nonșalantă.

- Nu-s proscriși, Gilard.

Cîteva momente domni o tăcere încărcată, pînă . cînd pe chipul lui

Gilard se ivi înțelegerea.

- Fuge șoarecele după lup? întrebă el.

- Cu voia lui Dumnezeu, de data asta va fi el în fruntea oamenilor, replică Duncan.

Fratele lui zîmbi. Duncan dădu din cap.

- Mă gîndeam să le ieșim în întîmpinare mai aproape de casă, la Creek Crossing, dar și colinele de mai jos de-aici ne pun în același avantaj. Spune-le oamenilor să se pregătească.

Gilard se întoarse și pomi grăbit spre poiană, strigînd ordinul de încălecare.

Madelyne era prea copleșită ca să vorbească. Într-un tîrziu, izbucni:

- Va să zică, am avut dreptate! Nu ești cu nimic mai bun decît Loudon, așa-i?

Duncan îi ignoră ieșirea furioasă.

- Încalecă pe cal, Madelyne. Îl vom înfrunta împreună pe fratele tău.

Furia o facea să uite de orice altceva. Nici măcar nu observă pe ce parte încălecase. După ce ajunse în șa, îl văzu pe Duncan apropiindu-se, ca să ia calul de căpăstru, ducîndu-l după el prin luminiș.

- Cum îl cheamă pe calul ăsta? întrebă Madelyne.

- Cal, răspuse Duncan peste umăr. Animalul e un cal, așa că n-am de ce să-i spun altfel.

- Tocmai cum bănuiam. Ești așa de rece și fără inimă, încît nici nu ți-ai găsit timp să-i dai un nume armăsarului tău credincios. I-am găsit eu unul. Silenus. Cum ți se pare?

Duncan refuză să-i răspundă. Gîndurile i se îndreptau deja spre bătălia oare-i aștepta. N-avea timp pentru asemenea vorbe neînsemnate.

Ansei apăru alături, cu alt cal, sur și rotat, ce părea mult mai blînd decît Silenus. Duncan se întoarse, aruncă spre Madelyne căpăstrul, apoi sări în spinarea surului.

Gilard apăru în cealaltă parte a Madelynei, călare pe un cal murg. Și-l apropie de armăsar, ca să nu-i lase loc să pășească într-o parte.

- Mai au o bună bucată de mers, remarcă el. Îi așteptăm aici, frate?

- Nu, răspuse Duncan. O să le ieșim în întîmpinare la jumătatea drumului.

Soldații se aliniau în spatele celor trei călăreți, facînd un tărăboi

asurzitor. Madelyne se gîndi că Duncan aștepta să se facă iar liniște, înainte de a da semnalul.

- Eu stau aici pînă vă întoarceți, îi spuse ea.

În voce i se simțea disperarea. Duncan îi aruncă o privire, apoi clătină din cap și se uită din nou în jos, spre vale.

- Rămîn aici! repetă Madelyne.

- Nici vorbă, replică el, fără a se osteni măcar s-o privească.

- M-ai putea lega de un copac.

- Ei, Lady Madelyne, doar nu vrei să-i refuzi lui Louddon p cerea de a-ți vedea frumoasa față. nu-i aș ? o întrebă Gilard, zîmbind.  ți dau cuvîntul meu că va fi ultimul lucru pe care-l va vedea înainte de moarte.

- Vă bucurați amîndoi de lupta asta, nu-i aș ? întrebă Madelyne, cu vocea tremurîndu-i de! indignare.

- Ce-i drept, mă cam bucur, ridică din umeri Gilard.

- Ești la fel de nebun ca fratele tău.

- Știi bine că avem motive temeinice de a-i dori lui Louddon moartea, declară Gilard, cu zîmbetul ștergîndu-i-se încet de pe buze. La fel cum și tu ne-o dorești, cu siguranță, adăugă el batjocoritor.

Baronul nu părea să le dea nici o atenție. Madelyne se întoarse din nou spre Gilard.

- Înteleg de ce vrei să-l ucideți pe Louddon. Nu vreau ca tu sau fratele tău să muriți în confruntarea asta, Gilard. De ce-ai crede că vă doresc moartea?

Gilard se încmnt , nedumerit.

- Mă crezi un neghiob, Lady Madelyne? Vrei să spui că n-ai să-i ții partea lui Louddon? Doar e fratele dumitale.

- Nu țin partea nimănui, afirmă Madelyne. Și nici nu vreau să moară nimeni.

- A, acum îți înteleg planul, replică Gilard, aproape strigînd. Vei aștepta să vezi cine are sorți de izbîndă, și abia atunci ai să alegi. Foarte iscusit din partea dumitale.

- Crede ce vrei, răspunse Madelyne. Semeni foarte mult cu fratele tău.

Când îi văzu zîmbetul, îi dădu seama că o luase ca pe un compliment.

- Nu te laud pentru asta, Gilard. Din contră. Te dovedești la fel de încăpățînat și nemilos ca Duncan. Cred că și ție-ți place să ucizi la fel de mult ca lui, încheie ea.

În sinea ei, se îngrozea de faptul că încerca să-l provoace astfel să-și piardă cumpătul, dar pe toți sfinții, nu era în stare să se stăpînească.

- Mă poți privi cinstit în ochi, și să-mi spui că nu mă urăști? o întrebă Gilard.

Era atît de furios, încît pe gît i se umflase o venă. Madelyne crezu că voia s-o lovească.

- Nu te urăsc, răspunse ea. Aș vrea să pot, recunosc, dar nu te urăsc deloc, Gilard.

- Și de ce, mă rog?

- Fiindcă îți iubești sora.

Gilard tocmai voia să-i spună că o socotea cea mai nătîngă femeie pe care o întîlnise vreodată, cînd Duncan îi atrase atenția. Numai decît, fratele mai tînăr o lăsă în pace pe Madelyne și-și scoase spada.

În sfîrșit, Duncan dădu semalul. Dintr-o dată, Madelyne se simți atît de îngrozită, încît nu-și mai putu aminti nici una dintre rugăciuni.

Avea să fie o luptă pe viață și pe moarte? Știa destule despre îndărătnicia lui Duncan ca să prevadă că nu-l interesau sortii bătăliei.

Încercă să numere soldații care urcau pe povîmiș, dar nu reuși. Acopereau totul, ca lăcustele:

Oare oamenii lui Duncan erau din nou întrecuți de numărul vrăjmașilor? Avea să iasă un masacru, și numai fiindcă Duncan lupta cu onoare, iar Louddon, nu. Era o descoperire cît se putea de simplă, dar cei asemenea baronului nu puteau să înțeleagă. Era clar că uitase cum îl păcălise Louddon, făcîndu-l să creadă că avea să onoreze pacea trecătoare dintre ei. Așa îl și capturaseră oamenii lui pe Duncan, prin cel mai simplu și mai necistit vicleșug.

Madelyne îl cunoștea pe Louddon mai bine decît Duncan. Fratele ei urma să lupte ca o fiară, dacă mirosea că victoria era de partea lui.

Își spuse că nu-i păsa cine ieșea învingător. Dacă voiau să se ucidă între ei, n-aveau decît. Avea să iasă pe voia lor, nu pe-a ei.

— N-o să-mi pese, șopti ea — și continuă să repete aceste cuvinte, într-o litanie dezănjduită.

Și totuși, indiferent de câte ori le rostea, nu reușea să le creadă.

CAPITOLUL 6

Era clar că pe Baronul de Wexton nu-l interesa să aibă elementul surpriză de partea lui. Strigătul său de bătălie răsună peste toate vâlcelele din jur, aproape smulgînd frunzele uscate de pe ramurile copacilor. Se auzi o trâmbiță, dînd un semnal în plus pentru soldații care se apropiau de jos, și ca și cum acestea n-ar fi fost de ajuns, tunetul copitelor năvălind în lungul pantei îi anunță cu siguranță pe Louddon și oamenii lui de pericolul care se apropia.

În timpul coborîrii, Madelyne era prinsă între Duncan și fratele lui. Ceilalți ostași îi înconjurau, cu scuturile ridicate. Deși Madelyne nu avea nici o pavăză, Duncan și Gilard o fereau de crengile care ar fi putut-o smulge din șa, ținîndu-și ridicate scuturile în formă de zmeu.

Cînd oștenii ajunseră pe o creastă de deasupra locului ales de Duncan pentru ciocnire, baronul smuci de frîul armăsarului, strigîndu-i o comandă. Calul se opri de îndată. Cu mîna cealaltă, Duncan o apucă pe Madelyne de bărbie, silind-o să se uite la el.

Ochii lui cenușii îi sfidară pe ai ei.

- Să nu-ndrăznești să te miști de-aici.

Vru să-i dea drumul, dar Madelyne îi opri mîna.

- Dacă mori, n-am să vărs nici o lacrimă pentru tine, șopti ea.

La asta, Duncan îi zîmbi.

- Ba ai să verși destule, răspunse el, pe cît de arogant, pe atîta de blînd.

Madelyne nu avu timp să-i răspundă. Duncan își mîna calul, repezindu-se spre lupta care începuse deja, mai jos. Dintr-o dată, Madelyne rămase singură pe creasta golașă, în timp ce ultimii oșteni ai lui Duncan treceau pe lîngă ea, într-o goană nebunească.

Hărmălaia era asurzitoare. Metalele se ciocneau, răsunînd mai-mai să-i spargă timpanele. Urletele de durere se amestecau cu strigătele victorioase. Madelyne nu se afla destul de aproape ca să distingă chipurile, dar nu scăpa din ochi spinarea lui Duncan. Calul lui sur se vedea ușor în întuneric. Îl privi cu cîtă îndemînare își mînuia spada, azvîrlindu-i pe rind din șei pe toți dușmanii care-l înconjuraseră.

O clipă, Madelyne închise ochii. Când privi din nou, surul dispăruse. Se uită înnebunită peste tot, în căutarea lui Duncan, precum și a lui Gilard, da nu-l văzu pe nici unul. Bătălia se apropia încet de ea.

După fratele ei nu se uita, știind prea bine căi nu l-ar fi găsit în vîltoarea luptei. Spre deosebire de Duncan, Louddon era ultimul care avea să ridice spada. Punea prea mult preț pe viața lui, așa că lăsa bătălia în seama oamenilor care-i juraseră credință. Iar dacă valul luptei se întorcea împotriva lui, urma s-o ia cel dintîi la fugă.

- Lupta asta nu-i a mea!!! răcni Madelyne din răspuțeri.

Trase de căpăstru, hotărîtă să plece cît maț repede posibil. Nu voia să mai privească nici un minut. Da, era decisă să-i părăsească pe toți.

- Vino, Silenus, acum mergem, spuse ea. Îmboldind animalul așa cum îl văzuse pe Duncan făcînd.

Armăsarul nu se urni.

Madelyne smuci de frîu, cu putere, hotărîtă să pună animalul în mișcare. Soldații urcau cu iuțea pantă și trebuia negreșit să se grăbească.

Duncan era furios. Îl căutase pe Louddon peste tot, dar nu găsea nici urmă. Victoria n-avea nici un gust, dacă iar îi scăpa printre degete căpetenia vrăjmașilor. Aruncă o privire scurtă spre Madelyne și văzu, șocat, că lupta începea s-o încercuiscă. își dădu seama că fusese atît de preocupat să-l găsească pe Louddon, încît nu se mai gîndise îndeajuns la siguranța Madelynei.

Își aruncă scutul la pămînt, cu un șuierat ascuțit, rugîndu-se ca sunetul să ajungă la urechile armăsarului. Inima i se ridică în gît, pe cînd o lua la fugă spre creastă.

Armăsarul răspunse la semnal, repezindu-se înainte. Acum ar fi lăsat-o pe Madelyne să-l strunească, dar fata scăpase hățurile din mînă.

Silenus sări peste doi ostași care tocmai se urcau pe culme, pocnindu-i în capete cu copitele dindărăt. Țipetele lor le urma rostogolirea în josul pantei.

Madelyne era în iureșul bătăliei, cu călăreți și pedestrași peste tot în jur, toți luptînd pe viață și pe moarte. Armăsarul lui Duncan era împiedicat să se mai miște, de mulțimea oștenilor. Madelyne se ținea de gîtul lui, rugîndu-se să-i vină sfîrșitul cît mai repede.

Dintr-o dată, îl zări pe Gilard croindu-și drum spre ea. Mergea pe jos, cu spada însîngerată într-o mîină și scutul zgîriat în cealaltă, ferindu-se de atacuri din stînga, în timp ce lovea cu dreapta.

Unul dintre soldații lui Louddon se repezi spre Madelyne, cu spada ridicată. Avea o privire înnebunită în ochii sticloși, ca și cum n-ar mai fi știut ce făcea.

Voia s-o omoare. Madelyne zbieră numele lui Duncan, deși știa că viața ei depindea numai de agerimea propriei sale minți. Nu avea altă scăpare decît pămîntul bătătorit, și sări din șaua calului. Nu se mișcă destul de repede. Lama își găsi ținta, spintecînd o tăietură adîncă în lungul coapsei stîngi a Madelynei. Scoase un țipăt de durere, dar amuți în contact cu solul. Căzătura îi tăia respirația.

Mantaua îi căzu grămadă pe umeri. Amețită, în stare de șoc, Madelyne încercă să se acopere cu ea. O amorțeală binevenită îi cuprinse coasa și mintea, reînnoindu-i puterile. Se ridică în picioare, aiurită, privind oamenii care se luptau înjur.

Armăsarul lui Duncan o lovi cu botul între omoplați, aproape trîntind-o din nou. Madelyne își regăsi echilibrul și se rezemă de flancul calului, care începu s-o apere cu trupul lui de alte atacuri.

Lacrimile îi șiroiau pe față, ca o reacție involuntară față de mirosul morții ce pluta prin văzduh. Gilard îi strigă ceva, dar Madelyne nu-i înțelese cuvintele. Nu putea decît să-l privească, în timp ce Gilard continua să se apropie de ea. Răcni din nou, și mai tare, însă glasul îi fu acoperit de zăngănelile metalice.

Revoltată de tot acel camagiu, Madelyne pomi și ea spre Gilard, crezînd că o chemase la el. Se împletici de două ori, împiedicîndu-se de brațele și picioarele războinicilor uciși, care zăceau pe jos ca niște grămezi de gunoi. Se gîndea doar să ajungă la Gilard, singurul om pe care-l recunoștea în acel codru al distrugerii. N-o părăsea speranța că avea s-o ducă la Duncan. Atunci urma să fie în siguranță.

Mai avea doar cîțiva pași pînă la el, cînd Gilard fu atacat din urmă. Se răsuci spre noul adversar, lăsîndu-și spatele neprotejat. Madelyne văzu un alt om de-ai lui Louddon gata să profite de ocazie, ridicîndu-și spada înnegrită, în timp ce se repezea spre ținta expusă.

Încercă să țipe un avertisment, dar nu reuși să scoată decît un scîncet.

Dumnezeule mare, era singura aflată destul de aproape ca să-l ajute. Nu mai șovăi. Desprinse o armă dintre degetele unui leș fără chip. Era un buzdugan greu, cu țepii de pe măciulie plini de sânge închegat.

Madelyne ridică arma cu ambele mâini, chinuindu-se să-i învingă greutatea. Ținând-o de coadă, o trase, mai pe sus, mai pe jos, spre Gilard, unde se opri aproape atingându-i spatele cu al ei, și așteptă ca dușmanul să atace.

Soldatul nu se descurajă, căci Madelyne n-avea nici o apărare în fața armurii și a puterii lui. Un zîmbet hidos îi schimonosi chipul. Cu un strigăt sfidător, se repezi înainte, spintecînd aerul cu spada sa lungă și curbată. Madelyne așteptă pînă în ultima clipă, cînd ridică buzduganul într-un arc larg. Groaza îi îndoia puterile. Voise doar să se ferească de atac, dar țepii care ieșeau din capătul ghioagei zdrobiră zalele armurii, înfigîndu-se în carne.

Gilard terminase lupta cu dușmanul din față și se întoarse repede să pornească iar spre Madelyne, fiind cît pe ce s-o doboare la pămînt. Privi tocmai la timp ca să vadă soldatul inamic căzînd la pămînt, cu un urlet oprit în gît și țepii buzduganului înfiți în mijloc. Rămase atît de uimit, încît îi pieri graiul.

Madelyne scoase un geamăt chinuit. își încrucișă brațele pe pîntec și se îndoii de șale. Gilard crezu că era rănită și încercă s-o ajute, atingînd-o ușor pe umăr.

Fata era atît de îngrozită de propria-i faptă, încît nici măcar nu simți. Pentru ea, bătălia încetase să mai existe.

Duncan văzuse și el confruntarea. Dintr-o mișcare săfi în șa și-și mînă calul spre Gilard. Fratele său sări la o parte tocmai cînd Duncan se aplecă s-o prindă pe Madelyne. O ridică în aer și o trînti pe șa, în fața lui. Dumnezeu se milostivi de ei, căci coapsa rănită îi scăpă aproape neatinsă.

Bătălia era pe terminate. Ostașii lui Duncan îi fugăreau spre fundul văii pe ultimii oameni ai lui Louddon.

- Termină odată! răcni Duncan la Gilard, îndreptîndu-și iar calul spre culme. În timpul luptei, își aruncase mantaua și scutul, așa că acum apăra cu mîinile fața Madelynei de ramurile ce le tăiau calea.

Madelynei nu-i ardea de ocrotire. Din vina lui, ucisese un om. Încercă

să sară din șa, preferind pamîntul tare în locul atingerii lui ce-i inspira atîta silă.

Duncan nu încercă s-o liniștească. Acum nu-l interesa decît protecția. Nu încetini pasul pînă nu ajunseră îndeajuns de departe de pericol. Atunci, își struni în sfîrșit calul, într-un pîlc de copaci.

Era furios pe sine însuși că o pusese pe Madelyne într-o asemenea primejdie. Cînd îi văzu lacrimile șiroind pe obraji, scoase un geamăt de frustrare.

Apoi se gîndi s-o liniștească.

- Poți să lași plînsul, Madelyne. Fratele tău nu era printre cei morți. Păstrează-ți lacrimile pentru altă dată.

Madelyne nici măcar nu-și dăduse seama că plîngea. Se înfurie atît de tare, încît abia putu . articula un răspuns.

- Pînă azi n-am știut ce înseamnă adevărata! ură, baroane. Martor mi-e Dumnezeu, am să te urăsc pînă-n ziua morții mele. Și pot la fel de bine să mor și acum, continuă ea. Oricum sînt osîndită la flăcările iadului, și numai din vina dumitale!

Vorbea atît de încet, încît Duncan fu nevoit să se aplece ca s-o audă, pînă-i atinse fruntea cu a lui.

Cuvintele ei n-aveau nici un sens.

- N-ascuți ce-ți spun? o întrebă, dar fără să ridice glasul. Tocmai ți-am explicat că fratele tău e în siguranță, Madelyne. Pentru moment, adăugă el.

- Tu ești cel care nu mă ascultă, replică Madelyne. Din cauza dumitale, am luat viața unuil om. E un păcat de moarte iar o parte din vină îți revine și dumitale. Dacă nu mă trăgeai după dumneata în luptă, n-aș fi putut să omor pe nimeni.

- Ești tulburată fiindcă ai ucis? întrebă el, neputîndu-și ascunde uluirea din grai. Eu aml omorît mult mai mulți, continuă, cu gîndul să-i împace conștiința.

- Puțin îmi pasă și dacă ai ucis legiuni de soldați! deblară Madelyne. Tu nu ai suflet, așa că n-are importanță cîte vieți răpești.

La asta, Duncan nu mai avu ce să-i răspundă, își dădu seama că degeaba ar mai fi contrazis-o. Cu un oftat obosit, mormăi, mai mult pentru sine:

- Ce-am să mă fac eu cu tine?

Madelyne îl auzi, și se grăbi să-i răspundă:

- Nu-mi pasă ce faci cu mine.

Ridicînd capul să-l privească, îi observă tăietura crestată sub ochiul stîng și-l șterse de sînge cu mîneca, dar cuvintele ei furioase îi contraziseră blîndețea gestului:

- Poți să mă lași aici, sau poți să mă omori. Nimic din ce faci n-are nici cea mai mică importanță pentru mine. Nu trebuia să mă iei cu tine, Duncan.

- Fratele tău a venit să te ia înapoi.

- Nu-i adevărat! A venit să se răzbune pe tine, fiindcă i-ai distrus casa. Dacă ți-ai deschide mințile cu adevărat, știu că te-aș putea convinge care-i adevărul. Dar tu ești prea încăpățînat ca să asculți de cineva. N-are nici un rost să-ți mai vorbesc. Da, nici un rost! Și jur că nici n-am să-ți mai vorbesc vreodată!

Tirada îi secătuiuse și ultimele puteri. Termină de șters rana pe cît putea de bine, apoi se înmuie la pieptul lui, fără să-l mai ia în seamă.

Soldații li se alăturată și, în cîteva momente, porniră cu toții iar spre fortăreața Wexton. Un ceas mai tîrziu, numai îndîijirea o mai împiedica pe Madelyne să se plîngă.

Duncan îi tot atingea, involuntar, coapsa rănită. Mantaua și poalele rochiei nu prea reușeau să i-o apere de lovituri. Într-un tîrziu, își dădu seama că i se făcea rău.

- Trebuie să ne oprim o clipă, ceru ea.

Îi venea să urle la el, și să plîngă, dar jurase să nu-și mai piardă cumpătul.

Duncan dădu din cap, semn că o auzise, dar își continuă drumul, așa că după un timp Madelyne ajunse la concluzia că nu-i păsa de rugămintea ei.

Cît de inuman putea să fie! Deși nu-i folosea la nimic, înșiră în minte toate epitetele spurcate pe care ar fi vrut să i le arunce în față, deși bagajul ei de cuvinte grosolane era foarte limitat.

- Dacă nu oprești, am să vărs pe tine.

Amenințarea ei obținut rezultatul scontat.

Duncan ridică mîna, dînd comanda de oprire.

- De ce ne-am oprit? întrebă Gilard, după ce descălecuse, apropiindu-se grăbit. Mai avem puțin și-am ajuns.

- Lady Madelyne, răspunse Duncan, fără să mai adauge nimic.

Madelyne pornise deja spre adăpostul copacilor, când auzi întrebarea lui Gilard.

- Poți să stai acolo și să mă aștepți, Gilard.

Suna ca un ordin. Gilard înălță o sprinceană, surprins, întorcându-se spre fratele său. Duncan se uita după Madelyne, încruntat.

- A trecut printr-un adevărat calvar, se grăbi Gilard s-o scuze, de teamă că Duncan voia s-o pedepsească.

Duncan clătină din cap, urmărind-o cu privirea pînă cînd dispăru în pădure.

- Ceva e în neregulă, mormăi el.

Fratele lui oftă.

- O fi bolnavă, poate?

- Da, și m-a amenințat.că...

Fără să-și termine fraza, Duncan pomi după Madelyne..

Gilard încercă să-l oprească.

- Las-o puțin singură, Duncan. O să se întoarcă. N-are unde să se ascundă. Duncan îi dădu mîna la o parte. Văzuse durerea pe fața Madelynei, și-i observase și mersul cu pași țepeni.

O găsi rezemată de un stejar noduros, cu capul plecat. Se opri, nedorind s-o deranjeze. Madelyne plîngea. O văzu cum își ridică încet mantaua peste cap și o lăsă să cadă la pămînt. Abia atunci înțelese. Toată partea din stînga a rochiei îi era sfîșiată pînă os și plină de sînge.

Duncan nu-și dădu seama că strigase, pînă cînd Madelyne scoase un scîncet de spaimă. Cînd îi văzu rana, îl cuprinse o asemenea turbare, încît mîinile-i tremurau în timp ce-i desprindea rochia de pe picior. Mergea greu, din cauza sîngelui uscat, iar rana era adîncă, lungă aproape cît antebrațul lui, și plină de pămînt. Trebuia să fie spălată și cusută.

- Ah, Madelyne, șopti Duncan cu glas morocănos. Cine ți-a făcut asta?

Vocea lui suna ca o mîngîiere caldă, iari compasiunea-i era vădită. Madelyne știa că ar fii izbucnit iar în plîns, dacă-i mai arăta o singurăj dovadă de tandrete.

- N-am nevoie de mila ta, Duncan. îşi îndreptă umerii, încercînd să-i arunce o privire dispreţuitoare.

- Ia-ţi mâinile de pe piciorul meu. Nu e decent. Duncan fu atît de surprins, încît nu lipsi mult să zîmbească. Ridicînd privirea, îi văzu flăcările din ochi şi înţelese. Mîndria devenise singura ei apărare. Observase deja cît preţ punea pe stăpînirea de sine.

Privindu-i din nou rana, îşi dădu seama că pe moment nu prea aveau ce să facă. Cu un glas voit ursuz, îi răspunse, în timp ce se ridica:

- De la mine n-o să ai parte de milă, Madelyne. Sînt ca un lup. Nu cunosc simţămintele omeneşti.

Madelyne nu-i răspunse, dar făcu ochii mari. Zîmbind, Duncan îngenunche din nou.

- Lasă-mă-n pace.

- Ba, replică el, scoţîndu-şi pumnalul, pentru a începe să taie o fişie din rochie.

- îmi strici rochia! se plînse Madelyne.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Madelyne, rochia ta e deja făcută praf.

Cu toată gingăşia de care era în stare, îi înfăşură coapsa cu fişia de material. Tocmai făcea nodul, cînd Madelyne îi împinse umărul.

- Mă doare, protestă ea, în pragul lacrimilor, iritată că nu reuşea să se stăpînească.

- Nu te doare nimic.

Îl privi cu gura căscată, uitînd să mai plîngă. Cum îndrăzneala s-o contrazică?! Ea era cea care suferea, nu el.

- Rana va avea nevoie de ac şi aţă, remarcă Duncan.

- în mine n-o să înfigă nimeni acul!

- Eşti o femeie nărăvaşă, Madelyne, comentă el, în timp ce se apleca să-i ridice mantaua.

I-o petrecu pe umeri, apoi o ridică în braţe, cu grijă să-i ferească rana.

Instinctiv, Madelyne îl cuprinse cu braţele pe după gît. Se gîndea să-i scoată ochii, pentru felul îngrozitor în care se purta cu ea.

- Ba tu eşti cel nărăvaş, Duncan. Eu sînt o fecioară blîndă la fire, pe care ai încerca s-o distrugi dac-ai avea prilejul. Şi jur pe Dumnezeu că

asta-i ultima dată când îți mai vorbesc.

- A, da, iar tu ești atât de onorabilă, încât nu-ți calci niciodată cuvântul - nu-i așa, Lady Madelyne?

o întrebă el, dueînd-o înapoi spre oamenii care-i așteptau.

- Intr-adevăr.

închise ochii și se rezemă de pieptul lui.

- Ai o minte de lup, știai asta? Iar mintea lupilor e foarte îngustă.

Duncan oftă. Madelyne tocmai își călcase din nou cuvântul.

- Am să fug, să știi.

Nu-și dădu seama că vorbise cu voce tare, decît când Duncan îi răspunse:

- Ba n-ai să fugi nicăieri.

- Am ajuns acasă! strigă Gilard.

La vederea zidurilor care se înălțau pe cer, în fața lor, Gilard își mînase calul înainte, ca să intre el primul în curtea de jos. Conform ritualului și tradiției, Duncan dorea să fie ultimul care se refugia la adăpostul acelor ziduri groase de piatră.

Drumul-spre podul mobil se arcuia ca burta unui șarpe în susul povîmișului pietros. După ce ultimul dintre oamenii lui trecu peste puntea de scînduri, Duncan își mînă calul înainte. Armăsarul era nerăbdător să ajungă în grajd; și sălta nervos, facînd ca pe Madelyne s-o doară iar coapsa. Se strîmbă, fără să-și dea seama că-l strîngea pe Duncan de braț.

Privind-o, Duncan îi văzu expresia istovită și șopti, încruntîndu-se:

- Numai decît ai să te poți odihni, Madelyne. Mai rezistă doar puțin. Madelyne dădu din cap și închise ochii.

Cînd ajunseră în curte, Duncan descălecă repede și o luă în brațe, ținînd-o strîns la piept, în timp ce pornea cu ea spre intrarea în castel.

Soldații stăteau înșirați pe-o parte și pe alta a drumului. Gilard aștepta cu doi oameni în fața ușilor castelului. Dechizînd ochii, Madelyne îl văzu. O privea nedumerit, iar fata nu reușea să înțeleagă de ce.

Abia cînd se apropiară, Madelyne observă că Gilard nu la ea se uita. Ochii-i erau atrași spre picioarele ei. Coborînd privirea, fata văzu că mantia nu-i mai ascundea rana. Poalele zdrențuite ale rochiei se țîrau în urma ei ca un stindard ferfenițit. Numai sîngele îi mai acoperea piciorul,

curgînd roșu pe toată lungimea coapsei.

Gilard se grăbi să deschidă ușile uriașe, pe lîngă care oamenii păreau niște bieți pitici. Un val de aer cald o învăui pe Madelyne, cînd ajunseră în mijlocul unei sălițe.

În jurul ei se afla cazarma soldaților. Avea o intrare îngustă, podele de lemn, iar în dreapta erau dormitoare pentru oșteni. O scară în spirală ocupai tot peretele din stînga, cu trepte late și arcuite, ducînd spre odăile de locuit de la primul cat. Toată construcția avea ceva ciudat de tulburător, dar Madelyne nu putu înțelege ce anume decît o dată ce¹ ajunseră la jumătatea treptelor.

- Scara e pe partea nepotrivită, spuse ea dintr-o dată.

- Ba, Madelyne. E pe partea bună, răspuse Duncan, amuzat.

- Nu-i asta partea cea bună. Scara se construiește întotdeauna în dreapta zidului. Toată lumea știe asta, adăugă Madelyne, cu convingere.

Din cine știe ce motiv, era furioasă, că Duncan nu recunoștea acel defect al casei lui.

- Se construiește pe dreapta, dacă nu se dă anume poruncă să se construiască pe stînga, replică el, pronunțînd răspicat fiecare cuvînt, de parcă ar fi dat o lecție unui copil încet la minte.

De ce-o fi găsit acea discuție atît de importantă, Madelyne nu reușea să înțeleagă. Totuși, ținea morțiș să aibă ea ultimul cuvînt.

- Atunci, e o greșală intenționată.

Ridică ochii spre el și regretă că n-o privea, ca să vadă cum se încrunta.

- Tare încăpățînat mai ești.

- Încăpățînată ești tu, replică Duncan, zîmbind multumit.

Gilard venea în urma lor. Conversația i se părea ridicolă, dar era prea îngrijorat ca să facă haz.

Știa că Edmond îi aștepta. Da, fratele lor cel mijlociu trebuia să fie negreșit în sală. Putea fi și Adela acolo. Gilard își dădea seama că acum cel mai îngrijorat era pentru Madelyne. Nu voia să aibă parte de nici o confruntare neplăcută, și nădăjduia să aibă timp pentru a-i vorbi fratelui său, Edmond, despre firea ei atît de blîndă.

Gilard uită pentru o vreme de orice griji, cînd Duncan ajunse la etaj și nu coti spre sala cea mare. O luă în direcția opusă, mai urcă o scară, apoi

intră în turn. Aici, treptele era mai înguste, iar cotiturile strînse încetineau procesiunea.

Camera din vârful turnului era înghețată bocnă, în centrul zidului circular era clădit un cămin. Mai fusese adăugată și o fereastră mare, chiar lângă șemineu. Stătea larg deschisă, iar vîntul lovea de zid, cu zgomot, obloanele de lemn.

Lîngă peretele din interior se afla un pat. Încercînd să se miște cît mai atent, Duncan o depuse pe Madelyne deasupra păturii. Gilard îi urmase, iar fratele lui, în timp ce puneia lemne în vatră, îi ordonă:

- Trimite-o pe Gerty cu ceva de mîncare pentru Madelyne, și spune-i lui Duncan să-și aducă Icacurile. Va trebui s-o coasă cu acul.

- N-o să-l lase, replică Gilard.

- Tot o s-o coasă.

- Cine e Edmond?

Întrebarea ei rostită încet îi facu pe amîndoi frații s-o privească. Madelyne-se chinuia să se ridice în capul oaselor, încruntată de necaz că na reușea. Dinții începuseră să-i clănțanească de frig și efort, iar în cele din urmă se prăbuși la loc pe pat.

- Edmond e fratele nostru mijlociu, îi explică Gilard.

- Cîți Wextoni sînteți?

- Cinci, cu totul, răspuse mezinul. Catherinel e sora cea mai mare, după care vine Duncan, pe urmă Edmond, apoi Adela, și la urmă eu, adăugă ell cu un zîmbet. Edmond îți va doftorici rana. Madelyne. Se pricepe la tămăduiri și, cît ai bate dini palme, vei fi însănătoșită.

- De ce?

Gilard se încruntă.

- De ce, ce?

- De ce vreți să mă însănătoșesc? întrebă ea.

cu nedumerire vădită.

Tînărul nu știu cum să-i răspundă. Se întoarse să-l privească pe Duncan, sperînd ca acesta să-i dea Madelynei răspunsul.

Duncan tocmai aprinsese focul, iar acum închidea obloanele. Fără să se întoarcă, porunci:

- Gilard, fă ce ți-a spus.

Fratele său mai mic înțelese că trebuia să se supună. Ajunsese la ușă,

cînd vocea Madelynei se auzi din nou:

- Nu-l chema pe fratele vostru. Pot să-mi văd de rană și fără ajutorul lui.

- Numaidecît, Gilard.

Ușa se trîti.

În sfîrșit, Duncan se întoarse spre Madelyne.

- Atîta vreme cît te afli aici, n-ai să-mi nesocotești nici o poruncă. Ai înțeles?

Venea spre pat, cu pași înceți și măsurați.

- Cum aș putea înțelege ceva, my lord? întrebă îo șoaptă Madelyne. Eu sînt doar o momeală, nu așa ai spus? Momelile nu gîndesc.

Și închise ochii, înainte ca înfățișarea lui feroasă s-o sperie. Încrucisîndu-și brațele pe piept, încercă să-și alunge înfrigurarea.

- Lasă-mă să mor în liniște, șopti ea pe un ton dramatic.

Doamne, cît își mai dorea să aibă atîta tărie și curaj ca să strige la el. Era nespuse de nefericită, iar dacă fratele lui o atingea, urma să aibă noi dureri.

- N-am putere pentru oblojelile fratelui dumitale.

- Ba ai, Madelyne.

Glasul lui sunase blînd, dar Madelyne era prea furioasă ca să-i mai pese.

- De ce trebuie să mă contrazici orice-aș spune? mormăi ea. E cel mai nesuferit cusur.

Se auzi o bătaie în ușă. Duncan răcni să intre, în timp ce se ducea înapoi spre cămin, unde se rezemă cu umărul de consolă, privind-o pe Madelyne.

Ușa se deschise scîrțîind și apărură o femeie vîrstnică. Într-o mîină ținea o tavă de lemn, iar în cealaltă, un ulcior. Sub braț strîngea două blănuri. Era trupeșă și avea ochi căprui, îngrijorați. Aruncă o privire grăbită spre Madelyne, apoi se întoarse spre stăpînul ei, cu o plecăciune stîngace.

Madelyne înțelese că slujnica se teme de Duncan, și i se făcu milă de ea, văzînd cum încerca să facă reverența fără a scăpa obiectele din mîini.

Duncan nu-i ușura nici el situația. Dădu scurt din cap, apoi îi făcu semn să se apropie de Madelyne. Nici o vorbă de încurajare nu scoase.

Servitoarea era iute de picior, și de îndată ce văzu semnalul lui

Duncan, aproape că alergă spre pat, împiedicându-se de două ori pe drum.

Puse tava cu mâncare lângă Madelyne și-i întinse ulciorul.

- Cum te cheamă? o întrebă Madelyne, încet, pentru ca Duncan să n-audă.

Gerty, răspunse femeia.

Apoi mută tava pe cufărul de lemn de lângă pat și o acoperi pe Madelyne cu blănurile.

Madelyne zîmbi recunoscător, iar Gerty se simți încurajată să-i învelească bine picioarele cu blana.

- Văd că dîrdîi ca varga, șopti ea.

Nu știa că era rănită, iar Madelyne închise strîns ochii, fără să scoată un sunet.

Duncan văzu ce se întîmplase și vru s-o mustre pe servitoare, dar era prea tîrziu. Gerty începuse să-i dea Madelynei de mâncare.

- îți mulțumesc pentru bunătate, Gerty.

Cuvintele fetei îl uimiră pe Duncan. Își privi captiva, cătinînd din cap. În loc s-o dojenească pe slujnică, Lady Madelyne o lăudase.

Deodată, ușa se dădu de perete. Madelyne întoarse capul într-acolo, cu ochii mari de spaimă, în prag apăruse un uriaș, cu mîinile proptite în șolduri și o căutătură feroasă pe chip. Cu un oftat obosit, Madelyne înțelese că acela era, așadar, Edmond.

Gerty trecu în fugă pe lângă el, ieșind din cameră, în timp ce Edmond se apropia. Îl urma un cîrd de servitori, aducînd tăvi cu tot felul de ulcicuțe ciudate și tálgerașe cu apă. Slugile puseră tăvile pe podea, lângă pat, apoi se întoarseră, înclinîndu-se în fața lui Duncan, și plecară. Se purtau ca niște iepuri speriați. Și de ce nu? se întrebă Madelyne. La urma urmei, în odaie se aflau doi lupi. Cine nu s-ar fi temut?

Edmond încă nu-i adresase nici o vorbă fratelui său. Duncan nu voia să se certe de față cu Madelyne. Știa că s-ar fi înfuriat, sperînd-o. Totuși, nu avea de gînd nici să se lase cu una, cu două.

-Nu-ți saluți fratele, Edmond? întrebă el.

Șiretlicul izbuti. Edmond păru surprins de întrebare. Furia i se mai șterse de pe față.

- De ce nu mi-a spus nimeni că plănuiai s-o aduci aici pe sora lui

Louddon? Abia acum am aflat că Gilard știuse asta încă de la început.

- îmi închipui că s-a și lăudat, remarcă Duncan, clătinînd din cap.

- Ba bine că nu!

- Gilard exagerează, Edmond. Nu știa nimic despre intențiile mele.

- Și de ce-ai ținut ascuns planul ăsta, Duncan? se interesă Edmond.

- S-ar fi putut să vă împotriviți, zîmbi fratele său, ca și cum cearta i-ar fi făcut plăcere.

Madelyne observase schimbarea, și era uimită. Cînd zîmbeh, Duncan era de-a dreptul chipeș - arăta aproape uman.

- Și cînd ai întors tu spatele unui conflict? strigă Edmond, de se zguduiră pereții.

Fără îndoială, Edmond și Gilard aveau amîndoi probleme cu auzul, își spuse Madelyne.

Edmond nu era atît de înalt ca Duncan, dar semăna cu el mai mult decît Gilard. Și cînd se încrunta, arăta la fel de fioros.

- Dacă te gîndești să ții și la mine, Edmond, interveni atunci Madelyne, trebuie să-ți spun încă de pe-acum că n-am de gînd să te ascult.

Edmond nu răspuse. O privi lung, cu brațele încrucișate pe piept, pînă cînd Duncan îi spuse să se ocupe de rana ei.

Văzîndu-1 că se apropia de pat, Madelyne începu să se teamă din nou.

- Aș prefera să mă lăsați în pace, spuse ea, căutînd să-și ascundă tremurul din voce.

- Preferințele tale nu mă privesc, replică Edmond, la fel de încet cum îi vorbise și Madelyne.

Se recunoscă învinsă, cînd Edmond îi făcu semn să-i arate care picior avea nevoie de îngrijiri. Era destul de voinic ca s-o forțeze, iar Madelyne trebuia să-și cruțe puterile pentru chinurile care o așteptau.

Duncan veni în cealaltă parte a patului. Se încrunță cînd Edmond atinse piciorul Madelynei, facînd-o să se strîmbe de durere.

- Mai bine ține-o, Duncan, spuse el, mai calm, atent la ceea ce făcea.

- Nu! Duncan? nu-și putu Madelyne ascunde privirea înnebunită din ochi.

- Nu e nevoie, răspuse Duncan.

Privind-o, adăugă:

- Am s-o țin numai dacă va fi nevoie.

Madelyne dădu din cap, în timp ce pe față i se așteama o expresie calmă.

În sfârșit, Edmond își termină de înșirat leacurile și fu gata să înceapă. O văzu pe Madelyne schițând un gest regal cu mâna, semn că aștepta. Autoritatea ei aproape că-l făcu să zîmbească.

- Nu ți-ar fi mai ușor să-mi închizi rana cu un cuțit înroșit în foc? Înainte de Edmond să-i răspundă, Madelyne se grăbi să continue:

- Nu vreau să te învăț meșteșugul, și te rog să nu te simți jignit, dar mi se pare o barbarie că mă coși cu acul și cu ața.

- O barbarie?

Edmond părea să-i urmărească destul de greu șirul ideilor.

Madelyne oftă. Probabil era prea ostenită pentru a-l face să înțeleagă.

- Poți începe, Edmond, repetă ea. Sînt gata.

- Pot...!? întrebă Edmond, privindu-l pe Duncan.

Dar Duncan avea o expresie posomorită. Era prea îngrijorat ca să zîmbească.

- Dă-i drumu', mormăi el. Așteptarea e mai grea decît fapta.

Edmond dădu din cap și nu se mai gîndi la nimic altceva decît la ceea ce avea de făcut. Pregătindu-se pentru țipetele care aveau negreșit să urmeze, începu să spele rana.

Madelyne nu scoase nici un sunet. La un moment dat, în timpul chinuitorului tratament, Duncan se așeză pe pat. Imediat, Madelyne își ascunse fața lîngă șoldul lui. Parcă ar fi vrut să se strecoare sub el, ca într-o vizuină. Unghiile i se înfîgeau în coapsa lui Duncan, dar se vedea clar că nu-și dădea seama.

Tocmai cînd era sigură că avea să-nceapă să țipe, simți înțepătura acului în piele. În clipa următoare, o învălui întunericul și nu mai știu de nimic.

CAPITOLUL 7

Madelyne dormi aroape douăzeci și patru de ore. Cînd în sfârșit deschise ochii, camera era qufundată în umbrele după-amiezii, doar cîteva raze de lumină intrînd printre obloanele închise. Totul se vedea ca prin ceață, iar Madelyne se simțea atît de dezorientată încît nici nu-și

mai putea aminti unde seafla.

încercă să se ridice în capul oaselor, strîmbîndu-se din cauza usturimii, și-n clipa aceea își aminti totul.

Purta o cămașă albă de bumbac, foarte indecentă, căci abia îi acoperea genunchii, iar mînecele, în schimb, erau prea lungi. își dădu seama că era ocămașă bărbătească și, după lățimea uriașă de la umeri, bănuie că-i aparținea lui Duncan. Și el purtase o cămașă ca aceea cînd dormise lîngă ea, în cort, cu-o noapte în urmă... sau poate cu două nopți...? îi era prea somn ca să-și mai amintească, închise ochii pentru cîteva clipe, ca să cugete.

Cînd se trezi din nou, își dădu seama că cineva o legase la ochi.

- Cine a-ndrăznit asta? mormăie ea cu voce tare.

Legătura era umedă. Madelyne și-o smulse, cu o sudalmă vrednică de un țărănoi necioplit. Ciudat, dar i se păru că auzi pe cineva rîzînd. încercă să deslușească mai bine sunetul, dar o nouă compresă umedă îi fu pusă pe frunte.

Cineva îi vorbea, însă Madelyne nu înțelegea cuvintele. Dintr-o dată, totul deveni limpede. Era în Hades, nu în purgatoriu, la cheremul tuturor monștrilor și demonilor care încercaseră să-l păcălească pe Odiseu. Acum voiau s-o tragă și pe ea pe sfoară. Ei bine, puteau să-ncerce cît poșteau!

Și unde era Odiseu? se întrebă ea. Cum îndrăznește s-o lase singură să se lupte cu demonii lui?

Madelyne simți o mîină atingîndu-i coapsa. Dădu la o parte noua compresă care-i ardea ochii și întoarse capul tocmai la timp ca să vadă cine stătea în genunchi lîngă pat.

în clipa următoare țipă, la vederea uriașului cu un singur ochi care o privea cu un rînjit pe chipul lui schimonosit. Da, era unul dintre ciclopi, poate chiar căpetenia lor, Polyfem, cel mai nesuferit dintre toți.

Madelyne strînse pumnul și-i dădu uriașului ol lovitură puternică. îi țintise nasul, dar nimerii alături. Mișcarea o obosi, făcînd-o să cadă cu spatele iar pe saltea, vlăguită.

Și atunci, îl văzu. Stătea în fața focului, cu totl trupul lui magnific aureolat de lumină. Era mult mai înalt decît și-l imaginase, și mult mai atrăgător.

- Unde-ai fost pîn-acum? strigă ea, încercînd să-i atragă atenția. Scapă-mă de el, Odiseu, adăugă, arătînd cu degetul spre ciclopul îngenuncheat lîngă pat.

Cînd colo, el nu făcea decît să stea pe loc, privind-o nedumerit. Oricît de mare și puternic era, nu părea prea inteligent.

- Trebuie să lupt singură de fiecare dată? întrebă Madelyne, ridicînd vocea pînă cînd începu s-o doară gîtul de efort; încercă să-l înduplece. Îți promit c-am să te iert pentru că l-ai lăsat pe Louddon să-mi facă atîta rău, dar dacă acum nu mă aperi, n-am să te mai iert!

Odiseu nu părea prea preocupat să-i obțină iertarea. Abia îl mai vedea, știa că în curînd.avea să plece, și înțelese că trebuia să-l amenințe și mai sever dacă voia să obțină de la el vreun ajutor.

- Dacă mă părăsești, Odiseu, am să trimit pe cineva după tine să-ți facă educația. Da! întări ea, înfierbîntîndu-se. Pe cel mai înfricoșător dintre toți războinicii am să-l trimit. Pleacă numai, și-ai să vezi ce-o să se-ntîmple! Dacă nu mă scapi de el, declară ea, arătînd spre ciclop cu un gest dramatic, am să-l trimit pe Duncan după tine!

. Fu atît de mulțumită de sine însăși, încît închise ochii, cu un oftat. Era sigură că-l înspăimîntase pe cel mai magnific dintre eroi, puternicul Osideu, amenințîndu-l că avea să-l trimită pe Duncan după el.

Îndrăzni să-i arunce o privire, și zîmbi victorios. Odiseu părea îngrijorat. Și nu era de ajuns. Dacă avea să se lupte cu un ciclop, trebuia să se înfurie de-a binelea.

- Duncan e cu adevărat un lup, înțelegi, și te va sfîșia în bucăți, dacă așa-i spun eu, se laudă ea. Va face tot ce-i cer eu - uite-așa!

Și încercă să pocnească din degete, dar nu prea reuși.

Închise iar ochii, cu senzația că tocmai cîștigase o luptă importantă - și numai folosind vorbe blînde, își reaminti ea. Nu recursese deloc la forță.

- Sînt și voi rămîne o fecioară blîndă! strigă ea. A dracului să fiu de nu!

Timp de trei zile și trei nopți, Madelyne înfruntă monștrii mitologici care tot apăreau și

încercau s-o răpească și s-o ducă la Hades. Odiseu era mereu acolo lîngă ea, ferind-o de fiecare atac, la poruncile ei.

Uneori, uriașul cel încăpățînat conversa cu ea. Îi plăcea s-o întrebe despre trecutul ei, iar Madelyne, cînd înțelegea întrebările, îi răspundea numaidecît. Pe Odiseu părea să-l intereseze îndeosebi o anumită perioadă din copilăria ei. Voia să-i spună cum fusese viața după moartea mamei sale, cînd Louddon o luase în grija lui.

Madelynei nu-i plăcea să răspundă la aceste întrebări. Voia să vorbească numai despre viața ei cu Părintele Berton. Totuși, nu dorea nici ca Odiseu să se supere și s-o părăsească, așa că-i îndura întrogatoriile.

- Nu vreau să vorbesc despre el!

Izbucnirea ei vehementă îl trezi din somn pe Duncan. Nu știa despre ce mai vorbea acum, dar se apropie grăbit de patul ei, unde se așază, luînd-o în brațe.

- Gata, taci, îi șopti el. Culcă-te la loc, Madelyne.

- Cînd m-a adus înapoi de-acasă de la Părintele Berton, s-a purtat atît de îngrozitor... Se strecura la mine-n cameră în fiecare noapte. Stătea la picioarele patului și simțeam cum se uita la mine. Mi-era teamă că, dacă deschideam ochii...

- Nu te gîndi la Louddon acum, spuse Duncan, întinzîndu-se pe pat, ca s-o cuprindă în brațe.

Deși avea grijă să-și ascundă reacțiile, în sinea lui tremura de furie. Știa că Madelyne nu înțelegea ce-i spunea, dar el înțelegea prea bine.

Calmată de atingerea lui, Madelyne adormi la loc. Dar nu se odihni mult timp, și cînd se trezi constată că Odiseu era tot acolo, de veghe. Cînd îl avea alături, nu-i mai era teamă. Odiseu era cel mai minunat războinic. Era puternic și arogant, deși nu-l învinuia pentru acest cusur, și avea o inimă foarte bună.

Mai era și jucăuș. Jocul lui favorit era acela de a-și schimba înfățișarea. Se întîmpla atît de repede, încît Madelyne nici n-avea timp să-și tragă răsuflarea de mirare. Se prefăcea că era Duncan, și-n clipa următoare iar era Odiseu. Și o dată, într-o noapte, cînd Madelyne se temea foarte tare, luase chiar și chipul lui Ahile, doar ca s-o amuze. Nu avea cizmele în picioare, iar Madelyne îl prevenise de îndată să-și ferească tendoanele de lovituri. Sugestia ei păruse să-l nedumerească pe Ahile, determinînd-o pe Madelyne să-i aducă aminte că mama lui îl

scufundase cu capul în jos în apele vrăjite ale Styxului, facîndu-l invincibil, în afara micii părțicele de deasupra călcîiului, de unde-l ținuse ca să nu-l ia curentul.

- Apa nu ți-a atins tendoanele, iar acolo ai rămas vulnerabil, îi spuse ea. Înțelegi ce vreau să zic?

Nu părea să înțeleagă deloc. Pe chip i se citea nedumerirea. Poate că mama lui nu avusese timp să-i povestească. Madelyne oftă, privindu-l cu tristețe. Știa ce avea să i se întîmple lui Ahile, dar n-o lăsa inima să-i spună să se ferească de săgețile rătăcite. Probabil avea să afle destul de curînd. Cu gîndul la viitorul lui, începu să plîngă.

Deodată, eroul se ridică și pomi spre ea. Acum nu mai era Ahile, ci redevenise Duncan, care o luă în brațe ca s-o liniștească. Ciudat, dat atingerea lui părea aidoma cu a lui Odiseu.

Madelyne insistă ca Duncan să se culce lîngă ea, apoi se întinse imediat deasupra lui, privindu-l în ochi.

- Părul meu e ca o perdea, îi spuse ea, care-ți ascunde chipul de toată lumea, în afară de mine. Ce zici de asta, Duncan?

- Deci, acum iar sînt Duncan? întrebă el. Nu știi ce vorbești, Madelyne. Arzi toată ca focul, de febră. Asta am de zis, și nimic mai mult.

- Ai să chemi un preot? întrebă Madelyne, cu ochii umplîndu-i-se de lacrimi.

- Ai dori asta?

- Nu! strigă ea. Dacă vine aici un preot, voi ști că sînt pe moarte. Și încă nu-s gata să mor, Duncan. Mai am prea multe de făcut.

- Și ce ai dori să faci? se interesă Duncan, zîmbind la vederea expresiei ei firoase.

Dintr-o dată, Madelyne se aplecă și-și frecă nasul de bărbia lui.

' - Cred că aș dori să te sărut, Duncan. Te superi?

- Madelyne, trebuie să te odihnești.

încercă să treacă lîngă ea, dar fata se ținea scai de el. N-o forță, de teamă să n-o lovească. Ba chiar, îi și plăcea s-o țină astfel.

- Dacă mă săruți doar o dată, am să mă odihnesc, îi promise ea.

Fără să-i lase timp să răspundă, îi cuprinse obrazii în palme, lipindu-și fața de a lui.

Și, Doamne, cum îl mai săruta! Gura-i era fierbinte, deschisă și incredibil de ațîțătoare. Era un sărut atît de lacom și pasional, încît Duncan nu putu să nu răspundă. Încet, brațele lui îi încercuiră talia. Cînd îi simți pielea caldă, își dădu seama că poalele cămășii se ridicaseră. Mîinile lui îi mîngîiară fesa netedă și nu peste mult fu la rîndul său cuprins de febră.

În timp ce-l săruta, Madelyne era complet sălbatică și necontrolată. Gura i se tot întorcea peste a lui, la stînga și la dreapta,,limba intra și mîngîia, pînă cînd rămase cu răsufierea tăiată.

- Cînd te sărut, nu vreau să mă mai opresc, îi spuse ea lui Duncan. Țasta-i un păcat, nu-i așa?

Duncan observă că nu părea să aibă remușcări după ce-și rostise mărturisirea, și presupuse că febra îi alungase orice urmă de sfială.

- Vreau să stai culcat pe spate, Duncan. Aș putea să-mi fac poftetele cu tine, dac-aș vrea.

Exasperat, Duncan oftă. Dar oftatul îi deveni geamăt, cînd Madelyne îi înhăță mîna și, cu îndrăzneală, i-o așeză peste unul dintre sînii ei.

- Nu, Madelyne, mormăi Duncan, deși nu-și retrase mîna.

Dumnezeule, era atît de caldă! Sfircul i se întări, cînd degetul lui mare începu instinctiv să-l maseze senzual. Duncan gemu încă o dată.

- Nu-i momentul potrivit pentru drăgostire. Habar n-ai ce faci cu mine, așa-i?

O, Doamne, glasul îi suna la fel de aspru ca urletele vîntului de-afară. Imediat, Madelyne începu să plîngă.

- Duncan? Spune-mi că sînt însemnată pentru tine. Chiar dacă e o minciună, spune-mi-o oricum.

- Da, Madelyne, ești o făptură foarte însemnată pentru mine, replică el, cuprinzînd-o cu brațele de mijloc și întorcîndu-se cu ea într-o parte. Țasta-i adevărul.

Știa că trebuia să ia distanță, altfel ar fi pierdut lupta cu tortura aceea dulce. Totuși, nu putu să n-o mai sărute o dată.

Asta păru s-o împace. Înainte ca Duncan să mai tragă aer în piept, Madelyne adormi.

Febra domnea peste mintea Madelynei și viața lui Duncan. Nu

îndrăznea s-o lase singură, cu Gilard sau Edmond. Când firea ei pătimașă se răzvrătea din nou, nu voia ca și frații lui să aibă parte de acele sărutări. În asemenea momente nestăpînite, nimeni nu trebuia să-i dăruiască Madelynei alinarea - numai el.

În sfîrșit, prin cea de-a treia noapte, demonii o lăsară pe Madelyne în pace. În dimineața celei de-a patra zile, se trezi secătuită de orice vlagă, stoaia ca ștergarele umede împrăștiate pe podea. Duncan stătea așezat pe scaunul de lîngă cămin. Părea frînt de oboseală, iar Madelyne vru să-l întrebe dacă se îmbolnăvisese și el. Însă tocmai cînd voia să deschidă gura ca să-i vorbească, Duncan observă că îl privea. Sări în picioare cu iuțeala unui lup și veni pîngă pat. Ciudat, dar părea să aibă pe chip o expresie de ușurare.

- Ai avut febră, o anunță el, pe un ton ursuz.
- Va să zică, de-asta mă doare gîtul.

Doamne, abia dacă-și recunoștea propria voce.

Suna îngroșată și spartă.

Madelyne se uită prin cameră, observînd îngrămădeala din jur. Clătină din cap, nettumrită. Avusese loc o luptă, în timp ce ea dormea?

Cînd se întoarse pe Duncan să-l întrebe de era cu toată acea dezordine, îi zări expresia amuzată.

- Te doare gîtlejul? întrebă el.
- Și asta te distrează? replică Madelyne, nemulțumită.

Duncan clătină din cap, deși continua să zîmbească.

Dumnezeule, ce bine arăta în acea dimineață! Era îmbrăcat în negru, o culoare austeră, desigur, dar cînd surîdea, ochii aceia cenușii nu mai arătau reci sau amenințători. Îi amintea de cineva, însă Madelyne nu-și putea da seama de cine anume. Era sigură că ar fi ținut minte dacă întâlнисe vreun om care să semene cît de cît cu Baronul Wexton. Totuși, îi minte-i stăruia amintirea vagă a unui alt chip...

Duncan îi rupse firul gîndurilor.

- Acum, că te-ai trezit, voi trimite o servitoare să te îngrijească. N-ai să ieși din odaia asta pînă nu te însănătoșești, Madelyne.

- Am fost bolnavă rău?
- Da, foarte foarte rău bolnavă, recunosc el, întorcîndu-se spre ușă.

Părea nespuse de grăbit să scape cît mai repede de ea. Madelyne își

dădu la o parte o șuviță de păr din ochi, privind în urma lui Duncan.

- Dumnezeu, cred că arăt mai rău ca o sperietoare de ciori, mormăi ea.

- Ba bine că nu.

În glasul lui se simțea că zîmbea. Madelyne se încruntă, strigînd apoi:

- Duncan? Cît timp am avut febră?

- Trei zile și mai bine, Madelyne, răspuse Duncan, întorcîndu-se să-i vadă reacția.

Madelyne îl privea uimită.

- Nu-ți mai amintești nimic, nu-i așa? o întrebă el, cu același zîmbet.

Complet nedumerită, clătină din cap. I se părea foarte ciudat faptul că Duncan găsea motive să se amuze de cele mai nepotrivite lucruri.

- Duncan?

-Da?

Îi distinsese exasperarea din glas, și nu-i plăcu deloc.

- Unde-ai fost în astea trei zile? Aici în cameră, cu mine, tot timpul?

Ușa începuse să se închidă în urma lui. Madelyne nu credea că avea să-i mai răspundă, pînă cînd îi auzi glasul de afară, puternic și hotărît:

-Nu!

În sfîrșit, ușa se trînti.

Madelyne nu credea că spunea adevărul. Nu-și mai amintea ce se întîmplase, dar știa instinctiv că Duncan nu se clintise de lîngă ea.

De ce nu recunoștea adevărul?

- Ce om contradictoriu ești... șopti ea.

În voce i se simțea un zîmbet.

CAPITOLUL 8

Madelyne stătea așezată pe marginea patului, așteptînd ca picioarele ei să-șr regăsească puterile. Trecuseră doar cîteva momente de la plecarea lui Duncan, cînd se auzi o bătaie sfioasă în ușă. Madelyne răspuse, iar în cameră intră o femeie. Servitoarea era slabă ca un băț, cu umeri aduși, frunte lată, brăzdată de griji, și o privire hăituită. Se apropie de pat, pășind cu greutate.

Părea gata s-o zbughească, iar Madelyne înțelese dintr-o dată că-i era teamă. Tot arunca priviri spre ușă.

Zîmbi, încercînd să alunge grijile slujnicei, deși timiditatea acesteia o nedumerea.

Femeia ținea ceva la spate. încet, dădu la iveală traista, apoi bolborosi:

- Ți-am adus bagajul, my lady.
- Ești foarte bună, răspuse Madelyne.

își dădu seama că lauda ei o bucura pe femeie.® Nu mai părea la fel de îngrijorată, doar cam nedumerită.

- Nu înțeleg de ce te temi astfel de mine, continuă Madelyne, hotărîta să se deslușească N-am să-ți fac nici un rău, îți dau cuvîntul meu dcl cinste. Ce ți-au spus frații Wexton, de ți-e așa del fică?

Felul fără ocolișuri cum îi vorbea o ajută pe servitoare să se mai liniștească.

- Nu mi-au zis nimic, my lady, da' nici surdă nu-s. Am auzit toate răgetele care răsuna de-aici I cît era ziuica de lungă, și mai mult vocea dumitale se-auzea.

- Am strigat? întrebă Madelyne, îngrozită.! Fără doar și poate, femeia nu auzise bine.

- Ba bine că nu, răspuse slujnica, dînd din cap cu convingere, știam că te muncea febra și n-aveai ce face. Într-un momentel vine și Gerty, cu de mîncarea. Eu am să te-ajut să-ți schimbi straietele, dacă asta ți-i voia.

- Mi-e foame, într-adevăr, remarcă Madelyne.

își îndoi picioarele, încercîndu-le tăria.

- Și mai sînt și slabă de puteri ca un prunc. Cum te cheamă?

- Maude mi-au pus numele după regina, răspuse servitoarea. Aia moartă, desigur, de vreme ce Regele William al nostru nu și-a luat încă o nevastă.

Madelyne zîmbi.

- Maude, crezi că aș putea face o baie? Mă simt atît de năclăită...

- O baie, my lady? repetă Maude, pârînd îngrozită. În toiul iernii?

- Sînt deprinsă să fac cîte o baie în fiecare zi, Maude, și pare să fi trecut o veșnicie de cînd...

- O baie pe zi? Da' de ce?

- îmi place să fiu curată, răspuse Madelyne.

Privind-o lung pe slujnică, își spuse că și

femeia aceea cumsecade ar fi avut nevoie de o baie, dar nu spuse nimic, ca să n-o jignească.

- Crezi că stăpînul tău mi-ar permite asta?

Maude ridică din lume.

- Ai voie să primești tot ce ceri, atîta vreme cît nu ieși din odaie. Baronul nu vrea să te îmbolnăvești iar, de oboseală. Cred c-am să pot găsi o covată pe-aici, și-am să-l pun pe omul meu să urce scara cu ea.

- Ai familie, Maude?

- Da, un bărbat de treabă și-un băiat aproape la cinci veri acuma. Tare șturlubatic mai e.

Oajută pe Madelyne să se ridice și o conduse pînă la scaunul de lîngă vatră.

- Pe băiatul meu îl cheamă William, continuă ea. Da' i-am pus numele după regele care-a murit, nu după ăl de cîrmuiește acuma.

Ușa se deschise și intră încă o servitoare, aducînd grăbită o tavă cu bucate.

- Gerty, îi strigă Maude, n-ai de ce să-ți fie frică. Nu-i neghioabă, așa cum credeam noi.

Gerty zîmbi. Era o femeie masivă, cu ten curat și ochi căprui.

- Eu aicea mi-s bucătăreasa, o informă ea pe Madelyne. Auzii că ești drăgălașă. Da' cam slăbuță, mult prea slăbuță. Să mănînci bucatele-astea pîn-la ultima bucăturică, că de nu, primu' vînticel mai zdravăn te suflă de pe picioare.

- Vrea să facă baie, Gerty, anunță Maude.

Bucătăreasa înălță o sprinceană.

- Atuncea, cred că poate s-o facă. Numa' să nu dea nimeni vina pe noi dacă răcește.

În timp ce făceau ordine în cameră, cele două femei continuă să sporovăiască. Se vedea clar că erau bune prietene, iar Madelyne le asculta cu mare plăcere taifasul.

O ajutoră și să-și facă baia. Cînd ciubărul fu luat afară din cameră, Madelyne era frîntă de oboseală. Se spălase și pe cap, dar dura o veșnicie pînă să i se usuce părul. Așezîndu-se pe o blană moale, în fața focului, începu să-și răsfire șuvițele, ca să i se usuce mai repede. Cu un căscat foarte neelgant pentru o lady, se întinse pe pielea de animal, cu

gîndul de a se odihni cîteva momente.

Era doar în cămașă, dar nu voia să se îmbrace pînă nu-și împletea părul.

Duncan o găsi dormind adînc, pe o parte, în lata căminului. Își ținea picioarele arii strînse la piept, iar părul îi acoperea aproape toată fața.

Nu-și putu stăpîni zîmbetul. Îi amintea de o pisicuță ghemuită la căldurică - și probabil avea să înghețe, dacă n-o lua mai repede de-acolo.

Madelyne nici nu deschise ochii cînd Duncan o ridică în brațe, ducînd-o la pat. Se ghemui doar la pieptul lui, instinctiv, făcîndu-l să zîmbească.

Duncan o culcă în mijlocul patului și o acoperi. Încerca să se poarte cît mai distant, dar nu se putu abține să nu-i mîngîie obrazul neted și mătăsos.

Trebuia să ia distanță, pînă cînd rezolva toate problemele care-l tulburau. Și totuși, imediat ce se hotăra s-o evite pe Madelyne, îi pieria toată buna dispoziție. Cu o vorbă de ocară, Duncan închise încet ușa în urma lui.

Madelyne era încă destul de slăbită pentru ca izolarea forțată să n-o deranjeze. Totuși, după încă două zile, vizitată doar din cînd în cînd de Gerty și Maude. Începuse să se simtă ca într-o închisoare își tot spunea că ar fi trebuit să fie recunoscătoare că Duncan, după cîte se părea, uitase de e; Dumnezeuule, nu era deprinsă să fie uitată de toată lumea?

Mai trecură alte două zile, iar acum Madelynei era gata să se arunce pe fereastră, doar ca să aibă un program mai variat. Îi venea să urle de-atîta plictiseală.

Stătea lîngă fereastră cu privirea spre asfințit, gîndindu-se la Duncan.

Își spuse că probabil mintea ei îl plăsmuise, căci chiar cînd se gîndea cît de mult ar fi dorit să-l vadă, Duncan apăru pe neașteptate. Ușa se deschise, lovindu-se cu zgomot de zid, și baronul apăru în prag, arătînd fioros și puternic, și mult« prea chipeș pentru liniștea ei sufletească. Pe toții sfinții, s-ar fi putut holba la el toată seara.

- Edmond o să-ți scoată acum firele, o anunță el.

Intră în cameră și se duse pînă în fața vetrei, unde se opricu brațele încrucișate pe piept și un aer de plictiseală.

Răceala lui o rănea pe Madelyne, dar fata era hotărîtă să nu arate. Îl privi cu o expresie pe care și-o dorea cît mai liniștită.

- Aș dori să știu ce-ai să faci cu mine, Duncan. spuse ea. coborîndu-și ochii spre pardoseală.

Da, întotdeauna când îl avea pe Duncan în față, îi pierdea șirul gândurilor. Nu înțelegea această reacție, dar se împăcase cu soarta. Baronul putea s-o tulbure fără a scoate o vorbă.

- Te gîndești să mă ții ferecată în odaia asta toată viața? întrebă ea, întorcîndu-se iar cu fața spre lercastră.

Îngrijorarea ce răzbătea din vocea ei îi aduse lui Duncan un zîmbet pe buze.

- Madelyne, spuse el, ușa nu era zăvorită.

- Îți arde de șagă? replică ea, întorcîndu-se cu o privire neîncrezătoare. Vrei să spui că n-am fost incuiată în tumul ăsta toată săptămîna?

Dumnezeule, îi venea să urle!

- Aș fi putut să fug?

- Ba să fugi n-ai fi putut, dar puteai să părăsești odaia, răspunse Duncan.

- Nu te cred! declară Madelyne, încrucișîndu-și brațele pe piept, într-o imitație batjocoritoare a poziției lui. Mă minți, doar ca să mă faci să mă simt prost. Și ai de partea ta un avantaj nedrept, Duncan, pentru că eu nu mint niciodată - niciodată! Prin urmare, conchise ea, nu luptăm cu aceleași arme.

Chiar atunci, în ușa deschisă apăru Edmond. Fratele cel mijlociu era încruntat ca de obicei. Totuși, părea și temător, și o privi pe Madelyne o vreme, înainte de a înainta în cameră.

- De data asta, ai s-o ții cu forța, îi spuse el lui Duncan.

Aruncînd o privire îngrijorată spre baron Madelyne observă că zîmbea.

- Madelyne nu mai are febră, Edmond, și e cuminte ca o pisicuță, remarcă Duncan.

Apoi se întoarse spre ea și o instrui să se întindă pe pat, pentru ca Edmond să-i poată scoate bandajele.

Madelyne dădu din cap. Știa ce era de făcut, dar sfiala îi învingea judecata.

- Dacă ieșiți amîndoi pentru cîteva clipe, am să mă pregătesc.

- Cum să te pregătești? întrebă Duncan.

- Sînt... sînt o'lady... se bîlbîi Madelyne. N-am să-l las pe nici unul din voi să vadă altceva decît rana. Pentru asta vreau să mă pregătesc.

Roșise destul de tare pentru ca Duncan să-șiV dea seama că vorbea serios. Edmond începu săi tușească, dar oftatul fratelui său fu mai puternic.

- Nu e momentul pentru sfială, Madelyne. Crede-mă, ți.am văzut deja... picioarele.

Madelyne își îndreptă umerii, încruntîndu-se la el, apoi se duse grăbită la pat. Luă o blană careB căzuse pe jos, se înfășură cu ea, apoi își trase veșmintele pînă sub șolduri și începu să desfacă bandajul.

După ce și-l scoase, Edmond îngenunche lîngă ca. Madelyne îi observă sub ochiul stîng o pată negricioasă. Se întrebă ce pățise, după care își spuse că probabil îl învinețise unul dintre frații lui. Ce oameni brutali, reflectă ea, deși nu putu să nu observe cu cîtă gingășie îi scotea Edmond din piele lirele cleioase.

- Mă pișcă doar puțin, și atîta tot, Edmond, îi spuse ea cu ușurare.

Duncan venise și el -lîngă pat. Părea gata să se repeadă la ea, dacă se clinea din loc.

Madelyne se simțea tot mai rușinată, în fața celor doi bărbați care-i priveau coapsa. Începea s-o biruiască din nou rușinea și, cu gîndul de a-i distra atenția lui Duncan, spuse primul lucru care-i trecu prin minte:

- De ce sînt zăvoare de ambele părți ale ușii?

- Ce? întrebă el, privind-o mirat.

- Ușa are belciuge pentru zăvor și pe-o parte, și pe alta, explică ea grăbită, prefăcîndu-se foarte preocupată de acel fleac ridicol. De ce?

- Madelyne, se grozăvi Duncan, cu o lucire poznașă în ochi, motivul e același pentru care și scara e construită pe stînga.

- Și anume?

- Pentru că așa vreau eu.

- Halal motiv! pufni Madelyne.

Continuă să zîmbească, pînă-și dădu seama că-l ținea de mîină. Îi dădu drumul repede și sa întoarse spre Edmond.

Fratele mijlociu îl privea pe Dunca Ridicîndu-se în picioare, anunță:

- S-a lecuit.

Madelyne își privi coapsa marcată de o linie urâtă, în zigzag, care o facu să se strîmbe. Totuși, sei reculese repede, rușinată. Doar nu era o femeie deșartă.

- Îți mulțumesc, Edmond, spuse ca, acoperindu-și piciorul.

Duncan nu văzuse bine, și se aplecă să tragă pielea de animal la o parte. Madelyne îi înlătură mîna, apoi apăsă marginea acoperitorii pe pat.

- A zis că s-a lecuit, Duncan.

Era clar că Duncan voia să vadă cu ochii lui. Madelyne scoase un țipăt speriat, cînd baronul smulse blana. Încercă să-și împingă rochia în jos, dar Duncan îi apucă mîinile și, încet, ridică poalele cămășii pînă-i dezvălui toată coapsa.

- Nu s-a infectat, remarcă Edmond, privind din cealaltă parte a patului.

- Da, s-a tămăduit, confirmă și Duncan, dînd din cap.

- Nu l-ai crezut pe - fratele tău? întrebă Madelyne șocată, în timp ce-și netezea rochia.

Duncan și Edmond schimbă o privire pe care fata nu reuși s-o înțeleagă.

- Sigur că nu l-ai crezut, bombăni ea. Probabil că tot tu i-ai învințit și ochiul, adăugă, fără să-și mai ascundă dezgustul. Nici nu m-aș aștepta la altceva, de la frații Wexton.

Exasperat, Duncan se întoarse și pomi spre ușă, cu un oftat zgomotos. Edmond rămase pe loc, privind-o încruntat pe Madelyne încă vreo cîteva momente, apoi își urmă fratele.

- Știu că ai primit poruncă să-mi oblojești rana, Edmond, dar totuși îți mulțumesc.

Madelyne era sigură că omul acela ursuz avea să-i calce în picioare recunoștința, și se pregăti să-i primească ocările. Dar, spre dezamăgirea ei, Edmond nu spuse nimic. Cum să le arate Wextonilor că era o fecioară binecrecută, dacă nu i-o îngăduiau cu nici un prilej?

- Cina va fi gata peste un ceas, Madelyne, anunță Duncan. Poți să mănînci cu noi, în sală, cînd va veni Gilard să te aducă.

După aceste cuvine, baronul ieși. Edmond însă se opri o clipă, întorcîndu-se încet spre Madelyne. Părea să cumpănească o hotărîre.

- Cine e Polyfem?

Madelyne facu ochii mari. Ce întrebare ciudată!

- Păi, a fost un uriaș, căpetenia ciclopile din străvechea poveste a lui Homer, răspunse ea. B Polyfem era un gigant îngrozitor, cu un singur ochi enorm în frunte. I-a mâncat pe soldații lui Odiseu la cină, adăugă ea, ridicînd delicat din umeri.

Lui Edmond nu-i plăcu deloc răspunsul ei.

- Pentru numele lui Dumnezeu...! bombăni el.

- Nu trebuie să iei numele Domnului în deșert, îl dojeni Madelyne. Și de ce mă întrebi cine-a fost Polyfem?

După sunetul pașilor care se îndepărtau, deduse că Edmond n-avea să-i răspundă.

Era limpede că Duncan lăsase ușa deschisă doar ca s-o pună la încercare. Madelyne ar fi vrut să creadă asta... pînă cînd își aminti că Edmond i ieșise ultimul.

De jos se auzeau sunete, atrăgînd-o pe Madelyne la ușă. Se aplecă peste balustrada scării, ciulind urechile ca să audă, dar distanța era prea mare ca să distingă vreo vorbă. În sfîrșit, se lăsă păbugașă și se întoarse să revină în cameră. Văzu zăvorul lung de lemn rezemat de perete și, pradă unui impuls, îl luă și-l tîrî după ea în odaie, unde-l ascunse sub pat, zîmbind la gîndul acelei fapte îndrăznețe.

- Poate-mi va veni chef să mă închid pe dinăuntru, Duncan, numai ca să nu te las pe tine să mă zăvorăști aici!

Auzind sunet de pași, se ridică și se grăbi la fereastră, netezindu-și rochia și părul, cu o expresie cît mai liniștită pe față.

Gilard nu era încruntat - mare surpriză! Părea în plină formă, gătit în culorile primăvara. Verdele cald îl făcea să arate foarte chipeș.

Cu glasul plin de tandrețe, spuse:

- Lady Madelyne, aș dori să vorbim puțin, înainte de a ne duce jos.

O privi îngrijorat, apoi își duse mîinile la spate și începu să se plimbe prin fața ei.

- Probabil va veni și Adela. Știe că te afli aici, și...

- E nefericită?

- Da, deși nefericită e puțin spus. N-a zis nimic, dar privirea din ochii ei mă neliniștește.

- Și de ce-mi spui toate astea? se interesă Madelyne.
 - Păi, fiindcă socot că-ți datorez niște explicații, ca să te poți pregăti.
 - De ce ești îngrijorat? Se vede clar că ți-ai schimbat părerea despre mine. Fiindcă te-am ajutat în lupta contra oștirii fratelui meu?
 - Da, desigur... se bâlbâi Gilard.
 - E un motiv jalnic, declară Madelyne.
 - E o jale că mi-ai salvat viața?
 - M-ai înțeles greșit, Gilard. Jalea e că am fost nevoită să iau viața altui om, ca să te ajut pe tine. Dar nu-mi pare rău că te-am salvat.
 - Lady Madelyne, te contrazici, murmură Gilard, nedumerit. N-avea cum să înțeleagă. Semăna prea mult cu fratele lui.
 - Cred că aș prefera să fi găsit ceva bun la mine și de-asta să-ți fi schimbat părerea.
 - Nu te înțeleg, răspunse el, ridicând din umeri.
 - Știu.
- Părea atît de tristă, încît Gilard simți nevoia s-o consoleze.
- Ești o femeie neobișnuită.
 - încerc să nu fiu. Totuși, mi-e greu, dacă stai să te gîndești la trecutul meu.
 - Cînd spun că ești neobișnuită, îți fac un compliment, replică Gilard, zîmbind la auzul îngrijorării din vocea ei.

Clătină din cap, apoi se întoarse și o conduse pe scară, explicîndu-i din mers să se țină de umerii lui dacă aluneca. Treptele erau umede pe alocuri.

Cînd ajunseră la intrarea în sală, Gilard trecu într-o parte și-i oferii brațul. Madelyne refuză acel gest galant, de teamă să nu-i deranjeze pe frații lui.

Sala era imensă, cu un cămin de piatră care ocupa o mare parte a peretelui din fund. în dreapta, la o oarecare distanță, se afla o masă masivă, destul de mare ca să încapă cel puțin douăzeci de meseni. Stătea pe o platformă de lemn, iar de-o parte și de cealaltă se înșirau taburete zgîriate, unele în picioare, altele răsturnate.

Madelynei îi ajunse la nări un miros cam ciudat, facînd-o să strîmbe din nas. Privind cu atenție în jur, văzu numaidecît pricina. Rogojinile așternute pe jos erau vechi, aproape putrede. în vatră ardea focul,

întețind duhoarea, și ca și cum atîta lucru n-ar fi fost de ajuns ca să-i întoarcă stomacul pe dos, vreo duzină de cîini nespălați își mai adăugau și ei mirosul, dormind claie peste grămadă în mijlocul încăperii.

Madelyne era copleșită de toată acea mizerie, dar rămase hotărîtă să-și țină gîndurile pentru ea. Dacă Wextonii doreau să trăiască precum animalele, n-aveau decît. Ei nu-i păsa în nici un caz.

Cînd Gilard o îndemnă ușor, Madelyne pomi spre platformă. Edmond se așezase deja la masă, cu spatele spre perete. Fratele cel mijlociu se uita la ea. Părea să reflecteze la ceva. Încearca să privească drept prin ea, la fel cum și Madelyne se prefăcea indiferentă.

După Ce se așezară, în sală începură să intre ostași de diferite ranguri. Ocupară scaunele rămase, mai puțin cel din capul mesei, vecin cu locul unde stătea Madelyne. Bănuî că scaunul gol era al lui Duncan, el fiind șeful clanului Wexton.

Tocmai se pregătea să-l întrebe pe Gilard cînd avea să li se alătore și Duncan, cînd se auzi glasul lui Edmond:

-Gerty!

Răgetul lui o amuți pe Madelyne. Îi răspunse brusc alt strigăt, din bucătăria aflată în dreapta:

- Te-auzim!

Bucătăreasa apăru de îndată, aducînd un vraf de străchini goale pe un braț și o tavă mare cu came pe celălalt. O urmau încă două servitoare, cu alte străchini și tăvi pline de mîncare. O a treia slujnică încheia procesiunea, avînd pîini calde în mîini și sub brațe.

Ceea ce urmă era atît de revoltător, încît Madelynei îi pieri graiul. Gerty trînti totul în mijlocul mesei, iar celelalte servitoare îi urmară exemplul. Străchinile începură să zboare ca niște discuri aruncate pe cîmpul de luptă, învîrtindu-se în jur, unmate de stacane pîntecoase cu bere. În frunte cu Edmond, oamenii începură imediat să mănînce.

Cîinii săriră imediat în picioare, și se repeziră spre masă, unde se înșirară pe ambele laturi. Cînd primul os zbură peste umărul unui ostaș, fii numaidecît înhățat de unul dintre cei mîi mari cîini, un levrier aproape de două ori cît ogarii cenușii din jur. Izbucniră mîrîieli fioroase, pînă cînd un alt os își luă zborul, urmat de altul și altul, astfel că în curînd toți cîinii înfulecau înnebuniți, asemenea oamenilor de la masă.

Madelyne se holba la ef cu ochi mari. Nu-și putea ascunde repulsia și nici nu încerca. Inșă îi pierise toată pofta de mîncare.

- Văd că nu te-atingi de nimic, Madelyne, remarcă Gilard, cu gura plină. Nu ți-e foame?

- Mi-a trecut foamea, șopti Madelyne.

Gilard trase o dușcă prelungă de bere, apoi se șterse la gură cu tunica. Madelyne închise ochii.

- Ia spune-mi, Gilard, îngăimă ea într-un tîrziu, de ce nu l-au așteptat oamenii pe Duncan? Credeam că așa s-ar cădea.

- A, păi Duncan nu mănîncă niciodată cu noi, răspuse Gilard, oferindu-i Madelynei o buată ruptă dintr-o pîine. Fata clătină din cap.

- Duncan nu ia niciodată masa cu voi?

- Nu, de cînd a murit tata, și s-a îmbolnăvit Mary, îi explică Gilard.

- Cine-i Mary?

- Era, că a murit, preciză el. A fost servitoarea șefă. Îi trecuse de mult vremea să se ducă, urmă el fără pic de simțire, și credeam c-o să ne bage pe toți în groapă. Adela nici nu voia s-audă s-o înlocuiască, a zis c-ar răni-o-n suflet. Spre sfîrșit, lui Mary i-a slăbit vederea și de cele mai multe ori nici nu mai putea să găsească masa.

Gilard mai mușcă o ciosvîrtă uriașă de came și aruncă nepăsător osul peste umăr. Madelyne fu nevoită să se ferească. O străbătu un nou val de furie.

- Oricum, continuă Gilard, Duncan e stăpînul acestui conac. Stă cît poate de departe de faamilie. Cred că și el preferă să mănînce singur.

- Nici nu mă îndoiesc, bombăni Madelyne. Oamenii lui Duncan mănîncă întotdeauna cu atîta entuziasm?

întrebarea ei păru să-l nedumerească pe Gilard. Ridicînd din umeri, spuse:

- Cînd muncesc toată ziua, așa se pare.

Tocmai cînd Madelyne era convinsă că nu-i mai putea vedea în ochi nici o clipă, dezgustătorul spectacol se sfîrși brusc. Unul cîte unul, soldații se ridicară, rîgînd, și începură să plece. Ar fi fost un ritual hazliu, dacă nu era atît de greșos.

Cîinii se retraseră și ei, adunîndu-se alene în fața focului. Madelyne își spuse că erau mai disciplinați decît stăpînii lor. Nici unul nu-și lua

rămas bun rîgîind.

- N-ai mîncat nimic, observă Gilard. Nu ți-a plăcut masa? o întrebă.

- Asta a fost masă? întrebă Madelyne, neputîndu-și ascunde furia din voce.

- Păi tu cum i-ai zice? se interesă Edmond, încruntat.

- Măcel, așa i-aș zice!

- Nu înțeleg ce vrei să spui.

- Atunci, vă explic cu cea mai mare plăcere, se oferi Madelyne. Am văzut animale mîncînd mai elegant ca voi.

Dădu din cap, pentru a-și accentua cuvintele.

- Oamenii binecrescuți stau la masă, Edmond. Ceea ce-am văzut eu aici nu se poate numi “stat la masă”. N-a fost decît o măcelărie a mîncării, de către o turmă de animale îmbrăcate ca oamenii. Acum ți-e destul de limpede.

În timpul cuvîntării ei, chipul lui Edmond devenise roșu ca focul. Părea gata să sară peste masă și s-o strîngă de gît. Dar Madelyne era prea furioasă ca să-i pese. Și se simțea bine că-și mai deescărcase furia.

- Cred că ți-ai spus cuvîntul destul de limpede. Nu ești de acord, Edmond?

O, Doamne, era glasul lui Duncan, și se auzea chiar din spatele ei! Madelyne nu îndrăzni să se întoarcă, pentru a nu-i pieri din nou curajul.

Fără o vorbă de rămas-bun, se ridică și pomi încet spre ușă. Dar nu ajunsese nici la jumătatea sălii, cînd porunca lui Duncan o opri în loc.

- Madelyne, nu ți-am dat îngăduința să pleci, rosti el rar, răspicat.

Madelyne deveni rigidă. Se întoarse încet, cu un zîmbet nesincer, și răspunse pe același ton exagerat:

- Nici eu nu am cerut-o. Îi văzu uimirea înainte de a-i întoarse din nou spatele. Pomi mai departe, mormăind pentru sine că nu era decît o momeală, la urma urmei, iar momelile nu cer permisiuni. Doamne, cît de nedrept era totul!

Din cauza acestor bombăneli, nu-l auzi pe Duncan apropiindu-se. Se mișca întocmai ca un lup, își spuse ea înnebunită, cînd îi simți mîinile mari pe umeri.

Duncan îi apăsă umerii ușor, pentru a o face să se oprească, dar nici nu era nevoie. Imediat ce o atinse, îi simți încordarea risipindu-se.

Madelyne se rezemă la pieptul lui, moleșită. Duncan o simți cum tremura. În clipa următoare, își dădu seama că fata nu-i dădea nici cea mai mică atenție. Nu, Madelyne se uita spre intrarea în sală. Acolo apăruse Adela.

CAPITOLUL 9

Madelyne era îngrozită de arătarea ce apăruse în fața ei. O recunoscuse de îndată pe Adela, căci semăna leit cu fratele ei, Gilard. Avea același păr castaniu, și aceiași ochi căprui. Dar nu era nici pe departe la fel de înaltă ca Gilard, și era mult mai slabă, cu o piele smeadă care arăta că nu era sănătoasă.

Adela purta o rochie care, cândva, putea să fi avut o culoare deschisă. Dar acum era atât de acoperită cu praf și alte murdării încât culoarea udevărată nu i se mai putea recunoaște. Părul, lung și lăptos, părea să fie la fel de nespălat ca rochia. Madelyne își spuse că în claustrul aceea slinoasă nu sălășluiau numai necurătenii fără viață.

După ce primul șoc îi trecu, Madelyne nu se mai simți scârbită de înfățișarea Adelei. Vedea privirea hăituită din ochii biete fete. Acolo se citea durere, și o asemenea deznădejde, încât Madelynei îi veni să plîngă. Dumnezeu mare, fratele ei era făptuitorul acelei grozăvii. Madelyne nu mai avea nici o îndoială că Louddon avea să-și petreacă veșnicia în iad.

Duncan o cuprinse pe Madelyne cu brațul de umeri, trăgînd-o brutal lîngă el. Fata nu-i înțelegea motivul, dar încetă să mai tremure.

- Am s-o omor, Duncan! strigă Adela.

Deodată, apărură și Edmond. Madelyne îl văzu cum se apropia grăbit de sora lui și o lua de braț.

Încet, Adela își urmă fratele la masă. Edmond îi vorbea, dar prea încet pentru ca Madelyne să-i înțeleagă cuvintele. Însă părea să-și liniștească totuși sora. Pasul ei nu mai era atât de țepăn, și dădu de cîteva ori din cap, ca răspuns la vorbele fratelui ei.

Pe neașteptate, cînd se așeză lîngă Edmond, Adela răcni din nou, aceeași amenințare

- E dreptul meu s-oucid, Duncan!

În ochii ei se citea o asemenea ură, încât Madelyne ar fi făcut un pas înapoi, dacă Duncan n-o ținea atât de strîns.

Nu știu cum să răspundă. În cele din urmă, dădu din cap, semn că-i înțelesese intenția, apoi sel gândi să-i dea impresia că era de acord.

- Poți încerca, Adela, răspunse ea.

Cuvintele ei o făcură pe Adela să turbeze de furie. Sora lui Duncan se ridică atât de repede, încât taburetul se răsturnă de pe platformă.

- Când te vei întoarce cu spatele, am să...

- Destul!

Glasul lui Duncan răsună din toți pereții. Porunca o făcu pe Adela să reacționeze imediat. Păru să se ofilească chiar sub ochii Madelynei.

Se vedea limpede că lui Edmond nu-i plăcea cum strigase Duncan la sora lor. Se încruntă la fratele său, înainte de a o ajuta pe Adela să se așeze la loc.

Duncan mormăi o sudalmă. Dădu drumul umerilor Madelynei, dar o ținu în continuare prizonieră, luînd-o de mîină. Apoi ieși cu ea din sală, atât de repede, încât Madelyne fu nevoită să alerge ca să țină pasul cu el.

- Cum ați putut-o lăsa să ajungă așa? întrebă ea, când ajunseră în fața odăii din turn.

- Fratele tău e făptașul, replică Duncan.

Madelyne știa că era la un pas de plîns. Își îndreptă umerii.

- Sînt foarte obosită, Duncan. Acum aș dori să mă duc la culcare.

Intră încet în cameră, rugîndu-se să n-o urmeze. Când îi auzi cizmele pe trepte, știu că plecase.

Întorcîndu-se, închise ușa, și aproape că ajunse la pat înainte de a începe să plîngă.

Gilard erau tot la masă, bînd împreună un ulcior de bere. Adela, din fericire, părăsise sala.

Cînd Duncan se așeză, Gilard îi dădu și lui ulciorul, tocmai cînd Edmond îl întreba sfidător:

- Și de-acum va trebui s-o apărăm pe sora lui Louddon de unul de-ai noștri?

- Madelyne nu i-a făcut nimic Adelei, o apăm Gilard. Nu saemănă cu fratele ei, și-o știi naibij prea bine, Edmond. Ne-am purtat nerușinat cu ea și totuși n-a protestat nici cu-o vorbă.

- Ia n-o mai face pe apărătorul Madelynei cu mine! se oțărî Edmond. E curajoasă, într-adevă recunosc el, ridicînd din umeri. Mi-ai povestii

deja cum te-a salvat în luptă, Gilard. Dumnezeu! de-atâtea ori mi-ai spus povestea, c-o știu pe dinafară. Dar nu de caracterul Madelynei e vorba aici. Prezența ei o răscolește pe Adela.

- Tocmai, confirmă Duncan. Iar asta mă bucură.

- Ce-ai spus? întrebă Edmond.

- Edmond, înainte de a-ți pierde cumpătul, răspunde-mi la o întrebare; când ți-a vorbit Adela pentru ultima oară?

- La Londra, chiar după ce am găsit-o, răspunde Edmond, iritat.

- Gilard? Și ție, când ți-a vorbit ultima oară sora ta?

- La fel ca lui Edmond, se încruntă Gilard.

Mi-a spus ce pățise, și asta a fost tot. Știi bine că din noaptea aceea n-a mai spus o vorbă, nimănui.

- Pînă în seara asta, le reaminti Duncan. Adela i-a vorbit Madelynei.

- Și vrei să zici că ăsta-i un semn bun? întrebă Louddon, neîncrezător. Adela vorbește în sfîrșit, da, dar numai despre ucideri, frate. Dumnezeu mare, sora noastră cea gingașă jură s-o omoare pe Madelyne. Mie asta nu-mi sună a însănătoșire.

- Adela se întoarce la noi, explică Duncan. Acum o arde furia, atît de fierbinte încît îi ia mințile, dar credcă va începe, cu ajutorul Madelynei, să se vindece cu adevărat.

Edmond clătină din cap.

- Cînd a venit în vizită sora noastră, Catherine, Adela nici n-a vrut să se uite la ea. De ce crezi că Madelyne ar putea s-o ajute, cînd nici propria ei soră n-a fost în stare?

Duncan nu era obișnuit să discute lucruri importante cu cei doi frați ai lui mai mici. Deprinderea lui era aceea de a da porunci, așteptînd ca fiecare să fie îndeplinită fără crîcnire. Duncan își conducea casa la fel cum își cîrmuia și oamenii, și tot așa domnise și tatăl lui. Nu se abătea de la această regulă sfîntă decît cînd își instruia ostaș. Atunci, devenea nu numai instructor, ci participant activ, cerîndu-le tuturor să săvîrșească aceleași fapte pe care le făcuse deja el.

Dar aceasta nu era o împrejurare obișnuit! Frații lui meritau să știe ce planuri avea. Adela em și sora lor. Și aveau dreptul să-și spună părerile.

- Eu zic să trimitem iar după Catherine propuse Edmond, cu îndărătnicie.

- Nu e nevoie, declară Duncan. Madelyne o s-o ajute pe Adela. Nu trebuie decât s-o îndrumăm, adăugă el, cu un ușor zîmbet. Madelyne e singuni care o să înțeleagă ce se petrece în mintea Adelei. Pînă la urmă, sora noastră se va apropia de ea.

Da, Duncan, Adela se va apropia de Madelyne, nici pomeneală, dar cu jungherul în mînă și moartea în minte. Va trebui să fim foarte prevăzători.

- Nu vreau ca pe Madelyne s-o pîndească nici un pericol, interveni Gilard. Cred că n-ar fi trebuit s-o aducem aici. Louddon ar fi găsit-o destul de repede. Și cu toții răspundem de ea, Edmond, nu numai Duncan.

- Madelyne e a mea, Gilard, anunță Duncan.

Vorbea încet, dar provocator, cu umerii încordați și ochii țintă la fratele lui.

Fără tragere de inimă, Gilard dădu din cap a încuviințare. Edmond urmărea schimbul de replici ilintre cei doi frați. Nu-i plăcea deloc tonul posesiv ni lui Duncan.

- Poate că Madelyne ar fi trebuit într-adevăr să rămîna pe loc, îi dădu el dreptate lui Gilard - lucru foarte rar, căci de obicei Gilard și Edmond se contraziceau în toate privințele importante.

Pumnul lui Duncan Iovi masa atît de tare, încît herea se răsturnă. Ulciorul s-ar fi rostogoli pe podea, dacă Gilard nu-l prindea la timp.

- Madelyne nu pleacă nicăieri, Edmond. A doua oară n-am să te mai întreb, frate. Mă sprijini în hotărîrea asta?

Tăcerea dintre cei doi frați se prelungi cîteva momente.

- Deci, așa rămîne... constată în cele din urmă Edmond.

Duncan dădu din cap. Gilard îi privea perplex. Era clar că-i scăpase ceva, dar nu înțelegea ce anume.

- Da, așa rămîne, confirmă Duncan. Te gîndești să mă sfidezi?

Edmond oftă, clătinînd din cap.

- Nu. Sînt alături de tine, Duncan, deși te-aș sfătui să ai grijă la problemele pe care le va cauza decizia asta.

- N-o să mă abată din drum, Edmond.

Duncan nu părea dispus să mai dea și alte explicații, așa că Gilard așteptă să rămîna singur cîl Edmond pentru a afla despre ce era vorba.

Și-n plus, voia să-l întrebe altceva:

- Duncan? Ce-ai vrut să zici când ai spus că Madelyne n-are nevoie decât s-o îndrumăm spre Adela?

In sfârșit, Duncan se întoarse să-și privească, fratele mai mic. Era mulțumit de sprijinul lui Edmond, așa că devenise mai bine dispus.

- Madelyne a trecut prin unele experiențe care-o vor ajuta să se înțeleagă mai bine cu sora noastră. Propun să le facem să stea împreună cât de des se poate. Edmond, tu vei fi dator să-ți escortezi sora la cină în fiecare seară. Gilard, tu ai s-o aduci pe Madelyne. De tine nu se teme atât de tare.

- Și de mine se teme? întrebă Edmond, neîncrezător.

Duncan nu-i luă în seamă întrebarea, deși îl privi nervos, semn că nu-i plăcea să fie întrerupt.

- Nu are nici o însemnătate dacă Adela sau Madelyne vor să refuze. Aduceți-le cu forța, dacă n-aveți încotro, dar de mîncat, vor mânca împreună.

- Adela o s-o distrugă pe blînda noastră Madelyne! se repezi Gilard. Păi, Madelyne cea f dulce n-ar putea niciodată să-i țină piept...

- Madelyne cea dulce are un temperament la fel de aprig ca o furtună din toiu iernii, Gilard, îl întrerupse Duncan, exasperat. Nu trebuie decât s-o îndrumăm să-și piardă puțin cumpătul.

- Ce-ai spus?! aproape că strigă Gilard, uluit. Madelyne e o fecioară delicată. Cum să...

Edmond, de obicei atât de încruntat, începu chiar să chicotească.

- Și mai are și un croșeu de stînga la fel de delicat, Gilard. Știm amîndoi ce domnișorică gîngășă e. A mugit destul de tare ca s-o audă toată Anglia.

- Avea mîntea stăpînită de febră. Ți-am spus că trebuia să-i tăiem părul, ca să-i iasă dracii din suflet, Duncan. Madelyne nu era în apele ei, îți spun eu! Nici măcar nu știe că i-a învinețit ochiul lui Edmond.

Duncan clătină din cap.

- în fața mea nu e nevoie să-i iei apărarea.

- Bine, și ce-ai de gînd să faci cu ea?

- Aici va avea un refugiu sigur, Gilard.

Duncan se ridicase, pregătindu-se să plece, când auzi răspunsul lui

Edmond:

- N-o să fie sigur pînă nu-și vine Adela în fire. Madelyne va trece printr-un calvar îngrozitor.

- Pentru noi toți va fi un calvar, replică Duncan. Cu voia lui Dumnezeu, se va sfîrși destul de curînd.

Și, lăsîndu-și singuri frații, pomi spre lac, ca să înoate.

Gîndurile îi tot reveneau la Madelyne. Nu putea să fugă de adevăr. Printr-o întorsătură ironică a sortii, Madelyne rămăsese nepătată de firea otrăvită a lui Louddon. Era o femeie reductabilă, care-și ascundea de sine însăși propriul caracter, își spuse Duncan, zîmbind. S-ar fi putut ca și Adela s-o ajute pe Madelyne. Fără voie, o putea împinge să-și dezvăluie puțin mai mult sufletul.

Intr-un tîrziu, apa rece ca gheața îl sili să uite de orice gînduri. După ce termina de înotat, urma să se ducă la Madelyne. Acest plan îl ajută să-și sfîrșească scaldă și mai repede decît de obicei.

Madelyne tocmai deschisese obloanele ferestrei, cînd îl zări pe Duncan mergînd spre lac. Era întors cu spatele spre ea și-l privi cum își scotea toate hainele și se cufunda în apă.

Nu se rușină deloc să-l vadă fără haine. Goliciunea lui n-o stînjenea. Era prea uluită de ceea ce făcea nătărăul, ca să mai roșească-n obraji că-l vedea gol. Și-n plus, stătea întors cu spatele.

Nu-i venea să creadă că avea să intre în apă, dar Duncan o făcu fără un moment de ezitare.

Luna plină răspîndea destulă lumină pentru a-l urmări cu privirea peste lac și înapoi. Madelyne nu-l scăpă o clipă din ochi, dar pudoarea o făcu să închidă pleoapele cînd Duncan reveni pe mal. Așteptă pînă socoti că trecuse destul timp, apoi se uită din nou.

Duncan stătea la marginea apei, cu partea de jos a trupului acoperită. Arăta ca unul dintre zeii-copii ai lui Zeus, înzestrat cu un trup magnific.

Își aruncase tunica pe un umăr, nepăsător. Nu simțea frigul? Madelyne dîrdîia deja în vîntul slab care intra pe fereastră, iar Duncan se purta de parcă ar fi fost o zi caldă de primăvară. Revenea spre casă cu pas leneș, fără grabă.

Cînd se apropie, inima Madelynei începu să bată mai repede. Fără doar și poate, era bine proporționat. Avea șolduri prelungi, mijloc îngust

și umeri peste măsură de lați. Razele lunii îi conturau mușchii brațelor și ai pieptului. Chiar și de la acea distanță, răspîndea în jur atîta putere, încît o atrăgea și-n același timp o îngrijora.

Deodată, Duncan se opri și, ridicînd privirea, o surprinse pe Madelyne uitîndu-se la el. Instinctiv, fata înălță o mîină în semn de salut, apoi renunță. Nu-i distingea expresia, dar bănuia că se încrunta. Că doar asta era expresia lui obișnuită.

Se întoarse și reveni la pat, în graba ei uitînd să închidă obloanele.

Încă mai era furioasă. De fiecare dată cînd îi revenea în minte imaginea Adelei, îi venea să urle. Plînsese aproape o oră, pînă i se umflaseră ochii.

Principalul motiv al furiei sale era Adela. Biata fată trecuse printr-un calvar neasemuit.

Madelyne înțelegea prea bine ce însemna să fii la cheremul altuia. Cunoștea furia din sufletul Adelei și-i era milă de ea.

Mai eca revoltată și pe frații Wexton. În răutățiseră și mai mult situația, purtîndu-se atît de nepăsător cu sora lor.

Madelyne hotărî ca de-acum încolo să-și asume ea răspunderea pentru Adela. Nu voia s-o ajute pe sora lui Duncan pentru că Louddon o făcuse să sufere. Faptul că ticălosul era fratele ei n-o făcea să se simtă vinovată. Avea s-o ajute fiindcă era atît de vulnerabilă și pierdută.

Urma să se poarte blînd cu ea și, desigur, cu timpul, Adela avea să-i accepte mîngîierile.

Dumnezeu s-o ajute, începuse să plîngă din nou. Se simțea ca prinsă într-o capcană. Era atît de aproape de hotar și de casa verișoarei sale, Edwythe, dar acum trebuia să mai aștepte pînă să fi «gă. Adela avea nevoie de iubire și ajutor, iar barbarii de frați ai ei nu știau cum să-i dăruiască nici una, nici alta. Da, era nevoie de ea, acolo, pînă cînd sora lui Duncan își revenea în puteri.

Aerul din cameră devenise rece ca gheața. Madelyne se înfodoli cu păturile, tremurînd, pînă-și aminti că lăsase obloanele larg deschise. Atunci se dădu jos din pat, își luă pe umeri o blană și se duse grăbită la fereastră.

Începuse să plouă - o vreme potrivită cu dispoziția ei. Privi în jos spre lac, doar ca să se asigure că Duncan nu mai era acolo, apoi ridică ochii

spre culma colinei care se vedea dincolo de metereze.

În clipa aceea, Madelyne văzu animalul. Fu atât de surprinsă, încît se înălță pe vîrfuri, aplecîndu-se pe fereastră, fără să-l scape o clipă din ochi, de teamă că uriașa fiară s-ar fi putut face nevăzută.

Animalul părea s-o privească. Madelyne își dădu seama că-și pierduse mințile, Ia fel ca Adela. Dumnezeule mare, fiara arăta întocmai ca un lup și, Doamne, era un animal magnific!

Clătină din cap, continuînd să privească, fascinată. Cînd lupul își arcui gîtul înapoi, se așteptă să urle, dar sunetul nu ajunsese la urechile ei, probabil dus de vînt și acoperit de ploaia care răpăia pe pietre.

Nu știa de cît timp stătea lîngă fereastră, privind animalul. Închise ochii încet, dar cînd îi deschise din nou, lupul era în același loc.

- Nu-i decît un cîine, murmură Madelyne. Da, un cîine, nu un lup, adăugă ea. Un cîine foarte mare.

Dacă ar fi avut o fire superstițioasă, s-ar fi repezit să tragă concluzia că apariția lupului era un semn prevestitor.

Madelyne închise obloanele și se întoarse la pat.

Avea mintea plină de imagini ale fiarei, și trecu mult timp pînă să-i vină somnul. Ultimul ei gînd, îndărătnic, fu acela că nu văzuse nici un lup. La un moment dat, în timpul nopții lungi și reci, frigul o trezi din somn. Îl simți pe Duncan cuprinzînd-o cu brațul și trăgînd-o spre trupul lui cald.

Acest vis ciudat o făcu să zîmbească, adormind la loc.

CAPITOLUL 10

Dacă avea să apuce vîrsta coaptă de treizeci de ani, Madelyne jura să nu uite niciodată săptămîna care urmase hotărîrii ei de a o ajuta pe Adela.

Fusese o săptămîină ca nici o alta, în afară de vremea invaziei Ducelui William, poate - dar la urma urmei, ea pe-atunci încă nu se născuse, s-o vadă cu ochii ei, așa că nu se punea la socoteală. Această săptămîină îi făcuse praf și pulbere și blîndețea, și mintea, iar Madelyne nu era sigură la care ținea mai mult, așa că prefera să și le păstreze pe amîndouă.

Scrîșnea din dinți de încordată ce era - și singura pricină, desigur, era familia Wexton.

Madelyne era liberă să umble prin castel și curte, unnată doar de un soldat, ca o umbră zgomotoasă. Primise permisiunea chiar și să folosească resturile de mâncare pentru hrăni animalele, și cum soldatul îl auzise pe Duncan încuviințându-i cererea, îi ținuse partea în fața paznicilor de la podul mobil. Madelyne urcase pînă pe culmea colinei de lîngă fortăreață, cu un sac plin de came, păsări și grăunțe. Nu știa ce obișnuia să mănînce cîinele ei sălbatic, așa că luase cît mai multe, ca să-l îmbie.

Însoțitorul, un oștean chipeș pe nume Anthony, bombănea că distanța era prea mare, și mai bine s-ar fi dus călare, dar Madelyne se împotrivi, silindu-l să meargă pe jos. Spunea c-o să le facă bine, cînd de fapt spera să nu-și dezvăluie nepriceperea la călărie.

Cînd se întoarse, Duncan o aștepta. Nu arăta prea mulțumit.

- Nu ți-am permis să ieși dincolo de ziduri, declară el cu severitate.

Anthony îi luă apărarea:

- I-ai îngăduit să dea de mâncare la animale.

- într-adevăr, întări și Madelyne, cu zîmbetul cel mai suav și blînd.

Duncan dădu din cap. Expresia de pe fața lui ea înfiorătoare.

- M-am dus doar pînă-n vîrfurile dealului, continuă ea. Te temeai c-am să merg mai departe, pînă la Londra?

- Ce rost a avut plimbarea asta? întrebă Duncan, fără să răspundă acelui comentariu ridicol despre fuga spre Londra.

- Am vrut să-mi ospătez lupul.

Reacția lui fu mulțumitoare. Pentru prima dată, nu-și mai putu păstra expresia reținută. O privi cu uimire. Madelyne zîmbi.

- Poți să rîzi dacă vrei, dar am văzut un cîine foarte mare sau un lup sălbatic și am găsit de datoria mea să-i dau de mâncare, pînă va fi din nou vreme mai bună ca să poată vîna iar. Desigur, ar însemna să mă ocup de hrana lui toată iama, dar la primăvară sînt sigură că se va putea descurca singur.

Duncan îi întoarse spatele și se îndepărtă.

Madelynei îi venea să rîdă. Nu-i interzisese să mai iasă din cetate, iar această victorie era de ajuns ca să se umfle în pene.

În fiecare după-amiază, se ducea pînă la grajduri, cu un bulgăre de zahăr pentru Silenus. Între ea și armăsarul lui Duncan se formase o

legătură strânsă. Calul făcea un tărăboi cumplit, prefăcându-se că voia să dărîme pereții grajdului, ori de cîte ori o zărea pe Madelyne apropiindu-se, și imediat ce fata începea să-i vorbească, se liniștea. Grăjdarului nu-i conveneau aceste vizite și-și afirmase părerea destul de tare ca Madelyne să-l audă. Mai socotca și că răsfătaa calul, și o amenință că avea să-i spună baronului. Dar nu făcea decît să se grozăvească. La drept vorbind, grăjdarul era uimit de priceperea Madelynei de a se înțelege cu calul. În cea de-a treia după-amiază, începu să-i vorbească fetei, iar pînă la sfîrșitul săptămînii se împrieteniră.

Madelyne află că se numea James și era căsătorit cu Maude. Fiul lor, William, încă se mai ținea de fustele mamei, dar James aștepta cu răbdare vremea cînd băiatul urma să fie destul de mare pentru a-i deveni ucenic. Avea să urmeze tradiția, îi explică el, plin de importanță.

- Silenus n-o să te lase să-l călărești pe deșelate, îi spuse el Madelynei, după ce o plimbuse pe tot domeniul lui.

Madelyne zîmbi. James se învoise cu numele pe care i-l dăduse ea calului.

- N-am călărit niciodată pe deșelate, îi spuse ea. Adevăru-i că nici n-am călărit prea mult la viața mea, James.

- Poate-ai să înveți să călărești cum se cuvine, cînd s-o mai potoli ploaia, zîmbi James.

Madelyne dădu din cap.

- Da' dacă n-ai învățat nicicînd, continuă grăjdarul, mă-ntreb cum ai mers dintr-un loc în altul.

- Pe-jos, răspuse ea.

Expresia lui surprinsă o făcu să rîdă.

- Nu mărturisesc un păcat.

- Am o iapă blîndă cu care ți-ai putea începe școlirea, propuse James.

- Ba, n-aș crede, replică Madelyne. Lui Silenus nu i-ar plăcea. Cred că s-ar putea să se simtă jignit, și nu putem îngădui asta, nu-i așa?

James o privi nedumerit.

-Nu putem...?

- Am să învăț foarte bine cu Silenus.

- Da' asta-i armăsarul stăpînului, my lady! se bîlbîi James, cu glas gîtuit.

- Știu al cui e. Nu-ți face griji că-i așa de mare, l-am mai călărit și înainte.

- Da' ai îngăduința baronului?

- O voi primi, James.

Cînd Madelyne ieși din grajd, soldatul de pază o însoți. Prezența lui îi amintea întruna, ei și celorlalți, că nu se afla acolo în ospetie, dar Anthony se purta acum mult mai blînd. Îndatorirea lui nu-l irita deloc.

După felul cum îl salutau ceilalți, Madelyne presupuse că era bine văzut. Nu înțelegea de ce i se poruncise s-o păzească, gîndindu-se că această sarcină i s-ar fi potrivit mult mai bine cuiva de rang mai mărunț, ca Ansei, scutierul.

Curiozitatea îi tot creștea, pînă cînd, într-un tîrziu, se hotărî să-l întrebe:

- L-ai supărat cu ceva pe stăpînul tău?

Anthony nu păru să-i înțeleagă întrebarea.

- Cînd se întorc soldații de la instrucție, explică Madelyne, văd cu cît jînd îi privești,

Anthony. Ai vrea să lucrezi alături de ei, în loc să te tot învîrtești în cerc cu mine.

- Nu-i nici un bai, protestă ostașul.

- Totuși, nu înțeleg de ce ți s-a dat sarcina asta, i dacă nu l-ai supărat cu nimic pe Duncan.

- Am o rană care încă nu s-a lecuit de-a binelea, răspunse Anthony, cu glas șovăitor.

Madelyne observă cum se înroșea și, ca să-i alunge stînjeneala, spuse:

- Și eu am fost rănită, deloc ușor, pot să-ți spun.

Suna a lăudăroșenie, dar nu voia decît să-i explice lui Anthony că n-avea de ce să se rușinze.

- Era să mor, Anthony, dar Edmond a avut grijă de mine. Acum am o cicatrice oribilă, cît mi-e coapsa de lungă.

Anthony continua să pară stingherit de subiect.

- Soldații nu găsesc că e nobil să fie răniți în luptă? întrebă Madelyne.

- Ba da, replică el scurt, grăbind pasul, cu mîinile la spate.

Dintr-o dată, Madelyne înțelese că probabil Anthony se jena din

cauza locului unde fusese rănit. Brațele și picioarele îi erau tefere, așa că nu mai rămîneau decît pieptul și...

- N-o să mai vorbim despre asta, îl asigură ea, simțind că se înroșea la față.

Cînd Anthony încetini iar pasul, Madelyne ghici că avusese dreptate. Rana era într-un loc necuviincios.

Pe înserat, Madelyne începea să simtă un gol în stomac, și dureri de cap tot mai mari. Nici nu era de mirare, de vrem ce serile petrecute cu familia Wexton îi puneau răbdarea la grea încercare - încercare căreia Odiseu i-ar fi întors spatele, dar Madelyne n-avea voie s-o facă. Duncan îi porunca să ia fiecare' cină cu familia, după care avea neobrăzarea să plece. Baronul mîncea întotdeauna singur, și nu apărea în sală decît pentru cîteva momente, după ce masa era strînsă și oamenii plecau.

Adela avea o conversație foarte însuflețită. In timp ce soldații aruncau ciolane peste umăr, sora lui Duncan arunca spre Madelyne ocări după ocări.

Madelyne nu știa cît avea să mai îndure acel chin. Zîmbetul i se strepezise de parc-ar fi luat aguridă.

În cea de-a treia seară, își pierdu răbdarea - și atît de violent, încît ceilalți fură prea uluiți ca să intervină.

Duncan tocmai îi îngăduise să plece din sală. Madelyne se ridică, își prezentă scuzele și pomi spre ușă.

Capul îi bubuia de durere, și nu voia decît s-o ocolească pe Adela cît mai pe departe. Nu mai avea putere pentru încă un șir de urlete. Sora mai mică a lui Duncan tocmai venea spre ea.

Madelyne îi aruncă o privire prudentă și-l văzu pe micul Willie, fiul lui Maude și al lui James, uitîndu-se pe furiș de după ușa bucătăriei. Băiețelul îi zîmbi, iar Madelyne sc opri imediat să-i vorbească.

Incîntat, Willie se repezi spre ea prin fața, Adelei, care tocmai își ridica mîna, într-unul dintre acele gesturi mărețe pe care le făcea întotdeauna cînd se pregătea să-nceapă iar să arunce măscării spre Madelyne. Dosul mîinii ei îl lovi în obraz, doborîndu-l pe pardoseală.

Willie începu să orăcăie, Gilard să strige, iar Madelyne scoase un țipăt asurzitor. Toți cei din sală rămaseră uluiți, chiar și Adela, care făcu un pas înapoi. Era prima oară cînd se retrăgea din fața Madelynei.

Gilard începu să se ridice în picioare. Duncan îl apucă de braț. Fratele său mai mic vru să protesteze, dar privirea baronului îl opri.

Madelyne se repezi la copil, îl liniști cu o vorbă blîndă și un sărut tandru pe creștet, apoi îl trimise la mama lui. Maude, auzind văicărelile fiului ei, apăruse în ușă, cu Gertie alături.

Apoi, Madelyne se întoarse spre Adela. Și-ar fi putut stăpîni furia, dacă sora lui Duncan ar fi dat măcar un semn de remușare. Însă Adelei nu părea să-i pară rău deloc pentru ceea ce făcuse. Iar cînd bombăni că băiatul era un neastîmpărat obraznic, Madelyne nu se mai putu stăpîni.

În clipa următoare, îi trînti Adelei o palmă în locul unde o merita cel mai mult: peste gură. Adela tu atît de buimăcită, încît își pierdu echilibrul și căzu în genunhi. Fără să-și dea scama, astfel o puse pe Madelyne într-o poziție și mai avantajoasă.

Înainte ca Adela să se ridice, Madelyne o înhăță de păr și i-1 răsuci la spate, împiedicînd-o să mai riposteze. Apoi îi trase capul înapoi:

- Asta a fost ultima porcărie pe care-ai spus-o, Adela, înțelegi ce-ți zic?

Toți se holbau la cele două femei. Edmond fu primul care-și reveni din uimire.

- Dă-i drumu', Madelyne! răcni el.

Fără să-și ia ochii de la Adela, Madelyne strigă la Edmond:

- Tu nu te-amesteca, Edmond. Mă faceți răspunzătoare pentru ceea ce-a pățit sora voastră? și a venit vremea să se termine! Începînd de-acum!

Duncan nu scoase o vorbă.

- Nu te fac răspunzătoare de nimic! strigă Edmond. Dă-i drumul! Mîntea ei...

- Mîntea ei are nevoie de-o curățenie zdravănă, Edmond.

Madelyne văzu că Maude și Gertie se uitau din ușă. Ținînd-o strîns pe Adela, se întoarse spre ele:

- Cred c-avem nevoie de două ciubere ca să spălăm fapta asta jalnică de toată mizeria. Ocupă-te Gertie. Iar tu, Maude, găsește niște haine curate pentru stăpîna-ta.

- Vrei să faci baie, my lady? întrebă Gertie.

- Adela o să facă o baie, declară Madelyne.

Intorcându-se spre Adela, o privi încruntată:

- Și-o să-ți umplu gura cu săpun ori de câte ori îmi mai spui vreo necuviință.

În sfârșit, îi dădu drumul și-o ajută să se ridice. Sora lui Duncan încercă să se smulgă, dar Madelyne, nici să audă. Furia îi dăduse o putere herculeană.

- Ești mai înaltă decât mine, dar eu sînt mai puternică, și-n clipa asta sînt mai rea decât ți-ai putea închipui vreodată, Adela. De va fi nevoie să te duc în turn numai cu picioare-n fund, o fac cu plăcere!

O smuci de braț, tîrînd-o spre intrare, în timp ce-bombănea destul de tare ca să audă toți frații:

- Și mor de plăcere cînd mă gîndesc, ca să ți-o spun pe-a dreaptă!

Adela izbucni în lacrimi. Inima Madelynei, însă, rămase neînduplecată.

- Poți să plîngi cît vrei, Adela, că tot n-o să-ți ajute la nimic. Ai îndrăznit să-l faci pe micuțul Willie "obraznic", cînd cirvîntul ăsta ție ți se potrivește cel mai bine, obraznicătură ce ești! Dar toate astea se vor schimba de-acum încolo, îți dau cuvîntul meu!

Și continuă s-o muștruluiască tot drumul pînă-n camera ei. Nu avu nevoie să-i dea nici măcar un picior.

Cînd hîrdaiele de lemn fură pline cu apă aburindă, Adelei îi pierise orice chef de gîlceavă.

- Ăstora dați-le foc! porunci Madelyne, dîndu-i lui Gertie straietele murdare.

Cînd Adela fu vîrîtă în primul ciubăr, Madelyne bănuie că încerca s-o imite pe nevasta lui Lot. Stătea ca o statuie, cu privirea în gol. Dar în ochii ei se citea altceva. Da, era limpede că fierbea de furie.

- De ce era nevoie de două putini? întrebă Maude, îngrijorată, căci Adela tocmai își schimbase tactica și o apucase brusc pe Lady Madelyne de păr. Părea hotărîtă să i-l smulgă din cap.

Drept răspuns, domnița pe care Maude ajunsese s-o considere atît de blîndă și gingașă o băgă pe Adela cu capul sub apă. Ce voia, s-o înece pe sora baronului?

- Nu cred că Lady Adela poate să respire acolo... remarcă Maude cu teamă.

- Da, da' nu mai poate nici să mă scuipe, i-o întoarse răstit Madelyne.
- Ei, da' niciodată... începu Gertie, și în clipa următoare se răsuci să iasă în fugă pe ușă, dornică să-i dea vestea Bufonului Wexton înaintea altcuiva.

- Avem nevoie de două ciubre pentru că Adela e-așa de murdară, că va trebui să facă baie de două ori, răspunse în sfârșit Madelyne la întrebarea lui Maude.

Acesteia îi era greu s-o audă. Adela începuse să dea din picioare și să zgîrie, făcînd o ditamai apăraia peste tot, și mai ales pe Lady Madelyne.

- Dă-mi săpunul, te rog, ceru Madelyne.

Ceasul următor fu un calvar cumplit, vrednic de a fi povestit iar și iar pînă la primăvară. Gertie tot vîra capul pe ușă, ca să vadă cum mai mergea treaba, după care dădea fuga jos să le dea raportul lui Edmond și Gilard.

Cînd hărmălaia luă sfârșit, Gertie fu cam dezamăgită. Lady Adela stătea cuminte în fața căminului, în timp ce Lady Madelyne o pieptăna. Sora baronului se moleșie de tot, iar spectacolul se terminase.

Maude Gertie plecară din turn, după ce hîrdaiele fură golite și duse de-acolo.

Nici Adela și nici Madelyne nu-și adresară una alteia o singură vorbă cuviincioasă. Dintr-o dată, Maude apăru în ușă, spunînd pe nerăsuflăte:

- încă nu ți-am mulțumit că mi-ai ajutat băiatul!

Madelyne tocmai se pregătea să-i răspundă, cînd servitoarea continuă:

- Dacă nu ți-e cu supărare, eu nu-i port rîcă lui Lady Adela. Nu-i vina ei c-a ajuns așa. Dar te-ai străduit să-l mîngîi pe Willie, și-ți sînt recunoscătoare.

- N-am vrut să-l lovesc.

Vorbise Adela. Era prima frază civilizată pe care o rostea. Maude și Madelyne își zîmbiră.

Imediat ce ușa se închise în urma lui Maude, Madelyne își trase un scaun și se așeză în fața Adelei.

Adela refuza s-o privească. își ținea mîinile împreunate în poală, privindu-le țintă.

Madelyne avu timp destul s-o studieze pe sora lui Duncan. De fapt, Adela era foarte drăguță. Avea ochi mari căprui și păr de un auriu închis

- lucru surprinzător, dar acum, o dată ce fusese spălat, i se vedeau și firele blonde.

Nu prea semăna cu Duncan, dar se vedea clar că era la fel de îndărătnică. Madelyne își impuse să aibă răbdare.

Trecuse cel puțin o oră, când Adela o privi în sfârșit.

- Ce vrei de la mine?

- Vreau să-mi spui ce ți s-a întâmplat.

Numaidecât, fata se înroși în obraji.

- Vrei să auzi toate amănuntele, Madelyne? O să-ți facă plăcere? întrebă ea, începînd să-și frămînte manșeta cămășii de noapte proaspăt spălate.

- Ba, n-o să-mi facă nici o plăcere, răspuse Madelyne cu tristețe. Dar ai nevoie să spui. În sufletul tău s-a adunat mult venin, Adela, și trebuie să scapi de el. După aceea, ai să te simți mai bine, îți dau cuvîntul meu. Și nu va mai trebui să continui cu jocul ăsta copilăresc în fața fraților tăi.

Adela făcu ochii mari.

- De unde...?

Deodată, își dădu seama că se trădase.

Madelyne zîmbi.

- Pînă și cel mai mare nătărău ar vedea limpede că nu mă urăști. În fiecare zi ni s-au încrucișat drumurile de mai multe ori, și atunci n-ai țipat nici măcar o dată la mine. Nu, Adela, ura ta era mult prea calculată.

- Ba te urăsc.

- Nu mă urăști deloc, insistă Madelyne. N-ai nici un motivă mă urăști. Nu ți-am făcut nici un rău. Amîndouă sîntem nevinovate și am nimerit la mijloc în războiul acesta între frații noștri. Da, sîntem inocente amîndouă.

- Eu nu mai sînt inocentă, răspuse Adela. Iar Duncan s-a culcat în patul tău noapte de noapte, așa că mă îndoiesc că și tu ai mai fi.

Madelyne fu uimită de cuvintele ei. De ce credea că Duncan își petrecuse nopțile cu ea? Greșea, desigur, dar deocamdată se strădui să se concentreze asupra problemei Adelei. Își putea declara mai tîrziu nevinovăția.

- L-aș ucide pe fratele tău dacă mi s-ar ivi prilejul, continuă Adela.

De ce nu mă lași în pace? Vreau să mor în liniște.

- Nu mai da grai unor asemenea gânduri păcătoase, replică Madelyne. Adela, cum aș putea să te ajut, dacă tu...

- De ce? De ce-ai vrea să mă ajuți? Ești sora lui Louddon.

- Nu-i port nici cea mai mică loialitate fratelui meu. Mi-a distrus-o de mult. Când l-ai cunoscut? Întrebă ea pe cel mai firesc ton, ca și cum n-ar fi avut nici o importanță.

- La Londra, răspuse Adela. Și asta-i tot ce-am să-ți spun.

- Ba vom vorbi despre asta, oricât de dureros ar fi. Ne avem doar una pe cealaltă, Adela. La mine, secretele tale vor fi în siguranță.

- Secrete? Nu există nici un secret, Madelyne. Toată lumea știe ce mi s-a întâmplat.

- Voi auzi din gura ta adevărul, anunță Madelyne. Fie și de-ar trebui să stăm aici și să ne uităm una la alta toată noaptea. Eu nu mă codesc s-o fac.

Adela o privi lung, încercînd vizibil să se hotărască. Simțea că era gata să se spulbere într-un miliard de bucăți. Dumnezeu, era atît de sătulă de toată înșelătoria, și așa de singură...

- Și-ai să-i spui lui Louddon totul, cuvînt cu cuvînt, cînd te vei întoarce la el?

- N-am să mă mai întorc niciodată la Louddon, răspuse Madelyne, cu furie. Am un plan să mă duc și să stau la verișoara mea. Încă nu știu drumul, dar voi ajunge în Scoția și de-ar fi să merg pe jos.

- Te cred că n-ai să-i spui lui Louddon. Dar Duncan? Lui îi vei spune?

-N-am să-i spun nimănui, fără îngăduința ta, o încredință Madelyne.

- L-am cunoscut pe fratele tău cînd eram la curte, șopti Adela, încet. E un bărbat chipeș, adăugă ea. Mi-a spus că mă iubea, mi s-a juruit cu legămînt...

Începu să plîngă, și trecură cîteva momente pînă să-și vină iar în fire.

- Eu eram deja logodită cu Baronul Gerald. Aranjamentul se făcuse cînd aveam zece ani. Am fost mulțumită, pînă l-am întîlnit pe Louddon. Nu-l mai văzusem pe Gerald de cînd eram mică. Jur pe Du mnezeu, nici nu-s sigură că l-aș mai recunoaște. Duncan mi-a permis să mă duc cu Edmond și Gi! ard la curte. Gerald ar fi trebuit să fie și el acolo,

și de vreme ce urma să schimbăm jurămintele matrimoniale în vara viitoare, frații mei au socotit că era bine să-mi cunosc viitorul soț. Duncan credea că Louddon era în Normandia, cu regele, înțelegi, altfel nici nu s-ar fi gândit să mă lase la curte.

Adela trase adânc aer în piept, apoi continuă:

- Gerald nu era acolo. Și pe bună dreptate, căci casa unuia dintre vasalii lui fusese atacată, și trebuise să riposteze. Totuși, am fost supărată și dezamăgită.

Ridică din umeri. Madelyne întinse mâinile și i le prinse într-ale ei.

- Și eu aș fi fost dezamăgită, o consolă ea.

- Totul s-a întâmplat atât de repede, Madelyne... Ne aflam la Londra doar de două săptămîni. Știam cât de mult îl detesta Duncan pe Louddon, dar nu înțelegeam de ce. Ne întâlneam în mare taină. Întotdeauna era bun și atent cu mine. Îmi plăcea considerația lui. Și ne era ușor să ne întâlnim, pentru că Duncan nu se afla acolo.

- Louddon ar fi găsit oricum o cale, spuse Madelyne. Cred că s-a folosit de tine ca să lovească în fratele tău. Ești foarte drăguță, dar nu cred că Louddon te-a iubit. El nu-i în stare să iubească pe nimeni, numai pe sine însuși. Acum știi foarte bine asta.

- Louddon nici nu s-a atins de mine.

Afirmația căzu între ele ca un trăsnet. Madelyne fu uluită. Se strădui să-și păstreze calmul, cerîndu-i:

- Continuă, te rog.

- Ne-am înțeles să ne întâlnim într-o cameră liberă pe care Louddon o găsisese cu o zi în urmă. Era foarte depănat de restul oaspeților, destul de izolată. Știam ce făceam, Madelyne. M-am învoit să mă duc la întâlnire. Credeam că-l iubeam pe fratele tău. Știam că nu era bine, dar n-aveam încotro. " Doamne, era atât de chipeș... Și, Dumnezeule mare, Duncan m-ar ucide dacă ar ști adevărul.

- Nu te mai chinui, Adela. N-o să știe nimic, dacă nu-i spui tu.

- Louddon a venit să ne întâlnim. Dar nu era singur. Adusese cu el și un prieten, și acela... m-a siluit.

Pe Madelyne o salvă tot antrenamentul ei de a-și ascunde sentimentele. Nu avu nici o reacție, la auzul șocantei dezvăluiri a Adelei.

Sora lui Duncan o privea. Se aștepta să-i vadă pe față repulsia.

-Asta nu te face să...

- Zi pînă la capăt, șopti Madelyne.

Și astfel se depănă toată povestea aceea necurată, cu întretăieri la început apoi tot mai repede, iar cînd Adela termină, Madelyne o lăsă cîteva momente să se liniștească.

- Cine era omul care venise cu Louddon? Spune-mi numele lui.

- Morcar.

- îl cunosc pe ticălosul ăla! răspunse Madelyne, neputîndu-și ascunde furia din voce.

Izbucnirea ei păru s-o sperie pe Adela. Madelyne încercă să-și înghită mînia.

- De ce nu i-ai spus lui Duncan toate astea? Nu partea cu hotărîrea de a te întîlni cu Louddon, desigur, dar despre participarea lui Morcar.

- N-am putut, răspunse Adela. Mi-era așa de rușine... Și fusesem bătută atît de rău, încît credeam cu adevărat că aveam să mor. Și Louddon a fost la fel de vinovat ca Morcar... Of, nu știu, dar după ce le-am spus lui Gilard și Edmond numele lui Louddon, n-au vrut să mai audă nimic.

Începu să plîngă, dar Madelyne se grăbi s-o oprească.

- Bine, atunci, zise ea pe cel mai firesc ton. Acum trebuie să mă asculți. Singurul tău păcat a fost acela de a te îndrăgosti de un bărbat care nu te merita. Aș vrea să-i poți spune lui Duncan despre Morcar, dar asta numai tu poți hotărî, nu eu. Atîta vreme cît mă ții legată de jurămînt, am să-ți păstrez taina.

- Am încredere în tine, răspunse Adela. Toată săptămîină te-am privit. Nu semeni deloc cu fratele tău. Nici măcar nu arătați la fel.

- Slavă Domnului, murmură Madelyne cu atîta patimă, încît Adela zîmbi. Încă o întrebare, Adela, te rog. De ce te-ai prefăcut nebună? Numai de ochii fraților tăi?

Adela dădu din cap.

- Dar de ce? insistă Madelyne, nedumerită.

- Cînd am ajuns acasă, mi-am dat seama că n-aveam să mor. Și atunci, am început să mă tem că s-ar putea să port copilul lui Morcar. Duncan m-ar fi silit să mă mărit, și...

- Doar nu poți crede că Duncan te-ar fi măritat cu Louddon! o întrerupse Madelyne.

- Nu, nu, dar ar fi găsit pe cineva. N-ar fi vrut decît să mă ajute.

- Și ești grea cu copil?

- Nu știu. Nu mi-a venit ciclul, dar nu să simt altfel, și niciodată nu l-am avut regulat, mărturisi Adela, roșind.

- Poate că e prea devreme ca să ne dăm seama. Dar dacă ești grea, cum te gîndeai să i-o ascunzi lui Duncan? O fi el încăpățînat, Adela, dar orb nu e.

- Mă gîndeam să stau în camera mea pînă avea să fie prea tîrziu, cred. Știu că acum pare o prostie. N-am cugetat prea limpede. Știu doar c-am să mă omor înainte de a mă lăsa măritată cu forța.

- Și Baronul Gerald?

- Contractul s-a desfăcut. Nu mai sînt fecioară.

Madelyne oftă.

- Baronul a anunțat asta?

- Nu, dar Duncan spune că de-acum nu va mai trebui să onoreze legămîntul.

Dînd din cap, Madelyne o întrebă:

- Asta-i principala ta grijă, că Duncan te-ar putea căsători cu forța?

-Da.

- Atunci, să ne ocupăm de asta mai întîi. O să facem un plan ca să scapi de grijă.

- O să-l facem?

Madelyne îi auzi însuflețirea din voce, și-i văzu și lucirea de speranță în ochi, iar asta o făcu să devină cu atît mai hotărîtă. Sări în picioare, începînd să se plimbe încet în cerc, în jurul scaunelor.

- Nu cred nici o clipă că fratele tău ar fi atît de lipsit de inimă încît să se silească să te măriți cu cineva.

Cînd Adela păru s-o întrerupă, ridică mîna s-o oprească, apoi continuă:

- Totuși, 'ce cred eu n-are nici o importanță. Dacă l-aș face pe Duncan să-mi promită că poți locui aici oricît de mult vrei, indiferent în ce împrejurări? Asta ți-ar mai risipi temerile, Adela?

- Ar trebui să-i spui că s-ar putea să fii grea cu copil?

Madelyne nu-i răspunse imediat. Continua să se învîrtească în jurul scaunelor, întrebîndu-se cum Dumnezeu ar fi putut obține o făgăduială de la Duncan.

- În nici caz, răspunse ea, zîmbindu-i Adelei cînd ajunse în fața ei. Mai întîi, am să-i capăt promisiunea. Restul îl va afla destul de curînd, nu-i așa?

Adela zîmbi și ea.

- Șireată mai ești, Madelyne. Acum îți înțeleg planul. O dată ce Duncan se va învoi, n-o să-și mai calce cuvîntul. Dar se va înfuria pe tine pentru că l-ai păcălit, adăugă ea, cu zîmbetul ștergîndu-i-se de pe buze.

- Pe mine e furios tot timpul, ridică din umeri Madelyne. Nu mă tem de fratele tău, Adela. E zgomotos ca vîntul; dar pe dedesubt are un suflet bun. Nu mă îndoiesc de asta, continuă ea, rugîndu-se să aibă dreptate. Și acum, promite-mi că nu-ți vei mai face gnyi pentru posibilitatea de a avea copil. Ai trecut printr-un calvar foarte greu, și s-ar putea și ca din cauza asta să nu-ți fi venit ciclul. Mă pricep la asemenea lucruri, înțelegi, pentru că Frieda, nevasta tăietorului de lemne, a fost foarte tulburată cînd i-a căzut băiatul în fîntînă și mult timp n-au putut să-l scoată. A scăpat nevătămat, slavă Domnului, dar Frieda i-a spus unei servitoare, pesre vreo două luni, că nu-i mai venea ciclul. Cealaltă servitoare i-a explicat că e firesc, cînd treci printr-o asemenea spaimă. Nu-mi mai amintesc cum o chema, altfel ți-aș spune, dar a avut dreptate, în luna următoare, Friedei i-a revenit ciclul la normal.

Adela dădu din cap.

- Iar dacă porți copilul în pîntec, continuă Madelyne, vom merge pînă la capăt, nu-i așa? N-ai să-l urăști, îmi promiți, Adela? o întrebă ea, fără să-și poată ascunde îngrijorarea din voce. Și el ar fi la fel de nevinovat ca tine.

- Va avea sufletul negru, ca tatăl lui, spuse Adela. Prin venele lor ar curge același sînge.

- Dacă așa stau lucrurile, ar însemna că și eu sînt osîndită la focurile iadului, la fel ca Louddon, nu?

- Ba, tu nu semeni cu fratele tău, protestă Adela.

- Și nici copilul tău nu va semăna cu Morcar. Ai avea tu grijă de asta.

-Cum?

- Iubindu-1 și ajutându-1 să fie înțelept, când va li destul de mare ca să înțeleagă.

Oftă apoi, clătinând din cap.

- S-ar putea ca nici să nu fii grea cu copil, la urma urmei, așa că să lăsăm asta pentru moment.

Văd cât ești de obosită. De vreme ce în camera ta trebuie să se facă curățenie înainte de a putea dormi? acolo, în noaptea asta ai să te culci în patul meu. Eu îmi voi găsi altul.

Adela o urmă pe Madelyne pînă la pat, privind-o cum desfăcea așternutul.

- Când ai să-i ceri lui Duncan promisiunea?

Madelyne o așteptă să se vîre în pat, înainte de a-i răspunde.

- Am să vorbesc cu el mîine. îmi dau seama cât e de important pentru tine. N-am să uit.

- Nu vreau să mă mai atingă nici un bărbat, niciodată, se plînsese Adela.

Vocea-i era atît de sufocată, încît Madelyne se temu că iar avea să se tulbure.

- Acum taci, o liniști ea, învelind-o cu pătura Odihnește-te. Totul o să fie bine.

Felul cum o răsflăta o făcu pe Adela să zîmvească.

- Madelyne? îmi pare rău pentru felul cum m-am purtat cu tine. Dacă te-ar ajuta cu ceva, îi voi cere lui Edmond să-i spună lui Duncan să te ducă în Scoția.

Madelyne observă că Adela se gîndea să nu vorbească direct cu Duncan, ci cu Edmond, ceea ce-i confirmă gîndul că fata se temea de fratele ei cel mai mare.

Oftînd, Adela adăugă:

- Zău că nu vreau să pleci nicăieri, încă. M-am simțit atît de singură... Sînt egoistă oare?

- Nu ești decît sinceră, replică Madelyne, o calitate pe care o admir foarte mult. Nici eu n-am mințit niciodată în viața mea, se lăudă ea.

- Nici măcar o dată?

Auzindu-ichicotitul, Madelyne zîmbi.

- Din câte-mi amintesc, nu. Și-ți promit că voi sta aici atîta vreme cît o să ai nevoie de mine. Nici nu vreau să călătoresc pe vremea asta.

- Și tu ai fost dezonorată, Madelyne. Toată lumea va crede...

- E o prostie ce spui, i-o reteză Madelyne. Nici una dintre noi nu e vinovată pentru ceea ce s-a întîmplat. Amîndouă sîntem destul de onorabile, în sufletele noastre. Pentru mine, numai asta are importanță.

- Ai cele mai neobișnuite atitudini, remarcă Adela. Mă așteptam să ne urăști pe toți, noi, Wextonii.

- Ei, adevărul e că nu i-ar fi ușor nimănui să-i iubească pe frații tăi, recunosc Madelyne. Dar de urît, nu-i urăsc. Știi că aici mă simt în siguranță? E remarcabil, nu-i așa? Să fiu prizonieră, și în același timp să mă simt în siguranță. Uite, ăsta-i un adevăr la care trebuie să meditez.

Apoi se încruntă, preocupată de uluitoarea mărturisire pe care o făcuse.

- Ei, își spuse ea, va trebui să mă gîndesc puțini mai mult la treaba asta.

O bătu pe Adela pe braț, apoi se întoarse să pornească spre ușă.

- N-ai să faci nimic necugetat în legătură cu Morcar, da, Madelyne?

- Ei, și de ce mă întrebi așa ceva?

- Datorită privirii pe care ai avut-o cînd ți-am spus numele lui, răspunse Adela. N-ai să faci nimic, da?

Părea din nou speriată.

- Ai o imaginație prea zglobie, îi spusei Madelyne. In sensul ăsta, ne asemănăm, adăugă ea, evitînd să mai vorbească despre Morcar.

Șiretlicul reuși, căci Adela zîmbi din nou.

- Nu cred c-o să mai am coșmaruri în noaptea asta. Sînt așa de obosită... Fă bine și culcă-te cît mai repede, Madelyne. Trebuie să fii odihnită mîine, pentru convorbirea cu Duncan.

- Crezi c-o să mă sece de puteri? întrebă Madelyne.

- Pe tîrie, nu. Tu-I poți face pe Duncan să-ți promită orice.

Doamne, cît de încrezătoare era! Madelyne simți că i se înmuiau umerii.

- Am văzut cum se uită Duncan la tine. Și i-ai salvat viața lui Gilard. L-am auzit pe Edmond cînd a povestit. Să-i amintești lui Duncan de asta,

și n-o să-ți poată refuza nimic.

- Dormi acum, Adela.

Madelyne tocmai se pregătea să închidă ușa, când auzi următoarele cuvinte ale Adelei.

- Duncan nu se uită niciodată la Lady Eleanor așa cum te privește pe tine.

Nu se putu abține să întrebe, încercînd să nu pară c-o interesa prea mult:

- Cine-i Lady Eleanor?

Întorcîndu-se, o privi pe Adela, și după felul cum aceasta îi zîmbea, își dădu seama că nu reușise s-o amăgească.

- Femeia cu care se gîndește Duncan să se însoare.

Madelyne nu avu nici o reacție vizibilă. Dădu doar din cap, semn că înțelese.

- Atunci, îi plîng de milă. Va avea o viață foarte grea, alături de fratele tău. Nu te supăra, Adela, dar cred că Duncan e prea înfumurat ca să-i fie bine.

- Am spus doar că se gîndește să se însoare cu ea, Madelyne, dar n-o va face.

Madelyne nu-i răspunse. închise ușa în urma ei și reuși să ajungă pe scară, înainte de a izbucni în lacrimi.

CAPITOLUL 11

Madelyne nu voia s-o surprindă nimeni plîngînd. Cînd plecase de la Adela, nici nu știa unde să se ducă. Voia doar să găsească un loc liniștit, unde să-și pună în rînduială emoțiile.

Mai întîi alese sala, dar cînd se apropie de intrare îl auzi pe Gilard vorbind cu cineva. își continuă drumul, coborînd scara mai departe, apoi își luă mantaua de iarnă din cuiul de lîngă cazarma soldaților și se chinui să deschidă ușile grele doar atîta cît să se poată strecura afară.

Era destul de frig pentru a face să tremure pînă și un urs. Madelyne își strînse mantia pe umeri și pomi grăbită. Luna lumina îndeajuns ca să vadă pe unde pășea, dar după ce trecu de coliba măcelarului, se rezemă de zidul fortăreței și începu să plîngă ca un copil. Plîngea zgomotos, și nu-i folosea la nimic, căci nu se simțea deloc mai bine. O durea capul, o

usturau obrazii, și sughîța întruna.

Furia nu voia să-i treacă.

O dată ce-și începuse povestea, Adela îi spusese totul. Madelyne nu avusese nici o reacție vizibilă față de acea oroare, dar simțea că-i plesnea inima de durere. Morcar! Ticălosul era la fel de vinovat ca Louddon, dar nimeni n-avea să știe vreodată despre amestecul lui.

- Ce faci aici?

Madelyne scoase un țipăt de spaimă. Duncan apăruse lîngă ea ca din senin.

încercă să-i întoarcă spatele. Duncan n-o lăsă. O apucă de bărbie și o sili să-l privească.

Ar fi trebuit să fie orb ca să nu observe că plînsese. Madelyne vru să-i prezinte o scuză simplă, dar în clipa cînd mîna lui o atinse, izbucni iar în plîns.

Duncan o cuprine în brațe, mulțumit s-o țină astfel pînă-și mai reveni. Era clar că tocmai își terminase scaldă, căci șiroia de apă.

- Ai să îngheți de moarte, umblînd aproape gol pe-afară, îi spuse Madelyne, printre suspine. Iar de data asta, n-am să-ți mai încălzesc picioarele.

Duncan oftă. Iar îi venise cheful să-i dea ordine. O strînse și mai tare în brațe, neluîndu-i în seamă protestele, și pomi cu ea spre castel.

- Adela ți-a vorbit despre ceea ce i s-a întîmplat? o întrebă el.

- Da, răspunse Madelyne. Dar n-am să-ți spun o vorbă, oricît de mult ai stărui. Poți și să mă torturezi dacă vrei, că tot n-am să...

Oftatul lui prelungit o făcu să se întrerupă.

- Madelyne...

- I-am promis Adelei că n-am să suflu nimic nimănui, și mai ales ție. Se teme de tine, Duncan, ceea ce e foarte trist.

Se așteptase ca vestea să-l înfurie pe Duncan, și fu surprinsă cînd acesta dădu din cap.

- Așa e firesc, declară el, ridicînd din umeri. Ii sînt și frate, dar și stăpîn, iar cel de-al doilea trebuie să aibă întîietate față de primul.

- Ba nu e deloc firesc, obiectă Madelyne. O familie ar trebui să fie strîns unită. Ar trebui să ia toate mesele împreună și să nu se certe niciodată. Ar trebui...

- De unde naiba știi tu ce trebuie și ce nu trebuie să facă o familie? i-o reteză Duncan, clătinând din cap exasperat. Tu ai locuit cu unchiul tău.

- Ei bine, știu totuși cum ar trebui să se poarte familiile! replică Madelyne.

- Madelyne, nu discuta metodele mele, mîrîi gros Duncan. Și de ce plîngi? o întrebă el, grăbindu-se să schimbe vorba.

- Din cauza a ceea ce i-a făcut fratele meu Adelei, șopti ea, rezemîndu-și obrazul de umărul

lui Duncan. Loadon va arde în iad pentru veșnicie.

- Intr-adevăr.

- E un om care nu merită să trăiască. Nu te condamn pentru că vrei să-l omori, Duncan.

Duncan clătină din cap.

- Și dacă nu mă condamni, asta te face să te simți mai bine? o întrebă.

Madelynei i se păru că-i distingea în glas o undă de amuzament.

- Mi-am schimbat părerea despre ucideri, șopti ea. Pentru asta plîng, și pentru ceea ce trebuie să fac.

O așteptă să-i explice. Ajunseseră la intrare. Duncan deschise ușa grea, fără pic de efort.

- Și ce trebuie să faci? întrebă el, neputîndu-și stăpîni curiozitatea.

- Trebuie săucid un om.

Chiar în clipa cînd Madelyne șopti această mărturisire, ușa se trînti. Duncan nu era sigur c-o auzise bine. Se hotărî să aștepte pînă ajungeau în dormitorul lui, ca s-o întrebe mai multe.

Urcă scara cu ea în brațe, neluîndu-i în seamă protestele că putea merge și singură, iar cînd ajunseră la intrarea în turn, coti în direcția opusă, continuîndu-și drumul pe un coridor prea întunecat pentru ca Madelyne să vadă unde ducea.

La capătul culorului, Duncan deschise o ușă și o duse pe Madelyne înăuntru. Se vedea clar că acolo erau odăile lui de culcare, iar Madelyne își spuse că era foarte mărinimos s-o găzduiască în noaptra aceea.

In cămin ardea un foc vesel, luminînd ușor camera aproape goală. O singură fereastră se afla în mijlocul peretelui opus, acoperită cu o blană în loc de oblon. Patul ocupa aproape tot peretele de lîngă vatră, iar

alături se mai găsea și un cufăr.

Patul și cufărul erau singurele mobile din camera curată, aproape nepătată. Madelyne zîmbi. Nu știa de ce-i plăcea, dar se bucura că nici lui Duncan nu-i plăcea dezordinea.

' Atunci, de ce se făcuse o asemenea mizerie în sala cea mare? Nu avea nici un sens, acum, că-i văzuse odăile.

- Ai să mă ții în brațe toată noaptea? îl întrebă ea, nemulțumită.

Duncan ridică din umeri, aproape făcînd-o să cadă. Se agăță de el iar și, cînd îl văzu zîmbindu-i, își dădu searriă că o făcuse anume, ca să se țină mai strîns de el.

- Mai întîi să-mi răspunzi la ce te voi întreba, apoi îți dau drumul.

- Intreabă-mă, și-ți răspund.

- Mi-ai spus că vrei să omori un om?

- Da, răspunse ea, privindu-i bărbia.

Așteptă ca Duncan să comenteze. Probabil avea să-i țină o predică despre faptul că era prea nevolnică pentru a putea să ucidă pe cineva.

Numai ca Duncan să rîdă nu se așteptase. Hohotele începură ca un mormăit gros din piept, devenind repede tot mai sonore, pînă ajunse să se înece de-atîta voie bună.

O auzise bine, la urma urmei. Madelyne îi ipusese într-adevăr că avea să ucidă. Era o afirmație atît de uluitoare, încît în prima clipă crezuse că glumea. Și totuși, expresia ei gravă arăta că vorbea serios.

- Și cine-i nefericitul pe care ai de gînd să-l ucizi? izbuti el într-un tîrziu să întrebe. Unul dintre noi, Wextonii, întîmplător?

Madelyne se desprinse de lîngă el.

- În nici un caz nu e un Wexton, deși ca să ți-o spun pe-a dreaptă, dacă eram rea la suflet, dumneata ai fi primul pe lista celor cărora vreau să le fac de petrecanie, my lord.

- Aha, făcu Duncan, continuînd să zîmbească. Și dacă nu e unul dintre noi, bună și dulce my lady, atunci cui vrei să-i "faci de petrecanie"?

- Drept îți spun, Duncan, că sînt într-adevăr o fccioară bună și dulce, și e timpul să înțelegi acest lucru, replică Madelyne, deși acum vocea ei numai dulce nu suna.

Se duse la pat și se așeză pe marginea acestuia, începînd să-și

netezească pe îndelete poalele, după care își împreună mîinile pe genunchi.

- Nu-i vei afla numele de la mine, Duncan. E treaba mea, nu a ta.

Duncan nu era de aceeași părere, dar se hotărî să mai aștepte.

- Iar cînd îl vei ucide pe acel om, Madelyne, vei da iar afară din stomac ce-ai mîncat?

Nu-i răspunse. Duncan se gîndi că poate-și dădea seama cît de nebunesc era planul.

- Și-ai să și plîngi? continuă el, amintindu-i de reacțiile pe care le avusese după ce-l omorîse pe dușmanul care-l ataca pe Gilard.

- Voi ține minte să nu mănînc nimic înainte de a-l ucide, Duncan, așa că n-o să mi se facă rău, iar dacă după aceea plîng, voi căuta un loc ascuns, unde să nu mă vadă nimeni. Răspunsul ăsta te mulțumește?

Trase adînc aer în piept, încercînd cu disperare să-și păstreze o expresie stăpînită. Dumnezeuule, deja se simțcă ca o păcătoasă.

- Moartea nu te ia ușor, adăugă ea. Dar nici dreptatea nu poate fi nesocotită.

Duncan izbucni iar în rîs, ceea ce o înfurie și mai mult.

- Acum aș dori să dorm, așa că te rog să pleci.

- Vrei cumva să-mi spui să plec din odăile mele proprii? întrebă el.

Nu mai rîdea, iar Madelyne nu avu curaj să-l privească.

- Da, recunosc eu ea. Dacă mă port nerespectuos, îmi cer iertare. Dar știi că nu mint. Ești foarte bun că mi-ai oferit patul tău pentru noaptea asta. Chiar îți sînt nespuse de recunoscătoare. Și am să mă întorc în turn mîine, după ce se face curățenie în camera Adelei.

Cînd își termină explicațiile, abia mai sufla.

- Sinceritatea ta e înviorătoare.

- Și numai necazuri am din cauza ei, oftă Madelyne.

Continuă să-și privească mîinile, dorindu-și ca Duncan să plece mai repede. Apoi auzi o bufnitură ușoară, iar cînd ridică privirea, îl văzu scoțîndu-și și a doua cizmă și aruncînd-o pe podea.

- Și-așa era indecent să stai în fața mea fără cămașă pe tine, declară Madelyne. Iar acum îți mai scoți și restul hainelor, înainte de a pleca? Și prin fața lui Lady Eleanor umbli așa?

Simți că roșea. Era hotărîtă să-l ignore pe Duncan. Dacă voia să se

fălească sub privirile ei pe jumătate gol, putea foarte bine să închidă ochii. Și nici vreo vorbă de rămas-bun n-avea să-i spună.

Cînd îi ghici gîndul, era prea tîrziu. Pînă să reacționeze, Duncan se duse la ușă și împinse zăvorul gros de lemn prin belciugele de metal.

Madelyne facu ochii mai de uimire. Era ferecată în dormitorul lui, dar adevărata problemă, după cum vedea ea lucrurile, era că Duncan se afla dincoace de ușă. Și nici chiar o lady dulce și blîndă de familie bună nu putea interpreta greșit acest fapt.

Scoase un strigăt de indignare, sărind de pe pat, și o luă la fugă spre ușă. Duncan o privi cum trăgea de zăvor. Cînd fu convins că nu putea veni de hac încuietorii neobișnuite din spatele zăvorului, se duse la pat. Rămase cu pantalonii pe el, din respect față de Madelyne. Părea gata să-și piardă iar controlul.

- Vino în pat, Madelyne, o chemă el, întinzîndu-se peste pătură.

- N-am să dorm lîngă tine, se bîlbîi Madelyne.

- Am mai dormit împreună.

- Numai o dată, în cortul acela, Duncan, și pentru că n-aveam încotro. Ne-am încălzit unul pe altul.

- Ba nu, Madelyne, de-atunci înapoi, în fiecare noapte am dormit lîngă tine, o informă Duncan.

Madelyne întoarse capul spre el, încruntată.

- Nu te cred!

- Ba așa e.

îi zîmbea.

- Cum poți minți așa, fără să clipești? se răsti ea.

Nu-i lăsă timp să răspundă, ci se întoarse și începu să smucească iar de zăvor. Nu se alese decît cu o țeapă de lemn sub pielea degetului mare.

Scoase un țipăt de furie.

- Iar acum, mi-a mai intrat și așchia asta în deget, din cauza ta! mormăi ea, aplecîndu-se să-și examineze mai bine înțepătura.

Fără să-i ia în seamă bombănelile, Duncan se duse la consolă și luă un pumnal tăiosascuțit aproape ca un ac. Madelyne închise ochii, pînă simți prima înțepătură.

Scăpase de așchie. Nu-i spuse o vorbă, dar îl privi cu o expresie atît de încrăzătoare, încît Duncan se încruntă frustrat și aruncă pumnalul

înapoi pe poliță, după care se întoarse la pat, trăgînd-o după el.

- Nici măcar o țeapă nu poți să-ți scoți din deget, și te gîndești să omori un om, mormăi el.

- N-am să dorm cu tine! repetă Madelyne cu tărie, rămînînd în picioare, hotărîtă. Ești cel mai îngîmfat și încăpățînat dintre oameni. Am ajuns la capătul răbdării. N-am să-ți mai îndur multă vreme fumurile!

Abia cînd strigă aceste cuvinte își dădu seama că făcuse greșeala de a se apropia prea mult de el.

Duncan își trase brațul înapoi, făcînd-o să cadă deasupra lui. Apoi o întoarse într-o parte, continuînd s-o țină de încheietură.

Închise ochii, încercînd să n-o mai bage în seamă. Madelyne îl privi în față.

- Mă urăști prea mult ca să dormi lîngă mine. M-ai mințit, nu-i așa, Duncan? N-am dormit nici măcar o dată împreună. Mi-aș aminti.

- Se poate dormi și în timpul luptei, remarcă el, tot cu ochii închiși, dar zîmbind. Și să știi că nu te urăsc, Madelyne.

- Ba cu siguranță că mă urăști, replică Madelyne. Să nu-ndrăznești să spui acum că te--ai răzgîndit.

Așteptă să-i răspundă. Cînd Duncan nu scoase o vorbă, începu din nou:

- Am ajuns împreună printr-o întîmplare nefericită. Ți-am salvat viața. Și ce răsplată primesc? Mă tîrăști în locul ăsta uitat de Dumnezeu, abuzînd mereu de firea mea blîndă, aș putea să adaug. Cred c-ai și uitat că i-am salvat viața și lui Gilard.

Doamne, cît ar mai fi vrut ca Duncan să deschidă ochii, ca să-i poată vedea reacția!

- Acum, c-am început să am grijă de Adela, nă întreb dacă nu cumva plănuișezi asta încă de la bun început.

Se încruntă o clipă, pe gînduri, apoi continuă.

- Trebuie să recunoști că n-am nici o vină în planul ăsta al tău. Eu sînt cea nedreptățită. Cînd mă gîndesc prin cîte am trecut...

Sforăitul lui Duncan o făcu să amuțească. Dintr-o dată, se înfurie atît de tare încît își dori să fi avut curaj să-i strige în ureche.

- Eu sînt cea care ar trebui să te urască, mormăi ea.

Își potrivi cămașa și se întinse pe spate. Era frîntă de oboseală.

- Și-acuma, cum am să te mai fac să-mi promiți ceva? Și i-am dat deja cuvîntul meu de cinste sărmanei Adela, adăugă ea, cu un căscat.

La asta, Duncan se mișcă din nou. Madelyne fu luată fără veste, Abia avu timp să deschidă ochii, pentru a-l vedea aplecat asupra ei, imobilizînd-o cu o coapsă.

- Dacă profiți de mine, am să te spun lui Lady Eleanor! izbucni ea. Duncan își dădu ochii peste cap.

- Madelyne, o ții una și bună, c-aș vrea să profit...

Madelyne îi acoperi gura cu o mîină.

- O vorbă să nu mai scoți, îi ceru ea. Și altfel, de ce te-ai fi prăvălit peste mine ca o pătură, dacă nu voiai să...

Se întrerupse, apoi oftă la fel de adînc ca el.

- Încerci să mă zăpăcești de cap.

- Ești zăpăcită deja, replică Duncan, cu gu sub mîna ei.

- Dă-te la o parte de pe mine. Ești mai greu decît ușile castelului.

Duncan își rezemă greutatea pe coate, cu șoldurile sprijinite peste ale Madelynei. Îi simțea fierbințeala trupului.

- Ce vrei să-ți promit?

Întrebarea lui păru s-o nedumerească.

- Pentru Adela, îi reaminti Duncan.

- A... murmură ea, cu sufletul la gură. Mă gîndeam să aștept pînă mîine ca să-ți vorbesc despre Adela. Nu știam că aveai de gînd să mă aduci aici, să dorm cu tine. Și sperasem să te prind mai bine dispus...

- Madelyne... îi rosti el numele prelung, tărăgănat, semn că ajunsese la capătul răbdării.

- Aș vrea să-mi dai cuvîntul tău de onoare că Adela poate locui aici, cu tine, oricît vrea, și că n-ai s-o silești să se mărite, indiferent în ce împrejurări. Poftim, așa e destul de clar?

Duncanrîse încruntă.

- Am să vorbesc cu Adela mîine, spuse el.

- Sora ta se teme să-ți vorbească pe față, dar dacă-i pot spune că ți-ai dat cuvîntul, cred că vei observa la ea o schimbare remarcabilă. E așa de îngrijorată, Duncan, și dac-o putem ajuta să se mai liniștească, o să se simtă mult mai bine.

Duncan își stăpîni zîmbetul. Madelyne își asumase un rol matern față

de Adela, întocmai așa cum se așteptase el. Era foarte mulțumit că planul îi reușise.

- Foarte bine. Spune-i Adelei că mi-am dat cuvântul. Va trebui să vorbesc cu Gerald, adăugă el, pe gânduri.

- Gerald va trebui să-și găsească altă mireasă. Oricum, Adela crede că acum contractul nu mai e valabil, și-n plus, Gerald își dorește o femeie neîntinată - ceea ce mă face să nu-l pot suferi deloc.

- Nu l-ai cunoscut niciodată, comentă exasperat Duncan. Cum îl poți judeca atât de ușor?

Madelyne se încruntă. Duncan avea dreptate, deși-i era aproape dureros s-o recunoască.

- Gerald știe tot ce i s-a întâmplat Adelei?

- De-acum, toată Anglia o știe. Va fi avut grijă Louddon.

- Fratele meu e un om rău ca un diavol.

- Unchiul tău Berton avea aceeași părere despre el? se interesă Duncan.

- De unde știi numele unchiului meu?

- Mi l-ai spus tu, răspunse el, zîmbind când văzu cum i se măriră ochii.

- Când? Am o memorie excelentă, și nu-mi amintesc să-l fi menționat.

- Când erai bolnavă, mi-ai povestit totul despre unchiul tău.

- Dacă ți-am spus ceva, nu-mi mai amintesc. Și e necuviincios că ai ascultat ce vorbeam.

- N-aveam cum să te opresc, zîmbi Duncan, amintindu-și. Vorbeai numai strigînd.

Exagera, doar ca s-o întărite. Când nu se stăpînea, expresiile ei erau foarte înviorătoare.

- Și ce-am mai spus? întrebă ea, bănuitoare.

- Lista e prea lungă. De-ajuns să zicem că mi-ai spus totul.

- Totul? îl privi îngrozită Madelyne.

Doamne, jenată mai era! Dacă-i spusese și cât de mult îi plăcea când o săruta?

În ochii lui Duncan licărea o lumină. Poate că nu făcea decât s-o tachineze, iar asta nu-i cădea deloc bine. Se hotărî să-i șteargă zîmbetul

de pe buze.

- înseamnă că ți-am dat și numele tuturor bărbaților cu care m-am culcat, nu-i așa? Jocul s-a sfârșit, se pare, încheie ea, cu un oftat prefăcut.

- Jocul tău se sfârșise din clipa când te-am întâlnit, replică încet Duncan.

Madelyne avu senzația că tocmai o mîngîiase. Nu știa cum să reacționeze.

- Și ce-ar vrea să însemne asta?

Duncan zîmbi.

- Vorbești prea mult. Țsta-i încă un cusur pe care ar trebui să ți-l îndrepti.

- Dar e ridicol! replică ea. Toată săptămîna nu ți-am vorbit aproape deloc, iar tu nici nu m-ai băgat în seamă. Cum poți sugera că vorbesc prea mult? îl întrebă, îndrăznind să-l înghionească în umăr.

- Nu sugerez nimic, afirm doar niște fapte, răspunse Duncan, privindu-i ochii care începeau să arunce scînteii.

- îți displace când spun ce am de spus?

Duncan dădu din cap.

- Atunci, n-am să-ți mai spun o vorbă. Jur că niciodată n-am să-ți mai vorbesc. Poftim, acum te bucuri?

încuviință din nou, deși mult mai încet de astă dată. Madelyne trase aer în piept, pregătindu-se să-i spună ce părere avea despre grosolănia lui, dar Duncan n-o lăsă. Aplecîndu-și capul, îi atinse ușor gura cu a sa, amuțind-o.

Madelyne simți că o străbătea un fior, își auzi propriul geamăt întretăiat, în timp ce Duncan se îndepărta iar, fără tragere de inimă.

Cu un geamăt frustrat, Duncan se întoarse în partea lui de pat, o cuprinse pe Madelyne de talie și o trase spre el.

Madelynei îi venea să plîngă. Nu înțelegea de ce-l tot lăsa s-o sărute. Mai important, nu era în stare să se stăpînească nici ea. Era la fel de desfrînată ca o femeie ușoară.

Îi auzi căscînd și trase concluzia că, la urma urmei, sărutul nu însemnase prea mult pentru el.

O irita îngrozitor. Se hotărî să țină distanța, chiar în timp ce se potrivea mai strîns lîngă el. Tocmai se aranjase comod, când Duncan

scoase un geamăt aspru și o apucă de șolduri, ținând-o nemișcată.

Madelyne era prea obosită ca să se mai preocupe de temperamentul lui. Căscînd la rîndul ei, adormi.

Era, fără îndoială, cea mai grea încercare pentru Duncan - și, dacă Madelyne își mai mișca o singură dată dosul, știa că n-avea să mai reziste.

Niciodată nu mai dorise o femeie așa cum o dorea pe Madelyne, și nu era un om răbdător. Dar voia ca toate problemele să fie rezolvate, înainte de a și-o însuși. Se resemnă cu gîndul că, probabil, avea să facă mai multe băi în lacul înghețat. Acum nu se mai ducea să înoate ca să se călească, ci pentru a-și stinge focul din șale.

Cu un mormăit dezgustat, Duncan ieși și închise ușa.

CAPITOLUL 12

- Și uneori, Adela, dacă un copil se năștea cu un cusur vizibil, cît de mic, tații spartani îl aruncau pe noul-născut pe fereastră sau în cea mai apropiată prăpastie, ca să scape de el. Da, vād că ești șocată, dar unchiul meu Berton mi-a povestit despre acei războinici neînduplecați de pe vremuri, și n-a exagerat poveștile doar ca să le facă mai interesante. Era dator să mi le spună cît mai fidel, înțelegi...

- Și doamnele spartane cum erau? Unchiul tău Berton ți-a vorbit și despre ele? întrebă curioasă Adela.

Sora mai mică a lui Duncan stătea pe marginea patului, în timp ce Madelyne îi aranja mobila din cameră. încetase orice încercare de a o mai convinge că nu era deloc normal să lucreze ca o slugă. Noua ei prietenă era îndărătnică, așa că n-avea nici un rost să insiste.

Trecuseră trei săptămîni și mai bine de la confruntarea lor. O dată ce Adela spusese adevărul,, durerea și vinovăția i se mai ușuraseră. În privința asta, Madelyne avusese dreptate. Iar faptul că nu părăsise șocată o ajutase de asemenea pe Adela. Madelyne o înțelegea, dar nu arăta că i-ar fi fost milă de ea.

Întrerupîndu-se din curățenie, Madelyne se rezemă în coada măturii.

- Vād că ți-am cucerit interesul, remarcă ea. Cred că doamnele spartane erau foarte nedemne. Trebuie să fi fost la fel de îngrozitoare ca bărbații lor, Adela. Altfel, cum s-ar fi înțeles cu ei?

Adela chicoti. Transformarea prin care trecuse era foarte îmbucurătoare. În ochi îi licărea o luminiță, și zîmbea din ce în ce mai des.

- Acum, că a sosit preotul cel nou, trebuie să avem grijă să nu vorbim așa în fața lui, șopti ea.

- Încă nu l-am cunoscut, răspuse Madelyne, deși aștept cu nerăbdare. E vremea ca frații Wexton să aibă un om al lui Dumnezeu care să se îngrijească de sufletele lor.

- Au mai avut și înainte, spuse Adela. Dar când părintele John a murit, și apoi biserica a luat foc, nimeni nu s-a mai preocupat de asta.

Ridică din umeri, apoi îi ceru:

- Mai povestește-mi despre spartani, Madelyne.

- Ei bine, probabil că toate doamnele se îngărășau încă de pe la vârsta de doisprezece ani, deși asta e doar o bănuială, n-am auzit-o de la dragul meu unchi. Știi însă că nu se culcau doar cu câte uasingur bărbat.

Adela o privi cu gura căscată, iar Madelyne dădu din cap, mulțumită de reacția ei.

- Cu mai mulți o dată? întrebă Adela în șoaptă, roșind de stînjenea;ă.

Madelyne își mușcă buza, întrebîndu-se dacă s-ar fi putut una ca asta.

- Nu cred, răspuse ea în cele din urmă.

Stătea întoarsă cu spatele spre ușă, iar Adela o privea, așa că nici una nu-l observa pe Duncan, care apăruse în pragul ușii deschise.

Tocmai se pregătea să-și anunțe prezența, când Madelyne vorbi din nou.

- Nu cred că e posibil să zaci pe spate cu mai mulți bărbați deasupra ta în același timp, recunosc eu.

Adela chicoti. Madelyne ridică din umri. Duncan își dădu ochii peste cap.

După ce rezemă mătura de perete, Madelyne îngenunche în fața cufărului.

- Pe ăsta va trebui să-l golim, dacă vrem să-l mutăm în alt loc, spuse ea.

- Mai întii termină-ți povestea, insistă Adela. Povestești cele mai neobișnuite lucruri, Madelyne.

Duncan vru iar să le întrerupă, apoi se răzgîndi. I se trezise

curiozitatea.

- în Sparta nu exista burlăcie. Ar fi fost o crimă să nu te căsătorești. Străzile s-ar fi umplut de femei nemăritate, care mergeau în căutarea bărbaților neînșurați și, când îi găseau, s-ar fi năpustit asupra lor.

- S-ar fi năpustit? repetă Adela.

- Da, i-ar fi luat cu asalt, stîlcindu-i în bătaie! strigă Madelyne din cufăr, unde-și vîrîse capul și umerii. E adevărat ce-ți spun! adăugă ea.

- Și altceva?

- Știai că tinerii erau închiși într-o cameră întunecoasă, împreună cu femei pe care ni le mai văzuseră niciodată la lumina zilei, și trebuia să... ei, înțelegeți tu...

Madelyne trase aer în piept și strănută, din cauza prafului adunat în cufăr.

- Unele femei nășteau copii încă înainte de a-și fi văzut soții la față.

Se îndreptă, lovindu-se cu capul de capacul cufărului, și-și smulse panglica din păr.

- Sună îngrozitor, dar îți spun eu: când mă gîndesc la fratele tău, Duncan, nu mi-e greu să înțeleg de ce-ar prefera Lady Eleanor o cameră întunecoasă.

Madelyne vorbise în glumă, dar Adela scoase o exclamație deznădăjuită. Tocmai îl observase pe Duncan, care stătea rezemat de ușorul ușii.

Înțelegîndu-i greșit reacția, Madelyne își regretă imediat cuvintele.

- Vorbim aiureli, declară ea. Duncan e stăpînul tău, la urma urmei, și-ți mai e și frate, așa că n-am dreptul să te tachinez în legătură cu el. Îmi cer iertare.

- Te iert.

Cel care o ierta era Duncan. Madelyne fu atît de surprinsă de glasul lui bubuitoare, încît se lovi iar la cap, cînd se întoarse să-l privească.

- De cînd stai aici? îl întrebă, înroșindu-se rușinată, în timp ce se ridica.

Duncan nu-i răspunse. Stătea pe loc, nemișcat, alannînd-o și mai mult. Madelyne își netezi rochia, observă o pată mare deasupra mijlocului și și-o acoperi cu mîinile. O șuviță de păr i se legăna în fața ochiului stîng, dar nu putea să și-o dea la o parte, ca să nu descopere

pata. Încercă să-și readucă aminte că era doar captiva lui, iar el, cel care o ținea prizonieră. Ce importanță avea dacă avea ținuta în neorînduială sau nu? își suflă părul din ochi, încercînd să-i arunce o privire senină.

Eșua lamentabil, iar Duncan, ghicindu-i intențiile, zîmbi. Îi era tot mai greu să-și ascundă gîndurile. Acest fapt îi plăcea aproape la fel de mult ca înfățișarea ei neîngrijită.

Madelyne crezu că făcea haz pe seama rochiei ei pătate, iar Duncan îi întări această părere, măsurînd-o cu privirea de sus și pînă jos. Zîmbi și mai larg, arătîndu-și creștătura atrăgătoare din obraz.

- Du-te sus în camera ta, Madelyne, și stai acolo pînă am să te chem eu.

- Pot mai înîi să-mi termin treaba? întrebă ea, pe un ton cît mai umil.

- Nu.

- Duncan, Adela voia să-și aranjeze camera, ca să arate mai...

Doamne, voia să-i spună că Adela voia să aibă o cameră la fel de plăcută ca odaia din turn. Atunci, ar fi aflat ce făcuse și din nou i-ar fi venit dracii.

Aruncă o privire spre Adela. Biata fată își ținea mîinile încleștate, cu privirea în pămînt.

- Adela, ai uitat să-l saluți pe-fratele tău așa cum se cuvine, îi atrase ea atenția.

- Bună ziua, my lord, șopti numaidecît Adela, fără să-l privească pe Duncan.

- Îi cheamă Duncan. Baron sau nu, e fratele tău.

Apoi se întoarse spre Duncan, privindu-l încruntată, ca să nu se răstească la sora lui.

Văzîndu-i expresia, Duncan înălță o sprinceană. Cînd Madelyne arătă cu capul spre Adela, ridică din umeri. Nu avea nici cea mai vagă idee ce încerca să-i spună.

- Ei? Nu-ți saluți sora, Duncan?

Oftatul lui ricoșă din pereți.

- îmi dai lecții? o întrebă.

Părea iritat. Madelyne ridică din umeri.

- Nu-ți dau voie s-o sperii pe sora ta, declară ea, fără să se poată stăpîni.

Lui Duncan îi veni să ridă. Va să zică era adevărat, așa cum spusese Gilard și Edmond. Sfioasa Madelyne devenise apărătoarea Adelei. O pisicuță încercînd s-o ocrotească pe alta - atîta doar e acum Madelyne se purta mai degrabă ca o tigroaică,. Își spuse el. În ochi îi scăpărau flăcări albastre, și o, cît mai încerca să-și ascundă de el furia!

Duncan îi aruncă o privire din care se înțelegea clar ce părere avea despre ordinul ei. Apoi se întoarse către sora lui, salutînd-o:

- Bună dimineața, Adela. Te simți bine azi?

Adela dădu din cap, apoi ridică privirea spre fratele ei, zîmbind. Duncan înclină și el capul, surprins că acel salut simplu îi putea schimba așa starea de spirit.

Apoi se întoarse să plece, hotărît să se îndepărteze cît mai mult de plăpînda lui soră, înainte de a-i spune Madelynei ce avea de spus.

- Nu s-ar putea ca Madelyne să stea aici și...

- Adela, te rog să nu discuți ordinul fratelui tău, o întrerupse Madelyne, de teamă ca Duncan să nu ajungă la capătul răbdării. N-ar fi onorabil, adăugă ea, cu un zîmbet încurajator.

Apoi își ridică poalele și-l urmă grăbită pe Duncan, maai spunînd peste umăr:

- Sînt sigură că are motive întemeiate.

Fu nevoită să alerge ca să-l ajungă din urmă.

- De ce trebuie să mă întorc în turn? îl întrebă, cînd fu sigură că Adela nu-i mai auzea.

Ajunseseră pe scară, iar Duncan se întoarse spre ea. îi venea s-o zgîlție, dar îi atrase atenția mînjitura de praf de pe nasul ei, și i-o șterse cu degetul mare.

- Ești murdărită pe față, Madelyne. Da, acum nu mai ești desăvîrșită. Unde ai zice să te-arunc, pe fereastră, sau într-o prăpastie?

Madelynte avu nevoie de un moment pentru a înțelege ce voia să spună Duncan.

- Spartanii nu-și aruncau prinșii pe fereastră, răspunse ea. Doar pe copiii diformi. Erau războinici viteji, dar cu inimi negre, mai adăugă.

- Și domneau cu autoritate deplină, completă Duncan.

încet, degetul mare îi coborî spre buza ei de jos. Nu se putu abține s-o mîngîie.

- Și fără pic de îndurare.

Madelyne nu mai putea să se miște din loc. Îl privi în ochi, încercând să urmărească firul conversației.

- Fără îndurare?

Da, așa cum trebuie să domnească un conducător.

- Nu-i adevărat, șopti ea.

Duncan dădu din cap.

- Spartanii erau neînvinși.

- Vezi tu acum pe-aici vreun spartan, Duncan?

Drept răspuns, baronul ridică din umeri, deși nu-și putu stăpîni zîmbetul.

- Or fi fost ei neînvinși, dar pînă acum au murit cu toții.

Doamne, îi tremura vocea... Știa destul de bine motivul. Duncan o privea atît de insistent, și o trăgea încet spre el.

Avu parte de o dezamăgire. N-o sărută.

Madelyne oftă.

- Madelyne, n-am să mă mai stăpînesc multă vreme, șopti Duncan.

Își ținea capul aplecat, cu gura la doar cîteva degete de a ei.

- Nu? întrebă Madelyne, din nou cu răsufierea tăiată.

- Nu, n-am s-o fac, mormăi el.

Acum părea furios. Madelyne clătină din cap, nedumerită.

- Duncan, te-aș lăsa să mă săruți, îi spuse ea. Nu e nevoie să ți-o refuzi.

Drept răspuns, Duncan o înhăță de mîină și o trase după el pe scară, spre turn.

- N-ai să mai fii mult timp captivă aici, anunță el.

- Atunci, recunoști că ai făcut o greșală aducîndu-mă aici? îl întrebă Madelyne.

În voce i se distingeă teama.

- Madelyne, eu nu fac niciodată greșeli.

Nu se ostenise s-o privească, și nu mai scoase o vorbă pînă cînd ajunseră la ușa camerei ei. Cînd Duncan întinse mîina spre clanță, Madelyne blocă ușa, rezemîndu-se de ea.

- Pot să-mi deschid și singură ușa, spuse, iar tu sigur faci greșeli. Eu am fost cea mai mare greșală din viața ta.

Nu voise să formuleze fraza astfel. Dumnezeule, vese insultase singură! Duncan zîmbi. Apoi o dădu la o parte și deschide ușa odăii. Madelyne se repezi înăuntru, încercînd să trîntească ușa în urma ei.

N-o lăasă. "Grăsimea a ajuns în foc," își spuse Madelyne, pregătindu-se să-i îndure reacția la vederea schimbărilor pe care le făcuse.

Lui Duncan nu-i venea să-și creadă ochilor. Madelyne transformase chilia goală într-o odaie îmbietoare. Pereții fuseseră văruiți, iar pe cel din fața lui se afla o tapiserie mare bej. Imaginile povesteau ultima bătălie din invazia lui William, în culori vii, cu ostașii brodați în fir roșu și albastru. Era un desen simplu, dar plăcut.

Patul era acoperit cu o pătură albastră. În cealaltă parte se aflau două jilțuri mari, ambele acoperite cu perne roșii, stînd oblic în fața căminului, cu cîte un taburet pentru picioare în față. Duncan observă o tapiserie neterminată sprijinită de unul dintre scaune. Firele cafenii atîmău pînă pe pardoseală. Conturul desenului era suficient de clar ca să-și dea seama ce avea să reprezinte. Era forma lupului închipuit al Madelynei. Un mușchi de pe obraz îi tresări. De două ori. Madelyne nu era sigură ce însemna acest lucru. Așteptă, înfierbîntîndu-și temperamentul pentru o replică usturătoare, cînd Duncan avea să-nceapă să strige la ea. Duncan nu scoase o vorbă. Se întoarse și ieși, închizînd ușa după el. Mirosul de trandafiri îl urmă în jos pe scară. Își ținu cumpătul pînă ajunse la intrarea în sală. Gilard îl văzu și imediat se apropie grăbit, dornic să-i vorbească. Pe un ton plin de însuflețire tinerească, îl întrebă:

- Lady Madelyne a început să primească vizitatori în dimineața asta? Mugetul lui Duncan se auzi tocmai pînă în turn.

Fratele său făcu ochii mari. Niciodată nu-l mai auzise pe Duncan urlînd așa. Edmond intră în hol tocmai la timp pentru a-l vedea ieșind.

- Ce l-a înlunat așa? întrebă Gilard.

- Nu ce, Gilard - cine! îl corectă Edmond.

- Nu înțeleg...

Edmond zîmbi, apoi își bătă fratele pe umăr.

- Nici Duncan nu înțelege, dar pun prinsoare c-o să înțeleagă destul de curînd.

CAPITOLUL 13

Madelyne lucra la tapiserie, dar mintea nu-i stătea la muncă; își tot repeta cuvintele lui Duncan. ce voise să spună când îi zisese că n-avea să mai fie captivă multă vreme?

Știa că trebuia să se confrunte cu el în curînd. Se purtase ca o lașă și era destul de cinstită ca să recunoască adevărul. Ii era frică să-i audă răspunsurile.

Deodată, ușa se dădu de perete, și în cameră năvăli Adela. Sora mai mică a lui Duncan era teribil de deznădăjduită. Părea gata să plîngă.

Madelyne sări în picioare.

- Cine te-a necăjit așa? vru ea să știe, convinsă deja că Duncan era vinovatul.

Adela izbucni în lacrimi. Madelyne se grăbi să închidă ușa, apoi o conduse la un scaun.

- Stai jos și liniștește-te. Nu poate fi ceva chiar atît de îngrozitor.

In sinea ei, se ruga să aibă dreptate.

Adela dădu din cap, dar după ce ridică privirea spre Madelyne, începu să plîngă din nou. Madelyne se așeză pe scaunul din fața ei așteptînd cu răbdare.

- Fratele tău a trimis niște oameni după tine, Madelyne. Duncan l-a primit pe mesager înăuntru. De-asta ți-a poruncit să stai în camera ta. Nu voia ca ostașul să te vadă.

- De ce? Toată lumea știe că sînt prizonieră aici. Louddon...

- Nu m-ai înțeles, o întrerupse Adela. Edmond i-a spus lui Gilard că probabil Duncan nu voia ca mesagerul să vadă că ești tratată bine.

Făcu o pauză, ștergîndu-se la ochi cu manșeta de la mîneca rochiei.

- Ești și tu de acord c-ai fost tratată bine, nu-i așa, Madelyne?

-Dumnezeule mare, și de-asta plîngi? exclamă Madelyne. Sigur c-am fost tratată bine. Uită-te numai în jurul tău, Adela, adăugă ea cu un ușor zîmbet. Nu arată camera mea destul de confortabilă?

- N-ar fi trebuit să ascult ce-i spunea solul lui Duncan, dar am ascultat. Erau acolo și Gilard și Edmond, și au auzit și ei fiecare cuvînt. Duncan nu le-a cerut să plece. Iar pe mine nu m-a observat nimeni, Madelyne. Sînt sigură.

- Mesagerul venise de la rege sau de la fratele meu? întrebă

Madelyne.

În sinea ei, era extrem de alarmată, dar știa că trebuia să-și ascundă de Adela teama. Fata depindea de forța ei, și n-o putea lăsa singură tocmai acum.

- Nu știu de la cine era solia, răspuse Adela. N-am auzit de la început ce spunea.

- Atunci, spune-mi măcar ce-ai auzit, îi ceru Madelyne.

- Trebuie să fii dusă numaidecât la curtea regelui, mesagerul a spus că, și dacă ai fost... pîngărită...

Vocea i se frînse, și făcu o pauză ca să se reculeagă. Madelynei îi venea s-o ia de umeri și s-o zgîlție pînă afla de la ea toată povestea.

- Urmează să te măriți de îndată ce ajungi la Londra.

- Înțeleg... șopti Madelyne. Mă așteptam, Adela. Știam că Louddon avea să facă ceva. Ai auzit numele bărbatului cu care urmează să mă mărit?

Adela dădu din cap.

- Morcar.

Și-și acoperi fața cu mâinile, izbucnind într-un plîns nestăpînit. Acum nu mai era nevoie ca Madelyne să-și ascundă expresia. Îi venea să verse.

- Și Duncan ce-a spus, Adela? abia reuși ea să bîguie. Ce i-a răspuns mesagerului? A fost de acord?

- N-a scos o vorbă. Soldatul a dat citire soliei, apoi s-a întors la ceilalți, care-l așteptau dincolo de ziduri.

- Cîți ostași a trimis Louddon?

- Nu știu, șopti Adela. După ce solul a plecat, Edmond și Gilard au început să strige unul la altul. Duncan nu spunea nimic. Stătea doar nemișcat, în fața focului, cu mâinile la spate.

- Se separă... remarcă Madelyne.

- Nu înțeleg.

- Fratele tău trebuie să aibă două poziții în casa asta, Adela. E și baron, și frate. Îmi dau seama în legătură cu ce se certau Gilard și Edmond. Edmond voia să-i fie dată lui Louddon cît de curînd posibil, în timp ce Gilard susținea să se lupte ca să mă țină aici.

Adela începuse să clatine din cap încă înainte ca Madelyne să fi terminat cu supozițiile.

- Ba, Edmond nu vrea să fii dată pe mîna oamenilor lui Louddon, o contrazise ea.

- Edmond m-a apărat?

- Da. Și, a propus ca eu să fiu trimisă la sora mea, Catherine, într-o scurtă vizită. E îngrijorat că toate astea vor fi prea tulburătoare pentru mine. Dar eu nu vreau să plec nicăieri. Catherine e mult mai mare decît mine, iar soțul ei e un om foarte neobișnuit...

Madelyne se ridică și pomi încet spre fereastră. Deschise obloanele și se uită afară în sălbăticie. Știa că trebuia să-și potolească furia care-i clocotea în suflet.

- Știai, Adela, că la spartani copiii erau luați de mici de lîngă mamele lor și duși să trăiască alături de soldați? Băiețașii erau învățați să fure. Îndemînarea hoților era considerată o mare iscusință.

- Madelyne, ce tot spui? De povești îți arde ție-acum?

Încet, Madelyne se întoarse, fără să-și ascundă lacrimile care-i șiroiau pe obraji. Adela n-o mai văzuse niciodată plîngînd, și o privi uimită.

- În poveștile de demult îmi găsesc alinarea, Adela. Îmi sînt familiare. După ce mă liniștesc, am să pot chibzui limpede. Și atunci, voi putea hotărî ce e de făcut.

Uluită de durerea pe care o vedea în ochii prieteni sale, Adela nu putu decît să dea din cap.

Madelyne se întoarse iar spre fereastră, privind spre creasta de jos. "Cine îi va da de mîncare lupului în lipsa mea?" se întrebă ea. Curios, în minte i se ivi imagina lui Duncan.

- Unchiul meu și cu mine stăteam seară de seară în fața focului, la moșia Grinsteade. Baronul Morton era foajte bătrîn. Pe urmă, au venit să stea cu noi și părinții Robert și Samuel. Se înțelegeau bine, dar eu eram singura care juca șah cu Baronul Morton. Trișa, ceva de speriat! Unchiul spunea că nu era un păcat, doar un comportament ștregăresc și mofturos, fiindcă era așa de bătrîn.

Mult timp, Madelyne nu mai scoase o vorbă. Privea afară, în noapte, în timp ce Adela privea focul.

De data asta, nu mai mergea. Madelyne nu reușea să-și recapete controlul. Simțea cum își pierde cumpătul. Înlăuntrul ei se întetea furia.

- Trebuie să găsim pe cineva care să te apere, șopti Adela.

- Dacă sînt silită să mă întorc la Londra, praful se va alege de toate planurile mele. Voiam să mă duc în Scoția. Edwythe m-ar fi primit cu bucurie în casa ei.

- Dar, Madelyne, în Scoția...

Adela se pregătea să-i explice că în Scoția locuia Catherine, care era măritată cu un văr al regelui țării.

Nu apucă să-i spună.

- De ce Dumnezeu îmi pasă mie că mi se dau planurile peste cap? Louddon mă va ucide, sau mă va da lui Morcar, după care Morcar mă va ucide el.

Rîse aspru, făcînd-o pe Adela să simtă un fior prin picioare.

- Nici acum nu-mi vine să cied că Louddon își mai bate capul cu mine. Cînd s-a luat după Duncan, care-i distrusese fortăreața, am crezut că voia doar să se răzbune. Acum, însă, a trimis după mine...

Făcu o pauză, clătinînd din cap.

- Nu înțeleg nimic.

Înainte ca Adela s-o poată consola, Madelyne se întoarse dintr-o dată, pornind spre ușă.

- Madelyne, trebuie să rămîi aici! Duncan nu ți-a dat permisiunea...

- Trebuie să-mi găsesc un protector, Adela, nu așa se face? strigă ea peste umăr. Ei bine, Duncan e destul de potrivit pentru treaba asta.

- Ce vrei să faci?

- Fratele tău îi va alunga pe oamenii lui Louddon, și mă duc să i-o spun chiar acum.

Adela nu mai apucă să spună nimic. Prietena ci ieșise deja pe ușă și cobora în goană treptele.

- Madelyne, vrei să-l înveți pe fratele meu ce să facă? întrebă Adela, alergînd după ea, îngrijorată.

- Da! strigă Madelyne.

Adela fu nevoită să se așeze pe trepte. Era uluită de schimbarea petrecută cu Madelyne. Buna ci prietenă își pierduse mințile. O privi cum cobora mai departe pe scara circulară, cu părul fluturîndu-i în urmă. Abia cînd dispăru la etajul următor, Adela își dădu seama că ar fi trebuit s-o ajute. Oricît o înspăimînta gîndul, era hotărîtă să-l înfrunte pe

Duncan alături de Madelyne. Ar fi fost în stare chiar și să-l sfideze.

Madelyne ajunse la intrarea în sală și se opri să-și tragă respirația. Edmond și Gilard stăteau așezați față-n față, la masă. Duncan stătea cu spatele spre ușă, drept în fața focului învăpăiat.

Edmond tocmai termina de vorbit, iar Madelyne îi auzi doar ultimele cuvinte:

- Atunci, ne-am înțeles: Duncan o s-o ia...

Imediat, Madelyne se repezi să tragă concluzia că toți se învoiseră să le-o dea oamenilor lui Louddon.

- Nu mă duc nicăieri!

Strigătul ei le atrase pe loc atenția. Duncan se răsuci încet, privind-o. Madelyne se uită lung la el, apoi întoarse capul spre frații lui. Gilard a\uu îndrăzneala să zîmbească, ca și cum izbucnirea ei l-ar fi amuzat, în timp ce Edmond, fără să se dezmintă, se încruntă.

Duncan nu avu nici o reacție. Ridicându-și fustele, Madelyne merse încet pînă în fața lui.

- M-ai'-capturat, Duncan. A fost decizia ta. Acum, am luat și eu o decizie. Rămîn captivă. E destul de clar?

În ochii lui se citi surprinderea. Cînd văzu că nu făcea decît s-o privească în continuare, Madelyne crezu că voia s-o sperie. Ei bine, de data asta n-avea să-i mai meargă.

- N-ai să scapi de mine, Duncan.

La naiba, îi tremura vocea!

Edmond se ridică, răstumîndu-și scaunul, cu un zgomot care-i atrase Madelynei atenția. Cu mîinile în șolduri, fata pomi spre masă.

- Poți să nu te mai încrunți așa, Edmond, altfel jur pe Dumnezeu c-am să-ți dau una!

Gilard o privea. Niciodată n-o mai văzuse atît de furioasă. Chiar credea că Duncan ar fi trimis-o înapoi la Louddon? Acest gînd îl făcu să zîmbească. Era clar că nu-l cunoștea prea bine pe Duncan, și nu era conștientă nici de propria ei importanță. Nu-și putu stăpîni rîsul.

Auzindu-l, Madelyne se întoarse spre el, la fel de încruntată.

- Te amuză ceva, Gilard?

Gilard făcu greșeala de a da din cap. Ridică privirea tocmai la timp ca s-o vadă aruncînd spre el un ulcior cu bere. Gilard se feri, iar cînd

Madelyne ridică altul, Edmond întinse brațul peste capul ei și i-l luă din mână. Madelyne îi dădu un brânci puternic cu șoldul, iar fratele cel mijlociu își pierdu echilibrul și căzu de pe marginea platformei.

Și-ar fi putut amortiza căderea, dacă nu i se încurca taburetul printre picioare. Madelyne îl privi cum se chinuia să se ridice, înainte de a se întoarce iar spre Gilard.

- Să nu mai rîzi niciodată de mine! îi porunci ea.

- Madelyne, vino aici, o chemă sever Duncan. Stătea rezemat de consolă și părea destul de plictisit ca să adoarmă.

Madelyne se supuse fără crîcnire, și abia cînd ajunse pe la jumătatea încăperii își dădu seama ce făcea. Se opri, clătînînd din cap.

- Nu mai primesc ordine de la tine, Duncan. N-ai nici o putere asupra mea. Pentru tine, nu sînt decît o momeală. Ucide-mă dacă vrei. Prefer asta, decît să fiu trimisă înapoi la Louddon.

Unghiile i se înfîgeau în palme. Nu-și putea stăpîni tremurii mîinilor.

Duncan nu-și lua o clipă privirea de la ea.

- Edmond, Gilard, lăsați-ne acum, le ceru el încet, dar tăios. Și luați-o și pe sora voastră cu voi.

Adela stătuse ascunsă după perete, lîngă intrare. Cînd auzi ordinul lui Duncan, se repezi în cameră.

- Aș dori să rămîn aici, Duncan. Poate că Madelyne are nevoie de mine.

- Ai să te duci cu frații tăi, declară Duncan. Tonul îi devenise mult mai rece, retezînd categoric orice altă replică.

Gilard o luă pe Adela de braț.

-Dacă vrei să mai rămîn, Madelyne...

- Nu-l contrazice pe fratele tău! îl întrerupse Madelyne, strigînd fără voia ei.

Adela începu să plîngă, făcînd-o să se înfurie iar. O bătu pe umăr, dar de zâmbit, nu reuși.

- N-am să mă mărit cu Morcar, spuse ea. De fapt, n-am să mă mărit cu nimeni.

- Ba ai să te măriți, replică Duncan, cu un zîmbet pe buze.

Madelyne avu senzația că o pălmuieste. Făcu un pas înapoi, clătînînd

din cap.

- Nu mă mărit cu Morcar.

- Da, nu cu el te măriți.

Răspunsul lui o făcu să tacă, nemaînțelegînd nimic.

Duncan își privi frații cum mergeau cu Adela spre ușă. Toți trei pășeau agale, ca și cum ar fi avut niște platoșe țintuite de tălpi. Se vedea clar că voiau să audă cît mai mult din discuția lui cu Madelyne. Duncan pune pe umerii ei vina nesupunerii lor neașteptate. Da, numai ea era cauza. Înainte de a apărea Madelyne în viața lor, fuseseră destul de înțelegători.

Dar, din clipa cînd Lady Madelyne pusese piciorul în casa lui, totul și toate se întorseseră cu susu-n jos.

Duncan își spuse că nu-i plăceau schimbările, deși recunoștea că mai urmau și altele. Era convins că avea să întîmpine rezistență, mai ales din partea lui Gilard. Fratele cel mai tînăr era principalul aliat al Madelynei. Duncan oftă. Prefera oricînd o luptă, decît problemele de familie.

- Edmond, găsește-1 pe preotul nostru cel nou și adu-1 la mine! strigă el dintr-o dată.

Edmond se întoarse, cu o privire întrebătoare.

- Numaidecît! se răsti Duncan.

Glasul lui rece o îngheță pe Madelyne pînă-n măduva oaselor. Se întoarse spre Edmond să-i spună ceva, dar următoarea poruncă a lui Duncan o opri.

- Și să nu-ndrăznești să-i ceri să nu mă asculte, Madelyne, că de nu, așa să-mi ajute Dumnezeu, te înșfac de părul ăla roșu și-ți leg gura cu el!

Madelyne scoase o exclamație de indignare. Satisfăcut, Duncan crezu că o făcuse să-ți dea seama cît de vulnerabilă îi era poziția. Dorea să și-o supună, căci avea nevoie de docilitatea ei pentru ceea ce se pregătea.

Cînd Madelyne porni spre el, cu o expresie ucigașă în ochi, Duncan ajunsese la concluzia că amenințarea fîu avusese prea mult efect; numai docilă nu părea.

- Cum îndrăznești că mă insulti așa? strigă ea. Părul meu nu e roșu, dracului, și-o știi foarte bine! E castaniu! E un ghinion să ai părul roșcovan, iar ea nu-1 are!

Nu-i venea să creadă ce auzea. Contradicțiile ei deveneau tot mai

frecvente.

Madelyne se opri din mers la un pas în fața lui. Destul de aproape ca s-o înhațe, își spuse Duncan.

- Insulte tale nu mai cunosc margini, îi spuse ea.

În clipa următoare, începu să plîngă. Nu-l mai putea privi, și din acest motiv, cu siguranță, îl lăsă s-o cuprindă în brațe.

- N-ai să te întorci la Louddon, Madelyne, spuse el, cu un glas morocănos.

- Atunci, am să stau aici pînă la primăvară. Edmond apăru în ușă, împreună cu preotul cel nou.

- A venit Părintele Laurance, anunță el. Madelyne se desprinse din brațele lui Duncan, întorcîndu-se spre preot. Văzu cu surprindere că era foarte tînăr, și-i părea vag familiar, deși nu știa unde l-ar mai fi putut întîlni. Foarte puțini preoți tineri veneau în vizită la unchiul ei Berton.

Clătină din cap, spunîndu-și că n-avea unde să-l fi văzut.

Deodată, Duncan o trase lîngă el. Preotul părea îngrijorat. Nu arăta foarte atrăgător, avînd chipul ciupit de vărsat și un aspect neîngrijit.

Gilard năvăli și el în sală, cu o expresie în care se citea că era gata să se ia la bătaie.

- Duncan, eu am să mă însor cu Lady Madelyne! Sînt gata să fac sacrificiul ăsta! anunță el.

Era roșu la față și folosise anume cuvîntul "sacrificiu", pentru ca Duncan să nu ghicească profunzimea sentimentelor lui față de Madelyne.

Cum Duncan nu-i răspuse imediat, adăugă:

- Mi-a salvat viața!

Duncan știa prea bine ce se petrecea în mintea lui Gilard. Fratele lui era străveziu ca apa. Credea că o iubea pe Madelyne.

- Nu-mi veni cu argumente, Gilard. Hotăîrea mea e luată, și am s-o onorez. Înțelegi ce-ți spun, frate?

Glasul lui Duncan era scăzut dar amenințător, iar Gilard, după ce scoase un oftat sonor și furios, dădu încet din cap.

- N-am să te sfidez.

- Căsătorie? șopti Madelyne, ca și cum ar fi rostit o blasfemie.

Următorul cuvînt îl răcni:

- Sacrificiu?!?

CAPITOLUL 14

- Nu mă mărit cu nimeni...

Madelyne voise să strige, dar cuvintele îi ieșiseră în șoaptă. N-avea ce face, căci înțelesese în sfârșit ce intenționa Duncan. Poate că Gilard nu-i nesocotea decizia, dar ea, cu siguranță, avea s-o facă.

Duncan părea hotărât. Fără să ia în seamă eforturile Madelynei de a scăpa de el, îi făcu semn preotului să înceapă ceremonia.

Părintele Laurance era atât de stînjenit, încît nici măcar cele mai simple fraze nu și le putu aminti bine, iar Madelyne era așa de indignată, că nu-i dădea nici cea mai mică atenție. Țipa într-una la omul care o strîngea cu brațul mai-mai să-i taie răsufierea.

Cînd îl auzi pe Duncan făgăduind s-o ia de soție, clătină din cap. Apoi, preotul o întrebă dacă și ea îl lua pe Duncan de bărbat. Madelyne răspunse pe dată:

- Ba, nu-l iau!

Lui Duncan puțin îi păsă de răspunsul ei. O strîngea atât de tare, încît Madelyne credea că voia să-i zdrobească oasele.

Inhățînd-o de păr, Duncan îi trease capul pe spate, silind-o să-l privească.

- Mai răspunde-i o dată, Madelyne, îi ceru el. Expresia din ochii lui fu cît pe ce s-o facă să se răzgîndească.

- Mai întîi dă-mi drumul.

Convins că se înduplecase, Duncan o eliberă, cuprinzîndu-i iar umerii cu brațul.

- Intreab-o din nou, îi spuse el preotului. Părintele Laurance părea gata să leșine. Bîlbîindu-se, repetă întrebarea.

Madelyne nici nu acceptă, nici nu negă. Rămase mută. N-aveau decît să stea acolo pînă a doua zi, ce-i păsă ei? Pe ea n-o silea nimeni să participe la toată mascarada.

Nu se așteptase la intervenția lui Gilard. Acesta părea gata să-l ucidă pe Duncan. Cînd își duse mîna la garda spadei, făcînd un pas amenințător înainte, Madelyne scoase o exclamație involuntară. Dumnezeu mare, voia să-și provoace fratele la duel!

- Te iau, Duncan! izbucni ea.

Continuă să-l privească pe Gilard cu ochi mari, îi văzu nehotărîrea de pe față, și adăugă:

- De bunăvoie și nesilită de nimeni.

Mîinile lui Gilard căzură pe lîngă trup.

Umerii Madelynei căzură ușurați.

Adela trecu între Edmond și Gilard, zîmbindu-i Madelynei. Edmond zîmbea și el. Madelynei îi venea să urle la amîndoi, dar nu îndrăznea, cînd vedea cît de înnebunit arăta Gilard.

Preotul oficie în grabă și restul ceremoniei, iar după ce le dădu o binecuvîntare stîngace, se scuză și ieși, aproape în fugă. Se făcuse verde la față. Era clar că se temea de Duncan, iar Madelyne îl înțelegea prea bine.

În sfîrșit, Duncan îi dădu drumul. Numaidecît, Madelyne se răsuci spre el

- Căsătoria asta a fost o prefăcătorie, îi șopti astfel încît Gilard să n-audă. Preotul nici măcar nu ne-a binecuvîntat cum se cuvine.

Duncan avu îndrăzneala să-i zîmbească.

- Mi-ai spus că nu faci greșeli niciodată, Duncan, continuă ea. Dar de data asta, e limpede că ai greșit. Ți-ai distrus viața. Și cu ce scop? Dorința ta de a te răzbuna pe fratele meu nu cunoaște fruntarii, așa e?

- Madelyne, căsătoria a fost cît se poate de valabilă. Du-te sus și așteaptă-mă în camera mea, nevastă. Vin și eu, curînd.

Accentuase anume cuvîntul nevastă. Madelyne se holbă la el cu uimire. În ochi i se citea o lucire caldă.

În camera lui...?

Tresări cînd Adela o atinse pe umar ca să-i spună că totul avea să fie în regulă. Cu siguranță, îi era ușor să vorbească; nu ea se măritase cu un lup.

Trebuia să scape de Wextoni. Avea atîtea lucruri de deslușit... Își ridică poalele rochiei și pomi încet spre ieșirea din sală.

Cînd ajunse la ușă, Edmond îi puse mîna pe braț.

- Aș vrea să-ți urez bun-venit în familia noastră, îi spuse el.

Chiar părea să vorbească serios. Acest lucru c înfurie pe Madelyne aproape la fel de tare ce zîmbetul lui nesuferit. Ar fi preferat să se uite

urîi la ea.

- Nu-ndrăzni să-mi zîmbești, Edmond, că-ți dau una. Să vezi numai de nu!

Edmond păru destul de surprins pentru a o face să se mâi liniștească.

- Parcă-mi amintesc c-ai amenințat că mi lovești tocmai pentru contrariul, Madelyne.

N-avea nici cea mai vagă idee despre ce sorbea, și nici nu-i prea păsa, căci mintea-i ere ocupată cu alte lucruri, mai importante. Se îndepărtă, mormăind că spera să-i stea cina-n gît, și ieși din sală.

Gilard încercă să se ia după ea, dar Edmond îl apucă de braț.

- Acum e nevasta fratelui tău, Gilard. Respectă-le legătura, spuse el încet, pentru ca Duncan să n-audă. Fratele cel mare le întorsese spatele, privind din nou în foc.

- Aș fi făcut-o fericită, Edmond. Madelyne a avut parte de atîta suferință în viața 'ei... Merita puțină mulțumire.

- Ești orb, frate? N-ai văzut-o cum se uită la Duncan, și cum se uită și el la ea? Țin unul la celălalt.

- Te înșeli. Madelyne îl urăște pe Duncan.

- Madelyne nu urăște pe nimeni. Nu-i în stare să urască, îi zîmbi Edmond. Dar nu vrei tu să recunoști adevărul. De ce crezi că eram așa de furios pe ea? La naiba, încă de la început am observat. Cît a fost bolnavă, Duncan nu s-a desprins un moment de la căpătîiul ei.

- Numai fiindcă se simțea răspunzător pentru ea, insistă Gilard.

Fratele cel mic încerca disperat să-și stăpînescă furia, dar argumentele lui Edmond începeau să pară rezonabile.

- Duncan s-a însurat cu Madelyne pentru că așa a vrut. Știi, Gilard, e foarte remarcabil că fratele nostru s-a căsătorit din dragoste. În vremurile astea, e o raritate. N-o să se-aleagă nici cu averi, nici cu pămînturi - numai cu nemulțumirea regelui.

-N-o iubește, mormăi Gilard.

- Ba o iubește, îl contrazise Edmond. Numai că încă nu știe.

Madelyne era încă destul de îngrijorată. Se întorsese în camera ei tremurînd de furie, apoi fusese nevoită să aștepte pînă i se umplea copaia cu apă. Maude începuse deja pregătirile pentru baia de seară. Zăvorul era în locul unde-1 ascunsese, sub pat. După ce-1 împinse prin belciugele de

fier ale uşii, scoasp un oftat de uşurare.

Stătu mult timp în apă, aşteptînd să se Liniştească. Şi totuşi, pe toţi sfinţii, după baie nu se simţea cu nimic mai calmă. O munceau grijile.

Îl auzi pe Duncan urcînd scara tocmai cînd ieşea din covată. Cu mîini tremurătoare, îşi luă halatul.

Paşii se opriră. Duncan era chiar în faţa uşii. Madelyne simţi un nou fior de teamă, şi-şi înnodă grăbită cingătoarea halatului, tremurînd ca un copil.

- Madelyne, pleacă de la uşă.

Glasul lui suna nespun de blînd. Madelyne se încruntă, aşteptînd să înceapă ameninţările. Şi de ce-i cerea să nu stea lîngă uşă?

Primi răspunsul destul de curînd. Zgomotul fu atît de puternic, încît făcu un salt înapoi, lovindu-se cu capul de perete, cînd zăvorul se rupse ca un vreasc. Şi-ar fi făcut semnul crucii, dacă şi-ar fi putut descleşa mîinile;

Uşa zbură în ţandări, iar Duncan smulse cu uşurinţă frînturile care mai rămăseseră pe margini.

Era hotărît s-o ducă pe sus în camera lui, dar cînd o văzu cum se chircise în colţ, i se înmuie inima. Se mai temea şi să nu sară pe fereastră, înainte de a apuca să ajungă la ea. Părea destul de speriată pentru a fi în stare să încerce.

Nu voia s-o sperie. Oftă prelung, deliberat, apoi se rezemă de uşă. Ii zîmbi Madelynei, aşteptînd-o să-şi vină în fire.

Avea să folosească raţiunea şi vorbele blînde pentru a o face să vină la el.

- Puteai să ciocăneşti, Duncan.

Schimbarea se produsese într-o clipită. Acum îl privea încruntată, cu o expresie care parcă-i spunea că n-avea de gînd să se arunce pe nici o fereastră. S-ar fi putut, totuşi, să-ncerce să-l împingă pe el.

- Şi mi-ai fi deschis uşa, nevastă? o întrebă el, pe un ton ademenitor.

- Nu-mi spune nevastă, Duncan. Am fost silită să rostesc acele legăminte. Şi uită-te ce-ai făcut cu uşa mea. Acum voi fi nevoită să dorm în curent, şi numai din cauza nesocotinţei tale.

- Aha, deci mi-ai fi deschis uşa? zîmbi el.

- Sigur că nu ţi-aş fi deschis-o, Duncan, dar tot trebuia să ciocăneşti,

izbucni Madelyne, simțindu-se ca o netoată. Numai de nu s-ar mai fi uitat la ea așa, de parcă ar fi vrut să...

- Tu n-ai mințit niciodată? o întrebă el, când văzu teama revenindu-i în ochi.

întrebarea o luă pe nepregătite, așa cum Duncan și urmărise.

- întotdeauna am spus adevărul, oricît de neplăcut ar fi fost, replică Madelyne. Și o știi destul de bine, de-acum.

- Vrei să te duc în camera mea pe umăr, ca pe-un sac de tărîțe, sau vii de bunăvoie, cum se cuvine să faci o nouă nevastă? o întrebă el.

încet, o întoarse cu fața, silind-o să-l privească.

- De ce nu mă lași în pace? întrebă Madelyne, înfruntîndu-i în sfîrșit privirea.

- Am încercat, Madelyne.

Glasul lui părea să sune ca o mîngîiere, blînd precum adierea verii.

Dintr-o dată, o ridică în brațe, zîmbind cînd o văzu cum își înhăța poala halatului care i se despărțise la genunchi. Fu cît pe ce să-i spună că sfiala ei n-avea nici un rost, de cînd o îngrijise în timpul bolii. Dar Madelyne îi stătea în brațe țepănă ca un vătrai, și preferă să nu aducă vorba de acel lucru.

Cînd ajunseră la jumătatea scării, Madelyne își dădu seama cît de nepregătită era să-și petreacă noaptea cu Duncan.

- Mi-am lăsat cămașa de noapte sus, se bîlbîi ea. Aș putea dormi și în halatul de zi, dar ăsta-i așa de gros, și...

- N-o să ai nevoie de nimic, o întrerupse Duncan.

- Ba o să am, mormăi Madelyne.

Duncan nu-i răspuse. Ușa dormitorului se trînti în urma lor.

O puse pe Madelyne în mijlocul patului și se întoarse la ușă, unde trase zăvorul.

- încerci anume să mă sperii? îl întrebă ea, cu o voce înspăimîntată.

Duncan clătină din cap.

- Nu vreau să-ți fie teamă.

Pomi spre ea.

- Te prefer neînfricată, deși înțeleg că unei fecioare îi poate fi frică prima oară.

Nu reuși s-o liniștească. Madelyne sări numaidecît de pe pat.

- Prima oară?! strigă ea. Duncan, doar n-ai să te culci cu mine!

- Ba da.

- Una-i să fiu forțată să dorm lângă tine, da-n noaptea asta n-o să se întâmple nimic altceva.

- Madelyne, acum sîntem căsătoriți. E firesc ca un soț și o soție să-și petreacă împreună noaptea nunții, în același pat.

- La fel de firesc ca și a lua o femeie de nevastă cu de-a sila? întrebă ea.

Duncan ridică din umeri. Văzu că părea gata să plîngă, așa că se hotărî s-o întărite din nou. Prefera furia în locul lacrimilor.

- A fost necesar.

- Necesari? Comod, vrei să spui, nu? Ia zi, Duncan, la fel de necesar va fi și să mă iei cu forța în noaptea asta?

Nu-i lăsa timp să-i răspundă.

- Nici măcar n-ai stat să-mi explici motivele acestei căsătorii. E de neiertat ce-ai făcut!

- Chiar te așteptai să-ți explic motivele mele? mugi el.

Aproape imediat își regretă ieșirea, căci Madelyne se așezase la loc pe pat, fringîndu-și mîinile.

Duncan încercă să se calmeze. Se duse în fața focului și, cu o încetineală deliberată, începu să-și dezlege băierile de la gulerul tunicii. Nu-și lua o clipă ochii de la Madelyne, ca să se asigure că vedea ce făcea.

- Mă crezi o tîrfă, izbucni ea dintr-o dată. Da, și că am trăit cu un preot caterisit... Așa ai spus, Duncan, îi reaminti. Și că nu vrei să te culci cu o tîrfă.

Se ruga să aibă dreptate.

Văzînd cum încerca să-l influențeze, Duncan zîmbi.

- Tîrfele au anumite avantaje pe lângă fecioarele neînvățate, Madelyne. Iar tu, desigur, înțelegi cc vreau să spun.

Nu, în nici un caz nu înțelegea, dar nu i-o putea spune, nu? Amăgirea începuse să scape de sub control.

- N-au nici nu fel de avantaje, mormăi ea.

- N-aveți, vrei să spui?

Se lăsa păgubașă. Nu era o tîrfă, și știa că și el își dădea seama de

asta.

Cînd Madelyne nu-i răspunse, Duncan subînțelese că ar fi fost nevoită să mintă.

- O tîrfă știe tot felul de metode pentru a satisface un bărbat, Madelyne.

- Nu-s o tîrfă, și-o știi foarte bine.

Duncan zîmbi. O, cît îi mai plăcea sinceritatea ei! Era un om obișnuit cu trădările, dar știa cu cea mai mare ceertitudine că Madelyne nu l-ar fi mințit niciodată.

Își scoase și restul de haine, apoi trecu în ccalaltă parte a patului. Madelyne stătea întoarsă cu spatele, iar umerii i se încordară cînd îl simți ridicînd pătura și vîrîndu-se în pat.

- Madelyne.

Nu putea suferi felul cum îi rostea numele cînd era iritat din cauza ei. Duncan prelungea mereu ultima silabă, ca și cum ar fi chemat-o "Madelane".

- Nu mă cheamă Lane, bombăni ea.

- Vino-n pat.

- Nu sînt obosită.

Era un răspuns prostesc, dar Madelyne se temea prea tare ca să mai judece. Ar fi trebuit să asculte mai atentă povestirile Martei. Acum era prea tîrziu.

-Nuștiu ce să fac...

Șoapta ei chinuită îi sfîșie lui Duncan inima.

- Madelyne, îți mai amintești prima noapte pe care am petrecut-o împreună în cortul meu?

Glasu îi era blînd și senzual. Madelyne bănuie că încerca s-o calmeze.

- In noaptea aceea, ți-am promis că nu te voi forța niciodată. Mi-am călcat eu vreodată cuvîntul față de tine, indiferent în ce privință?

- De unde să știu eu? replică ea. Niciodată nu mi-ai dat cuvîntul tău de cinste.

Se întoarse să vadă dacă voia s-o înhațe. Aceasta fu o greșeală, căci Duncan nu se ostenise să se acopere cu pătura. Era gol ca un lup. Madelyne apucă pătura și o aruncă spre el.

- Acoperă-te, Duncan. E indecent să mă lași să-ți văd... picioarele.

Roșea din nou. Duncan nu știa cât timp se mai putea preface nepăsător.

- Te doresc, Madelyne, dar vreau să mă dorești și tu. Te voi face să te rogi de mine în genunchi, chiar și de va trebui să treacă toată noaptea.

- Eu nu mă milogesc niciodată.

- Ai s-o faci.

Madelyne îl privi în ochi, căutînd să descopere dacă încerca s-o păcălească sau nu. Dar în expresia lui nu se citea nimic. își mușcă buza de jos, îngrijorată.

- îmi promiți? întrebă ea în cele din urmă. Chiar n-ai să mă forțezi?

Duncan nu-și mai ascunse exasperarea. Totuși, dădu din cap. Se hotărî ca abia a doua zi să-i spună că nu se cădea să-l pună la îndoială într-un asemenea mod. Deocamdată, avea s-o ierte.

- Am încredere în tine, șopti ea. E ciudat, dar cred că dintotdeauna am avut.

- Știu.

Îngîmfarea acestui răspuns o făcu să zîmbească. Apoi oftă ușurată. Se simțea din nou în siguranță.

- De vreme ce nu mă lași să-mi aduc cămașa de noapte, va trebui să folosesc una dintre cămășile tale, spuse ea.

Și, fără să-i aștepte permisiunea, se duse la cufăr, îl deschise și începu să cotrobăiască printre haine, pînă găsi o cămașă. Abia o acoperea pînă la genunchi, și se grăbi să se vîre sub pături - motiv pentru care se lovi accidental de Duncan.

Duncan n-avea idee ce se petrecea în capul ei. Trecuse mult mai mult timp decît se așteptase, pînă s-o convingă să intre în pat. Fu surprins s-o vadă privindu-l, căci se așteptase să se ascundă sub pătură.

- Noapte bună, Duncan, îi șopti ea, cu un zîmbet.

Dar pentru Duncan atîta lucru era prea puțin.

- Sărută-mă cînd îmi urezi noapte bună, nevastă.

Vorbea pe un ton arogant, dar Madelyne nu se lăsă atinsă. Îl privi încruntată.

- Te-am și sărutat de noapte bună, îi reaminti ea, cu glas dulce. A fost un sărut atît de neînsemnat încît l-ai și uitat deja?

încerca să-l provoace? Duncan conchise că da, probabil pentru că se simțea în siguranță. Îi cuprinse talia cu brațul, hotărît să n-o sărute cu forța, ci doar s-o țină lângă el pînă găsea o cale de a o convinge.

Gura i se lăsă peste a ei într-un sărut ușor, menit să-i risipească orice rezistență. Îi absorbi oftatul, mîngîind-o cu mîna pe gît, în timp ce cu degetul mare îi freca în cerc pielea deasupra pulsului pe care i-l simțea palpitînd în venă. Madelyne voia să se îndese cît mai mult în căldura lui. Sărutul îi dădea o senzație minunat de firească. Îl cuprinse cu brațele pe după gît, iar cînd Duncan își manifestă plăcerea printr-un mîrîit gros, zîmbi cu buzele lipite de ale lui.

Sărutul deveni fierbinte și aprig. Madelyne gemu, apropiindu-se și mai mult, frecîndu-i cu degetele de la picioare părul aspru de pe glezne.

Duncan înălță capul, privind-o. Ochii ei erau îngreunați, neguroși.

- Îți place să mă săruți, Duncan?

Nu era pregătit pentru această întrebare și-i răspunse numai cînd își regăsi graiul.

- Da, Madelyne, îmi place să te sărut.

Apoi zîmbi.

- La fel de mult cum îți place și ție să mă săruți pe mine.

- Îmi place, șopti ea. Dar mi-e frică...

- Să nu-ți fie, o liniști Duncan, cu glasul plin de tandrețe.

Cuprinde-mă cu brațele.

Tonul îi era stăpînit, iar mîinile', nespuse de blînde, cînd începură să-i mîngîie sîinii.

Abia mai putea aștepta. În străfundurile minții, știa că încă nu-i dăduse îngăduința. Înălță capul s-o privească și-i văzu lacrimile lucind în ochi.

- Vrei să mă opresc?

Chiar în timp ce vorbea, se întrebă cum Dumnezeu ar fi fost în stare să se mai oprească.

- Spune-mi de ce plîngi, Madelyne, îi ceru el, prinzîndu-i cu degetul mare lacrima care i se rostogolise de pe gene.

Nu-i răspunse. Duncan o apucă de păr, brutal. Degetele lui se încleștară între șuvițele mătăsoase.

- Dă-mi cinstea ta, nevestă, acum, cu măsură întreagă. Pot să-ți văd patima în ochi. Rostește cuvintele, Madelyne.

Îi simțea fierbințeala. Trupul ei se frământa lângă al lui, agitat.

- Nu se cade să te doresc, dar ăsta-i adevărul, șopti Madelyne. Te doresc chinuitor de mult.

- Acum ești șotia mea, răspune Duncan, cu glasul răgușit. Faci ceea ce se cade.

Se aplecă și o sărută din nou, fierbinte, dogoritor, farș nici o reținere. Madelyne îi răspunse cu aceeași pasiune.

- Spune-mi că mă vrei în tine, Madelyne. Acum. Spune-mi.

O privi în ochi, în timp ce-i despărțea încet picioarele cu genunchiul. Înainte ca Madelyne să-i înțeleagă intenția, mâna lui se strecură în deșul moale de bucle care-i acoperea locuul cel mai sensibil, mângâind-o pînă ajunse fierbinte și umedă de dorință. Și, tot timpul, îi urmărea reacțiile pline de pasiune.

Degetul lui o penetra încet. Instinctiv, Madelyne se arcui. Era incredibil de arzătoare - iar fierbințeala aceea îi aparținea lui.

- încetează cu chinul ăsta, Duncan. Vino...

Duncan îi gemu numele chiar înainte ca gura lui să-o captureze iar pe a ei. Cît putea de încet, se potrivea între coapsele ei cu piele mătăsoasă, îi ridică șoldurile și începu să-o pătrundă. Madelyne se răsuci, atrăgîndu-l spre ea.

Se opri cînd îi simți pavăza fecioriei.

- încercuiește-mă cu picioarele, gemu el.

Îi șterse cu sărutări încordarea de pe față, în timp ce începea să intre.

Madelyne îi încălecă șoldurile, cu un gemăt de voluptate. Ultimul lui gând coerent fu o revelație.

CAPITOLUL 15

Duncan se considerase întotdeauna un om practic. Recunoștea că era încăpățînat, că le știa numai pe ale lui, dar nu considera defecte acestei trăsături de caracter. Îi plăcea ca zilele să urmeze același program, convins că previzibilitatea însemna siguranță și confort. Ca baron peste un număr atît de mare de oameni, era obligatoriu săi păstreze ordinea și disciplina. Fără un plan bine pregătit pentru fiecare zi, ar fi domnit

haosul.

Ha - haos! Acest cuvînt îi amintea lui Duncan de blînda lui soțioară. Deși n-o spunea prin viu grai, considera că Madelyne dădea un sens nou cuvîntului zăpăceală. Numai Dumnezeu știa cît de dezordonată și imprevizibilă devenise viața lui de cînd luase hotărîrea de a se căsători cu ea. Recunoștea, deși numai față de sine însuși, desigur, că acea căsătoria era prima faptă nepractică pe care o săvîrșise în viața lui.

Duncan crezuse sincer că și-ar fi putut continua viața fără nici o întrerupere. Mai crezuse și că o putea ignora pe Madelyne la fel ca înainte de a schimba legămintele matrimoniale. Și se înșelase amarnic în ambele privințe.

Madelyne era mult mai încăpățînată decît crezuse el. Altă scuză nu găsea pentru modul nerușinat în care îi desconsidera poziția.

Duncan nu putea suferi schimbările. În sinea lui, credea că Madelyne o știa. Îl privea cu atîta nevinovăție cînd îi cerea să nu se mai tot amestece, după care continua nepăsătoare să schimbe încă ceva, și încă ceva...

Modificările nu erau nici măcar subtile. Cea mai impresionantă, și care i-ar fi dat cele mai puține motive de a se plînge, era schimbarea radicală din sala mare. Fără permisiunea lui, Madelyne poruncise ca platforma cea șubredă să fie luată de-acolo. Masa veche și zgîriată fusese dusă în cazarma soldaților, iar un tîmplar construisese o masă mai mică, nouă și imaculată, la comanda Madelynei, fără a-i cere-lui Duncan permisiunea.

Madelyne scotea servitoarele din minți cu crizele ei de curățenie, cum le numeau ele. Probabil că servitoarele o credeau nebună, deși nici una n-ar fi spus așa ceva în fața stăpînului. Totuși, și Duncan observase cum se grăbea fiecare să îndeplinească ordinele Madelynei, ca și cum scopul lor cel mai scump ar fi fost acela de a-și mulțumi stăpîna.

Podelele fuseseră frecate cu peria, iar pereții, zugrăviți și împodobiți. Acum deasupra căminului era agățat un stindard uriaș, de un albastru regal, avînd brodat cu alb impresionantul blazon al lui Duncan, iar Madelyne pusese două jilțuri cu spătari înalt drept în fața șemineului. În multe privințe, sala imita camera din turn. Madelyne îi redusese! întinderea, amenajînd cîteva zone de stat jos. Del ce-ar fi vrut cineva să

se așeze în sală, Duncan nu pricepea, și pace. Deși arăta atrăgător, sala era făcută doar pentru ca oamenii să mănânce, și poate să stea în picioare câteva momente în fața focului, ca să se încălzească. Nimeni nu trebuia să piardă vremea pe-acolo. Și totuși, soția lui nu părea în stare să înțeleagă acest fapt simplu, și-i transformase sala într-o încăpere care îmbia la trîndăveală.

Duncan mai observase și că ostașii aveau grijă să-și curețe cizmele înainte de a intra în sală. Nu știa dacă să se bucure sau nu. Pînă și războinicii lui respectau edictele tacite ale Madelynei.

Cîinii îi dăduseră cel rău mult de furcă. Madelyne îi tot ducea cu forța la parter, iar cîinii se tot întorceau. Dar rezolvase și această problemă. O dată ce stabilise care animal era șful haitei, îl ademenise jos legănîndu-i în față o bucată de carne de oaie, după care îl împiedicase să mai urce scara, pînă se stabilise clar sistemul mîncatului la parter.

Nimeni nu-și mai arunca peste umăr ciolanele. Madelyne stătea în capul mesei și le explica dulce tuturor că de-acum încolo aveau să mănânce ca niște oameni civilizați - sau deloc. Soldații nu se plînseseră. Păreau la fel de dornici ca servitorii să-i facă pe plac.

Da, acum era mai degrabă tigroaică decît pisicuță. Dacă găsea că oricare servitor nu se purta respectuos cu un Wexton, îi trăgea o săpunală de toată frumusețea.

Dacă stătea să se gîndească, Duncan își dădea seama că și lui îi ținea predici. Cu el, era puțin mai supusă, dar tot spunea destul de des ce-i trecea prin cap.

Îi contrazicea încontinuu opiniile. Duncan își amintea un incident care avusese loc cu o zi înainte, cînd Madelyne îl asculta vorbind cu Gilard despre Regele William și frații lui, Robert și Henry. Imediat ce Gilard ieșise din sală, Madelyne îi spusese lui Duncan că era îngrijorată în legătură cu frații regelui. Pe un ton foarte autoritar, declarase că nici unuia dintre frați nu i se atribuisese suficientă responsabilitate. După părerea ei, întrucît cei doi erau atît de desconsiderați, cu siguranță avea să-i ajungă nemulțumirea, cauzînd probleme pentru rege.

Nu știa ce vorbea, desigur. Cum ar fi putut o femeie să înțeleagă politica? Duncan îi explicase cu răbdare că fratele cel mai vîrstnic, Robert, primise Normandia, pentru numele lui Dumnezeu, o comoară

mult mai mare decît Anglia, și-și dovedise deja responsabilitatea obținînd din țară destui galbeni pentru cruciada fratelui său.

Neluîndu-i în seamă argumentele loigice, Madelyne insistase că și el se purta ca Regele William, pentru că-și ținea frații sub aripă și nu-i lăsa să ia nici o hotărîre.

Pînă la urmă, Duncan o înhățase-n brațe și o sărutase. Era singurul mod în care o putuse face să se gîndească la altceva - o metodă cît se putea de satisfăcătoare.

Duncan fusese convins că ar fi putut face dragoste pătimașă cu ea în fiecare noapte, pentru ca apoi, în timpul zilei, să nu-i mai dea atenție. I se părea destul de rezonabil. Madelyne își croise drum pînă în inima lui, dar asta nu însemna că avea să-i afecteze și stilul de viață.

Adevărifl îl sîcîise în tot acel timp, la fel de iritant ca primele tunete în depărtare. Vineri după-amiază, la doar două săptămîni după ce se căsătorise cu Madelyne, izbucni furtuna. O furtună năprasnică.

Duncan tocmai se întorsese în curtea de sus, cînd îi atrase atenția un strigăt al lui Edmond. Se întoarse tocmai la timp pentru a o vedea pe Madelyne mergînd spre grajduri. Ușa hambarului era deschisă. Silenus scăpase. Animalul galopa spre Madelyne, cu capul plecat, duruind din copite, gata s-o calce în picioare.

Grăjdarul fugea după cal, cu un căpăstru în mîini, urmat îndeaproape de Anthony. Amîndoi strigau spre Madelyne, dar zgomotul copitelor le acoperea glasurile.

- Nu! răcni Duncan, din adîncul sufletului, simțind că i se smulgea inima din piept.

Toți alergau spre Madelyne, încercînd s-o salveze.

Și nici măcar nu era nevoie.

Madelyne nu observase hărmălaia din jurul ei. îl privea numai pe Silenus. Se ducea să-l viziteze, cu o gustare în mîină, cînd calul ieșise din grajd, repezindu-se spre ea, iar acum bănuia că voia să-i iasă în întîmpinare.

Silenus fu cît pe ce s-o ucidă. Se stîmi un nor de praf, cînd armăsarul se opri brusc la un pas în fața ei. Madelyne risipi praful cu mîina, iar Silenus o atinse imediat cu botul, în căutarea bulgărelui de zahăr.

Toți rămaseră prea uluiți ca să se mai miște. Madelyne rise, încîntată

de efuziunile calului, și în cele din urmă desfăcu palma, oferindu-i zahărul.

După ce Silenus se ospătă, Madelyne îi văzu pe James și Anthony în spatele lui. Anthony se sprijinea de grăjdar, ca să nu cadă. Madelyne le zîmbi.

- Te mai supără rana, Anthony? Pari puțin cam palid.

Anthony clătină din cap cu tărie. Apoi Madelyne se întoarse spre James, văzînd cu ce ochi sticloși o privea.

- Va să zică, mielușelul meu a spart ușa în! sfîrșit? De mult tot încerca.

Văzînd că grăjdarul nu-i răspundea, Madelyne conchise că era speriat de armăsar.

- Vino, Silenus, cred că l-ai supărat pe James, îl chemă ea, pornind încet spre grajd. Silenus o urmă ascultător.

Duncan vru să pornească după ea, hotărît s-o omoare pentru să-l speriasse atît de rău. Constată însă că nu-l ascultau picioarele.

Anthony îi puse o mîină pe umăr.

- Voiam să-ți spun ceva, Duncan.

Duncan își privi furios aghiotantul.

- Ce vrei să-mi spui?

- Soția ta e hotărîtă să-l călărească pe Silenus.

- Doar cînd oi fi eu mort, să nu mai văd! Anthony avu obraz să zîmbească. Se întoarse, încercînd să-și ascundă chipul.

- Apoi, cînd nevastă-ta își pune ceva în cap, mmic n-o mai poate opri!

- Mi-a distrus cel mai credincios cal! strigă Duncan.

- Chiar așa, răspuse ostașul, fără să-și poată uscunde amuzamentul din glas. Praf ți l-a făcut.

Duncan clătină din cap.

- Dumnezeule, credeam c-am pierdut-o.

Dar, cînd își privi mîinile și văzu cum tremurau, se înfurie imediat din nou.

- Am s-o omor. Poți veni și tu să vezi, dacă vrei.

Striga iar. Anthony nu se lăsă intimidat. Rezemîndu-se de perete, întrebă doar atît:

- De ce?
- Ca să te simți mai bine pe ziua de azi.

La asta, Anthony rîse.

- Nu, baroane, voiam să te întreb de ce ai de gând s-o ucizi.

Rîsul lui nu-i convenea deloc lui Duncan.

- Cum ți-ar plăcea ca noua ta sarcină să fie aia dea te îngriji de apă? Îl amenință el. Te-ai distra bine cărînd găleți după găleți la bucătărie? Ar fi o muncă destul de bărbătească pentru tine, Anthony?

Era o sugestie umilitoare pentru un oștean de rangul lui Anthony, dar acesta nu păru deloc spășit.

- îmi încredințezi o misiune periculoasă, baroane. întrebă-l doar pe Ansei ce grea e.

- Ce vrei să spui?

- Mai dăunăzi, scutierul tău era să se înece. Tocmai ajunsese pe scară cu troaca în care se adunase apă de ploaie, cînd l-a lovit o minge între umeri. Și-a pierdut echilibrul, și...

Duncan ridică mîna, întrerupîndu-l. Nu voia să mai audă. Închise ochii, rugîndu-se să nu-și piardă răbdarea. își văzuse și el soția învățîndu-i pe copii un joc nou, în după-amiaza trecută.

Edmond se apropie și el.

- Ce te amuză așa, Anthony? întrebă, încă prea zguduit ca să poată găsi ceva hazliu în tot incidentul.

- Stăpînul nostru vrea să-și omoare nevasta, răspunse Anthony.

Edmond făcu o mutră exasperată.

- Pentru numele induratului Dumnezeu! mormăi el. Ia uitați-vă voi acum la stăpînul nostru, adăugă, zîmbind în sfîrșit. Nici un mielușel n-ar fi în stare săucidă.

La naiba, umilitor mai era! Se vedea clar că Edmond o auzise pe Madelyne numindu-l pe armăsarul lui "mielușel". Toți auziseră, iar de nu, Edmond avea să le spună cu siguranță.

- Se pare, Anthony, că prizoniera noastră a prins și ea pe cineva.

- N-am chef de șaradele tale, Edmond, se răsti Duncan.

- N-ai chef nici să recunoști că o iubești pe Madelyne. Uită-te-n ce hal ai ajuns, frate...

Și, clătînd din cap, Edmond se îndepărtă încet.

- E ușor să iubești o femeie ca Madelyne, baroane, comentă Anthony, când rămăseră iar singuri.

- Ușor? La fel de ușor ca și să înghiți o ghioagă.

Erau complet nepotriviți unul pentru altul. Duncan era rigid ca un trunchi de copac bătrîn, iar Madelyne, zglobie ca vîntul.

- N-am să îngădui nici o dezordine în viața mea, proclamă el cu aprindere.

- Poate, cu timpul, totul se va liniști...

- Cînd Madelyne va fi prea bătrînă ca să se inai dea jos din pat, îl întrerupse Duncan. Numai atunci voi avea din nou liniște.

- Liniștea poate fi plictisitoare, remarcă

Anthony zîbind. Nevastă-ta ți-a însuflețit casa, Duncan.

După expresia cruntă a baronului, înțelese că nimic nu-l putea îndupleca. Poate că stăpînul lui nbia acum își dădea seama cît de mult însemna

Madelyne pentru el. Dacă așa stăteau lucrurile, Anthony conchise că această descoperire nu-i cădea deloc bine lui Duncan.

Hotărîndu-se să-l lase cu gîndurile lui, făcu o plecăciune și se îndepărtă.

Duncan se bucură că rămăsese singur. Madelyne îi capturase calul, la fel cum îl capturase și pe el. Cînd își dădu seama ce ispravă grea izbutise, Duncan. reuși în sfîrșit să - zîmbască. Edmond avea dreptate. Madelyne îi luase prizonieră inima.

Pomi după soția lui, cu gîndul de a-i ține o predică, după care s-o sărute.

Îi opri un nou strigăt. Fergus, soldatul care stătea de strajă pe zidul dinspre miazăzi, anunța că un vizitator se apropia de fortăreață. După culorile stindardului care flutura în vînt, străjerul știa că Baronul Gerald și suita lui cereau să intre.

Lui Duncan numai atîta-i mai lipsea ca să-i strice complet ziua. Fir-ar să fie, trimisese la Gilard un mesager cu explicații amănunțite despre starea Adelei, și seșeptase ca baronul să-i trimită un sol cu acordul de anulare a contractului. Era limpede că această problemă încă nu fusese rezolvată.

La naiba, trebuia să fie diplomat. Iar Adelei urma să-i revină probabil

nebunia, când afla că fostul ei logodnic venise acolo în vizită.

Fergus strigă din nou, întrerupându-i șirul gândurilor, iar Duncan răspunde, poruncind ca Baronului Gerald să i se deschidă numaidecât porțile.

Madelyne tocmai ieșea din grajd, când Duncan o luă în primire.

- Adela e în casă, Madelyne. Du-te și spune-i că a venit Baronul Gerald. Îi va întâlni la cină.

La auzul veștii, Madelyne făcu ochii mari.

- Ce cauți aici, Duncan? L-ai invitat tu?

- Nu, și fă ce ți-am spus, nevastă.

- întotdeauna fac ce-mi spui, zîmbi Madelyne.

Și, întorcându-se, pomi spre castel.

- Avem musafiri, Adela! anunță ea veselă, imediat ce intră.

Adela se bucură s-o vadă, pînă când auzi cine erau vizitatorii.

-Nu mă mișc din camera asta pînă nu pleacă! strigă ea. Duncan mi-a dat cuvîntul lui. Cum l-a putut chema pe Gilard aici?

Madelyne observă cît de speriată era Adela. Mîinile îi căzură în poală, iar umerii i se înmuiară.

- Nu Duncan l-a invitat pe Gilard. Nu te neliniști, Adela. Știi bine că fratele tău nu și-ar fi călcat promisiunea.

Adela dădu din cap.

- Poate că, dac-am să mă port ca atunci când ai venit tu aici, Gilard va fi atît de scîrbit încît o să plece imediat.

- Ce prostii vorbești! declară Madelyne. retezîndu-i entuziasmul. Gilard te va găsi doar vrednică de milă, și nimic mai mult. S-ar putea să creadă că încă nu ți-ai revenit. Dacă arăți cît poți de frumos și-l saluți cu respect, cred că-și va da seama că ești hotărîtă și pur și simplu nu vrei să te măriți cu el. Și-n plus, Duncan e cel care trebuie să-i dea socoteală lui Gilard, Adela, nu tu.

- Dar, Madelyne, nu pot apărea în fața lui Gilard. Pur și simplu nu pot! țipă Adela. Știe ce mi s-a întîmplat. Mi-ar crăpa obrazul de rușine.

- Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Madelyne, prefăcîndu-se exasperată. Nu din vina ta s-a întîmplat ce s-a întîmplat, iar Gilard știe asta.

Argumentele ei nu păreau s-o ușureze pe Adela, așa că încercă să

schimbe puțin vorba.

- Spune-mi ce-ți mai amintești despre Baronul Gerald. Cum arată la chip?

- Are pir negru și ochi de culoarea alunelor, cred, ridică din umeri Adela.

- Deci s-ar putea să fie un bărbat chipeș?

- Nu știu.

- E bun la suflet?

- Baronii n-au suflet bun.

- De ce? întrebă Madelyne, apropiindu-se de Adela pentru a începe să-i împletească părul.

- Nu trebuie să fie buni. Și ce contează dacă e plăcut la înfățișare sau nu, Madelyne? o întrebă ea, încercînd să întoarcă spere Madelyne capul.

- Nu te mai mișca, altfel o să-ți iasă coada strîmbă, îi atrase atenția Madelyne. Eram doar curioasă în legătură cu baronul, atîta tot.

- Nu pot să mă duc jos, insistă Adela.

Și începu să plîngă. Madelyne nu mai știa ce să facă.

- Nu trebuie să faci nici un lucru pe care nu-l vrei, Adela. Dar Duncan și-a dat cuvîntul, și sînt de părere că ai putea măcar să stai lîngă el și să-l tratezi pe Gilard ca pe un oaspete respectabil.

Fu nevoită să mai insiste o vreme, și în cele din urmă o înduplecă pe Adela.

- Vii și tu jos cu mine? o întrebă fata. Ai să-mi stai alături?

- Sigur că da. Amintește-ți, Adela împreună, putem face față oricărei provocări.

Adela dădu din cap. Madelyne căută s-o mai înveselească.

- Teamă mi-e că-ți atîmă cosița peste ureche, spuse ea. Trebuie să ți-o refaci, apoi să-ți schimbi și rochia. Eu acum am de făcut pregătirile pentru cină, după care va trebui să mă schimb la rîndul meu.

O bătu pe umăr, cu o mîină tremurătoare, la gîndul calvarului prin care trebuia să treacă Adela.

Continuă să zîmbească pînă cînd închise ușa în urma ei. Abia atunci lăsă să i se vadă îngrijorarea. Madelyne începu să se roage pentru un miacol. Și pentru ca să aibă curaj.

CAPITOLUL 16

După ce-i dădu lui Gertie instrucțiunile necesare pentru cină, Madelyne se urcă în odaia din turn.

Trecuseră două săptămîni de cînd Duncan sfărîmase ușa și o săptămîină de cînd fusese înlocuită. Dar ușa cea nouă nu avea belciuge, iar Madelyne zîmbea ori de cîte ori observa această schimbare. Pesemne Duncan o poruncise ca să nu-l mai poată zăvorî afară.

Își alese o rochie albastră, apoi se pieptănă îndelung, dorindu-și să fi avut o oglindă, după care își spuse că degeaba își dorea o asemenea extravagantă deșartă.

Cînd în sfîrșit bătu la ușa fetei, Adela era gata. Purta o tunică trandafirie, peste rochia de un roz mai deschis, și avea părul împletit în fonriă de coroniță. Madelyne găsi că-i stătea fermecător.

- Adela, porumbițo, arăți splendid!

Fata zîmbi.

- Îmi găsești atîtea denumiri caraghioase, ca și cum aș fi mai tînără decît tine, cînd știi prea bine că am cu aproape doi ani mai mult.

- Nu așa se răspunde la un compliment, o învătă Madelyne.

- Atunci, îți mulțumesc. Madelyne, tu întotdeauna arăți minunat. În seara asta văd că ți-ai pus culorile lui Duncan. Fratele meu n-o să-și mai poată lua ochii de la tine!

- Probabil nici nu mă va observa.

- A, o să te observe, ba bine că nu!

- Madelyne, ce-ai vrut să spui cînd ai zis că speri ca Duncan să se împace cu soarta?

- Fratele tău a făcut un sacrificiu căsătorindu-se cu mine. A renunțat la Lady Eleanor. Aș vrea numai să nu fie nefericit...

- Te consideri pe tine însăși un sacrificiu? Nu-ți dai seama cît de importantă ai devenit pentru noi toți?

Cînd Madelyne nu-i răspunse, Adela o întrebă:

- Îl iubești pe fratele meu?

- Nu-s chiar atît de proastă. Toți cei pe care i-am iubit mi-au fost răpiți. Și-n plus, n-am să-i dăruiesc inima mea unui lup. Nu doream decît să trăim în liniște laolaltă atîta timp cît eram împreună.

Adela zîmbi.

- Duncan e om, Madelyne, nu e lup. Și cred că nu-mi spui adevărul.
- Eu spun întotdeauna adevărul! protestă Madelyne, indignată.
- Ei bine, atunci înseamnă că te minți singură, fără să-ți dai seama.

Poate încerci să-ți aperi inima în ideea că l-ai putea pierde pe Duncan, dar cred că totuși începi să-l și iubești, altfel întrebarea mea nu te-ai fi tulburat așa de tare.

- Nu sînt tulburată deloc! se răsti Madelyne.

Numaidecît, își regretă ieșirea furioasă.

- Of, Adela, viața nu-i așa de simplă cum ar trebui să fie. Aproape că-mi pare rău pentru Duncan. A trebuit să-și schimbe viitorul, numai ca să-și potolească pofta de răzbunare, iar acum e împovărat cu mine ca nevastă. Cred că-și regretă fapta pripită, dar e prea încăpățînat ca să recunoască.

- Duncan n-a făcut în viața lui nimic pripit! declară cu însuflețire Adela.

- Toate au un început, replică Madelyne, ridicînd din umeri.

- Maude l-a văzut sărutîndu-te, afară, șopti fata.

- Și s-a și repezit să-ți spună, nu?

- Sigur că da, rîse Adela. Maude și cu Gertie se iau la întrecere..

Fiecare vrea să fie prima care va răspîndi cele mai proaspete bîrfe.

- A fost foarte ciudat, Adela. Duncan m-a sărutat de față cu toată lumea...

Făcu o pauză, oftînd.

- Cred că s-ar putea să-nceapă să se mai dezghețe.

Ajunseseră la baza scării, lîngă intrarea în sala i cea mare. Adela se opri.

- Doamne, mi-e așa de frică, Madelyne...

- Și mie, Adela, recunosc prietena ei.

- Ție? De ce? Și-apoi, nu arăți deloc speriată.

Și de ce ți-e frică?

- Pentru că sînt sigură că Baronul Gerald măi urăște. Sînt sora lui Louddon. Cred că cina asta va fi un adevărat calvar.

- Duncan nu-l va lăsa pe Gertie să te ofenseze, Madelyne. Acum ești soția lui.

Madelyne dădu din cap, dar fără pic de i convingere. Când Adela o luă de mână și i-o strânse, îi zîmbi.

Apoi se opri iar, în fața ușii. Strînsoarea Adelei devenea dureroasă.

Motivul era limpede. Duncan și Gilard stăteau împreună în fața căminului. Amîndoi le priveau. ; Ciudat, dar păreau cam surprinși, și nici unul nu arăta furios.

Madelyne îi zîmbi Baronului Gerald și numaidecît își privi soțul. Duncan se uita foarte atent la ea, fără să zîmbească.

Chiar atunci, în urma lor intră Edmond.

- Seara bună! strigă el în tăcerea care se lăsase.

Madelyne tresări. Adela se întoarse, zîmbindu-i forțat lui Edmond. Baronul Gerald înclină din cap în semn de salut.

- E o seară minunată, nu-i așa, Duncan? declară vesel Edmond. Dumnezeu, Gilard, de ultima oară când te-am văzut, ai ajuns un boșorog pocit!

- E timpul să ne așezăm la masă! anunță Duncan.

Și, luînd-o pe Madelyne de braț, o conduse spre locul ei.

Madelyne nu-i înțelegea graba. Se așteptase ca înainte de cină să aibă loc puțină conversație, dar expresia din ochii soțului ei o preveni să nu comenteze.

Duncan se așeză în capul mesei, cu Madelyne la stînga. Nu-și ascunse surprinderea când lîngă el apăru Ansei, începînd să-l servească. Deși scutierii aveau datoria să învețe toate modurile de a-și servi stăpîinii, Duncan îl instruiseră pe băiat numai pentru luptă.

O altă schimbare instituită de Madelyne, desigur, și tot fără să-i ceară permisiunea. Clătină din cap, nemulțumit, și o privi încruntat.

Madelyne avu îndrăzneala să-i zîmbească.

- Știi, Duncan, că asta e prima masă pe care o luăm împreună? șopti ea, încercînd să-i abată gîndul de la scutier.

Duncan nu părea dispus să-i răspundă. Ba chiar, abia dacă vorbi în timpul cinei. Gilard veni cu întîrziere, făcîndu-l să se încrunte. Madelyne era recunoscătoare că nu-l dojenise de față cu musafirul.

- Ce mai faci, Adela? întrebă politicoș Gerald. îmi pare rău că nu te-am întîlnit cînd ai fost la...

Dintr-o dată, se făcu roșu la față - dar nu la fel de roșu ca biata Adela.

Din neatenție, îi amintise despre incident.

Duncan oftă, apoi spuse:

- Și Adela a regretat că nu v-ați întâlnit la Londra, Gerald. Adela? Baronul te-a întrebat cum te mai simți.

Glasul lui Duncan era tandru și plin de înțelegere, dar Madelyne începu să se îngrijoreze.

- Mă simt foarte bine, Gerald, răspunse Adela.

- Și arăți la fel de bine.

- Îți mulțumesc.

Madelyne își văzu soțul dându-și ochii peste cap.

- Madelyne, niciodată n-am mai avut parte de-o cină așa de bună, o laudă Gerald.

- Mulțumesc, Gerald.

- M-am ghiftuit cu de toate, continuă baronul.

Apoi se întoarse spre Adela.

- N-ai vrea să facem o plimbare prin curte, după masă, Adela?

Aruncînd o privire spre Duncan, adăugă în grabă:

- Cu permisiunea fratelui tău, desigur, înainte ca Adela să poată reruza cererea,

Duncan se declară de acord. Imediat, fata se uită la Madelyne, în așteptarea unui ajutor.

Madelyne nu știa ce să facă, așa că spuse doar atît:

- Ce idee minunată, o plimbare pe-afară, după cină!

Duncan se încruntă. Zîmbind, Madelyne continuă:

- Duncan și cu mine am vrea să venim și noi - nu-i așa, bărbate?

- Nu, n-am vrea, replică el, pe un ton blajin. Refuzul lui le facu pe ambele femei să se încrunte.

- Și de ce n-am vrea? îl întrebă Madelyne.

- Pentru că, Madelyne, după cină aș vrea să-ți vorbesc între patru ochi.

- Despre ce? se interesă ea, cu o expresie nemulțumită.

- Despre bărbați și caii lor.

Edmond pufni; Gilard rîse de-a binelea. Madelyne se uită urît la amîndoi, înainte de a se întoarce din nou spre Duncan. Imediat, însă, se hotărî să nu-l mai bage în seamă.

Zîmbind, Duncan îl privi pe Gerald și dădu din cap spre el, semn că amîndoi ghiciseră jocul Madelynei. Baronul abia își mai stăpînea rîsul.

- Cu permisiunea lui Duncan, am un dar pentru tine, Adela.

- Un dar...? repetă fata, surprinsă de generozitatea lui Gerald. O, n-aș putea primi nimic de la tine, Gerald, deși ai fost foarte bun că ți-ai dat osteneala să-mi aduci ceva.

- Ce i-ai adus? se interesă Gilard.

Nu era o întrebare politicoasă, dar Baronul Gerald nu păru ofensat. Zîmbind, clătină din cap.

- Ei, insistă Gilard.

- Un instrument muzical, răspuse Gerald. O harpă.

- Și Catherine avea una, spuse Gilard, întorcîndu-se spre Madelyne. Sora noastră cea mare nu reușea să învețe să cînte. Slavă Domnului c-a luat-o cu ea cînd s-a măritat, adăugă el, zîmbind. strepezea dinții doar din cîteva acorduri.

Întorcîndu-se spre vizitator, adăugă:

- E un gest mărinimos, Gerald, dar aici nu va face decît să adune praful. Adela nu știe cum să cînte la coarde, și dacă vine Catherine s-o învețe, Dumnezeu să ne aibă în paza Lui pe toți!

- Știe Madelyne! izbucni Adela.

își amintea că Madelyne cîntase la acel instrument pentru unchiul ei, în fiecare seară. Se simțea jenată de felul cum încerca fratele ei să denigreze darul.

- Și o să mă învețe și pe mine cum se cîntă, nu-i așa, Madelyne?

- Sigur că da, răspuse Madelyne. Foarte frumos din partea dumitale c-ai adus un asemenea dar, baroane.

- Da, și eu îți mulțumesc! se repezi Adela.

- Ei bine? întrebă Gerald, privindu-l pe Duncan.

Duncan dădu din cap. Gerald zîmbi, Adela reuși să surîdă și ea, iar Madelyne oftă.

- Merg acum să ți-o aduc, anunță Gerald, ridicîndu-se. Poate-o convingem pe Madelyne să ne cînte ceva înainte de plimbare, Adela, dacă discuția lui Duncan depre bărbați și caii lor mai poate aștepta puțin.

Și ieși, rîzînd în hohote.

Gilard se ridică și el.

- Unde te duci? îl întrebă Edmond.

- Să-i aduc Madelynei încă un scaun. Țsta cred că are un picior șubred, mereu pare gata să se răstoarne cu ea.

Madelyne se întoarse încet spre Duncan, privindu-l încrun tată. Dacă scotea o vorbă, avea să-l arunce pe fereastră.

Adela găsea că era o idee minunată ca Madelyne să cînte la harpă - orice, numai să amîne cît mai mult plimbarea cu Gerald. O rugă să le cînte tuturor.

- Știi, Adela, nu cred că-n seara asta e momentul cel mai potrivit...

- Ești atît de nerăbdătoare să rămîi singură cu soțul tău? întrebă în șoaptă Duncan.

Madelyne se întoarse iar spre el, revoltată, și fu răsplătită cu unul dintre acele zîmbete care-i opreau inima-n loc.

- Și dacă am să cînt ca o broască, Duncan, și te fac de rîs? îl înrebă.

- Pe mine n-ai putea să mă faci niciodată de rîs, replică Duncan. Ești soția mea, Madelyne. Nimic din ce-ai face n-ar putea să mă facă de rușine.

- De ce? îl întrebă ea, aplecîndu-se mai aproape ca Să nu-i audă ceilalți.

- Fiindcă eu te-am ales, răspunse Duncan, aplecîndu-se la rîndul lui. E un motiv foarte simplu, chiar și pentru o femeie fără...

- Dacă mă faci femeie fără minte, voi fi nevoită să iau darul Adelei și să-ți dau în cap cu el pînă nu te mai scoli de jos.

Madelyne păru mai șocată de propria ei amenințare decît Duncan. Acesta o luă de mînă și o trase mai aproape.

- Nu mă mai atinge! șopti ea.

Aruncă o privire spre ceilalți Wextoni. Gilard povestea o întîmplare hazlie, iar Adela și Edmond îl ascultau.

-Nu.

Cînd îl auzi pe Duncan refuzîndu-i cererea, întoarse iar capul spre el.

- Nu-mi place, Duncan.

- Ba îți place, Madelyne. Cînd ești în brațele mele, îți place tot ce-ți fac. Gemi și te rogi de mine să...

Mîna lui îi acoperi gura, în timp ce Madelyne se făcea mai roșie ca focul din cămin. Duncan rîse bubuitoare, iar Edmond și Gilard întrebă

amîndoi ce se întîmplase. Madelyne începu să se roage, ținîndu-și respirația.

Și reîncepu să respire, cînd Duncan nu făcu decît să ridice din umeri, schimbînd subiectul.

Întîmplător, Madelyne observă că Adela își îndrepta mînele rochiei. își mai aranja și părul.

Apoi, înțelese. Dumnezeule, ce neatentă fusese! Adela voia să arate bine pentru Gerald.

Dacă stătea să se gîndească, reieșea că și Gerald încă se mai simțea atras de Adela. Se vedea clar în felul cum o privea.

în clipa următoare, începu să-și facă griji. Adela era hotărîtă să rămîină în sînul familiei. Duncan își dăduse cuvîntul că avea s-o lase. Iar acum, situația începea să se complice.

- De ce te încrunți, Madelyne? o întrebă Gilard. La ce te gîndești acum?

- Mă gîndeam doar cît de complicată devine viața pe măsură ce îmbătrînim, răspunse Madelyne.

- Doar nu putem rămîne copii o veșnicie, interveni Edmond, ridicînd din umeri.

- Pun pariu că tu abia ai așteptat să crești mare, îl tachină Madelyne.

Edmond păru descumpănit de observația ei. începu să se încrunte, dar se opri la timp. Madelyne izbucni în rîs.

- Nu-mi mai aduc aminte mare lucru din copilărie, spuse el. Dar pe Gilard mi-l amintesc limpede de cînd era mic. Mereu facea cîte-o boroboată.

Baronul Gerald se întoarse cu harfa și o puse în fața Adelei, tocmai cînd Gilard tușea forțat ca să nu fie nevoit să răspundă. Instrumentul triumfiular era făcut din lemn albit și avea douăsprezece corzi. Madelyne o privi pe Adela cu invidie cum își trecea degetul peste ele.

- Părintele Laurance va trebui să binecuvînteze instrumentul, spuse Adela.

- Da, la liturghia de mîine, adăugă Gilard. I-am spus s-o officieze în sală, zi de zi, pînă se repară capela.

Duncan dădu din cap, ridicîndu-se, semn că masa luase sfîrșit.

Imediat ce toți ceilalți se întoarseră cu spatele, Duncan o cuprinse pe

Madelyne în brațe.

- De ce te încrunți? o întrebă el.

- Pentru că mă tot tachinezi, Duncan, și nu-mi place deloc.

- De ce?

- Pentru că atunci devii previzibil, și pentru că-mi dă senzația că vrei să cred că ești bun cu mine. Prefer să fii furios în mod previzibil, mormăi ea. Și dacă mai trebuie să mă uit mult la tine așa, am să-mi frîng gîtul.

- Nu vrei să fii bun cu tine? întrebă el, fără să-i vină a crede ce auzea.

-Nu! răspuse cu vehemență Madelyne.

- De ce naiba?

Madelyne nu mai voia să-i răspundă. Ar fi trebuit să-i vorbească sincer.

- O să stăm aici toată noaptea, pînă-mi răspunzi! nu se lăsă Duncan.

- Ai să rîzi.

- Mă îndoiesc.

- Of, bine, se învoi Madelyne. Cînd ești bun cu tine, îmi vine să te iubesc. Poftim acum ești mulțumit?

Era foarte mulțumit. Iar dacă Madelyne l-ar fi privit, ar fi văzut cît îl bucuraseră cuvintele ei.

Dumnezeule mare, strigase la el! Trase adînc aer în piept, privindu-i bărbia, apoi șopti:

- Și atunci, mi s-ar frînge inima, nu?

- Ți-aș fi apărât-o eu, răspuse Duncan.

Madelyne îl privi exasperată. Cînd îi văzu gura ajunsă atît de aproape de a lui, Duncan nu se mai putu stăpîni. Se aplecă și o pecetlui cu un sărut arzător.

- Pentru Dumnezeu, Duncan, toți așteptăm ca Madelyne să cînte la harfa! strigă Edmond.

Duncan oftă încet, înainte de a se retrage. Degetul lui mare masă ușor buza de jos a Madelynei.

- Am uitat că nu sîntem singuri, mărturisi el, cu un zîmbet.

- Și eu, șopti Madelyne, roșind.

O luă de braț și o conduse spre un scaun liber.

- Aici ai să stai tu, îi spuse Madelyne. Jițul ăsta are spătarul cel mai înalt.

Cînd fu clar că n-avea de gînd să înceapă pînă cînd nu se așeza unde voia ea, Duncan se supuse - zîbind chiar.

Edmond împinse alt scaun spre Madelyne.

- Pe ăsta ai să stai mai comod, îi spuse el, văzînd-o că voia să-și ia un taburet.

Madelyne îi mulțumi și se așeză. Gerald îi dădu harfa. Cu mîini tremurătoare, și-o potrivi în poală. Era îngrozitor de nervoasă. Nu suporta ca toată lumea să fie atentă la ea.

Gerald rămăsese în spatele scaunului ei, cu brațul pe spătar. Gilard și Edmond stăteau în picioare, rezemați de colțurile șemineului. Toți o priveau.

- A trecut atîta timp de-atunci... spuse Madelyne, privind instrumentul. Și cîntam numai pentru unchiul meu și prietenii lui. Nu m-am instruit cu adevărat.

- Sînt convinsă că unchiul tău și prietenii lui te găseau minunată, o asigură Adela, care observase cum îi tremurau mîinile și voia s-o încurajeze.

- A, nu mă găseau minunată deloc, recunosc Madelyne, zîbind. Dar, la o adică, toți erau surzi.

Duncan se aplecă mai în față, pentru ca toți să-l vadă clar. Expresia de pe chipul lui avertiza ca nu care cumva să rîdă vreunul.

Baronul Gerald tuși. Gilard se întoarse cu privirea spre foc. Madelyne crezu că se săturaseră s-o mai aștepte.

- Aș putea să vă cînt unul dintre cîntecele noastre latinești din timpul Paștilor, propuse ea.

- Mai bine cîntă-ne despre Polyfem, interveni Edmond.

- Cine e Polyfem - sau ce? se interesă Baronul Gerald.

- Un uriaș cu un singur ochi, îi răspunse Edmond, zîbind spre Madelyne.

- Era căpetenia ciclopilor, spuse Madelyne. Știi poveștile despre Odiseu? îl întrebă ea apoi pe Edmond.

- Pe ici, pe colo, răspunse el.

Nu adăugă că tot ce știa aflase de la Madelyne, în timpul febrei.

Tuturor părea să li se fi stîrnit interesul. Madelyne se întoarse spre Duncan, îl văzu dînd din cap și începu să cînte la harfă.

În primele momente, făcu un număr de greșeli, după care se concentră asupra baladei despre întîlnirea dintre Odiseu și ciclopi. Poemul captă atenția ascultătorilor. Duncan era vrăjit de vocea ei. Parcă ar fi depănat farmece în jurul lor.

Cînd Madelyne își termină recitalul, toți cerură să le mai cînte ceva, dar nu înainte de a se repezi să spună care părți le plăcuseră mai mult.

- Odiseu a fost foarte dibaci cînd i-a spus lui Polyfem că numele lui este Nimeni, afirmă Gilard.

- într-adevăr, fu Gerald de aceeași părere. Iar cînd ciclopul l-au auzit pe Polifem strigînd pentru că Odiseu îl orbise, și l-au întrebat cine-l chinuia...

- ...el a răspuns că Nimeni, așa că au plecat de-acolo! completă Edmond, rîzînd și el.

Madelyne zîmbi, bucuroasă că povestea le plăcuse. Se întoarse să-l privească pe Duncan. Soțul ei privea în foc. Zîmbea, cu o expresie satisfăcută.

Și, în acel moment neprețuit, privindu-și bărbatul, Madelyne își dădu seama că visul ei din copilărie se adevărase. Duncan era Odiseu al ei. Era iubitul ei, apărătorul ei, omul care o salvase de Louddon.

Dumnezeule mare, îl iubea!

CAPITOLUL 17

- Madelyne, ce-i cu tine? Ți-e rău? întrebă Adela, apropiindu-se grăbită de prietena ei.

Madelyne părea gata să leșine. Din obraji îi pierise orice culoare, iar dacă Adela n-ar fi întins mîinile la timp, frumoasa harfa ar fi căzut pe jos.

Madelyne clătină din cap. Dădu să se ridice, apoi trase concluzia că n-o-țineau picioarele. Încă mai tremura, după revelația pe care o avusese. Îl iubea pe Duncan.

- N-am nimic, Adela. Sînt doar puțin obosită, atîta tot. Te rog, nu te agita așa.

- Te simți destul de bine ca să ne mai cînți un cîntec?

Chiar -atunci se apropie și Gerald, iar Madelyne îi spuse:

- I-ai dăruit Adelei un instrument foarte bun. Ai ales cu multă băgare de seamă, Gerald.

Baronul zîmbi.

- Și Duncan a ales cu băgare de seamă.

Răspunsul lui ciudat o nedumeri pe Madelyne. Imediat, Edmond și Gilard o laudară pentru cum cîntase. Observă, însă, că Duncan nu comentase nimic, și se întrebă dacă și lui îi plăcuse la fel de mult.

Gerald o luă pe Adela de mîină, conducînd-o spre ușă. Sora lui Duncan se tot uita peste umăr spre Madelyne, cu o expresie rugătoare.

- Să nu stai mult, Adela! strigă Madelyne după ea. S-ar putea să răcești!

Adela dădu din cap cu recunoștință, înainte ca Gerald s-o tragă după el afară.

Gilard și Edmond ieșiră și ei. Dintr-o dată, Duncan și Madelyne rămaseră singuri.

. II simțea pe Duncan privind-o.

- Ai dori să-mi vorbești despre bărbați și caii lor acum, Duncan, înainte de a-ți face baie în lac? îl întrebă ea.

- Ce...? murmură Duncan, privind-o nedumerit.

- Ai spus că vrei să-mi vorbești despre bărbați și caii lor. Nu mai ții minte?

- A, aia...

Cu un zîmbet calm, o chemă:

- Vino mai aproape, nevastă, și am să-mi încep instrucțiunile.

- Te porți foarte ciudat, Duncan, remarcă ea, cînd îi veni alături. Și arăți foarte relaxat. Nu ești deloc în apele tale.

întinse mîna și i-o puse pe frunte.

- N-ai febră.

Duncan avu impresia că era dezamăgită. O înhăță în brațe, luînd-o pe genunchi.

Potrivindu-și rochia, Madelyne se așeză în cea mai decentă poziție de care era în stare, cu mîinile împreunate în poală.

- Ești îngrijorată de ceva? o întrebă el, mîngîindu-i buza de jos cu degetul mare.

Sigur că era îngrijorată. Duncan se purtă ca un străin.

Madelyne oftă. Își dădu la o parte o şuviță de păr din ochi, lovindu-l involuntar pe Duncan cu cotul în bărbie.

Își ceru iertare, jenată că era atât de stîngace.

Duncan dădu din cap, resemnat.

- Nu cînti ca o broască.

Madelyne zîmbi, spunîndu-și că era cel mai frumos compliment pe care-l primise vreodată.

- Îți mulțumesc, Duncan, spuse ea. Iar acum, ai să mă înveți despre obiceiurile bărbaților și ale cailor.

Duncan dădu din cap. Încet, mîna i se ridică pe umărul ei. Mișcarea o făcu pe Madelyne s-o furnice pielea. Apoi o trase înainte, rezemînd-o la pieptul lui.

- Noi, bărbații, ne formăm un atașament deosebit față de caii noștri, Madelyne, începu el, cu un glas la fel de cald ca focul din cămin.

Madelyne se cuibări și mai aproape, căscă și închise ochii.

- Da, contăm pe ei să ne asculte fiecare comandă. Un cavaler nu poate lupta vitejește dacă trebuie să piardă vremea strunindu-și calul.

L-ar putea costa viața, dacă bătălia e aprigă, iar animalul, neascultător.

Mai continuă cu explicațiile cîteva minute.

- Tu, nevastă, jfu farmecele tale, mi-ai făcut armăsarul să se îndepărteze de mine. Ar trebui să fiu furios. Și dacă stau să mă gîndesc, chiar sînt furios, mormăi el. Da, mi l-ai stricat pe Silenus. Poți să protestezi acum, dacă așa vrei, dar m-am și liotărît să ți-l dau ție. Așa că mai întîi am să-ți ascult scuzele pentru că m-ai lăsat fără cal, iar apoi îți voi aștepta cuvintele de mulțumire pentru darul pe care ți l-am făcut.

Nu auzi nici una, nici alta.

Madelyne dormea adînc. Probabil nu auzise o vorbă din tot ce-i spusese. În loc s-o trezească, o sărută. Madelyne se strînse și mai tare la pieptul lui, cuprinzîndu-l cu brațele pe după gît.

Edmond intră în sală tocmai cînd Duncan îi depunea un al doilea sărut pe creștet.

- A adormit? întrebă el.

- A leșinat de spaimă, auzindu-mi predica, răspunse sec Duncan.

Fratele său rîse, apoi coborî glasul, amintindu-ș că Madelyne dormea.

- Nu-ți face griji c-ai s-o trezești, Edmond. Doarme ca o pisicuță sătulă.

- A muncit mult azi, nevastă-ta. Mîncarea la cină a fost delicioasă, și numai pentru că Madelyne) n-a îngăduit nici o abatere de la slugile ei. Patru tarte am mîncat, recunosc Edmond. Și știai că i-a dat lui Gertie propria ei rețetă'i

- Slugile ei?

- Da, acum îi sînt loiale Madelynei.

- Și tu, Edmond? Ii ești și tu loial Madelynei?

- E sora mea de-acum, Duncan. Mi-aș da și viața ca s-o apăr.

- Nu mă îndoiesc, replică Duncan.

- Atunci de ce mă mai întrebi? Ai primit de la Gerald vrect știre în legătură cu ea?'

Duncan dădu să încuviințeze, dar imediat ce mișcă din cap, Madelyne și-l strecură pe al ei sub bărbia lui, facîndu-l să zîmbească.

- Gerald a adus într-adevăr vești. Regele nostru e încă în Normandia, dar Louddon își adună trupele. Gerald e alături de noi, desigur.

- Eu trebuie să mă întorc la Baronul Rhinehold în trei săptămîni, remarcă Edmond. Deși i-am jurat credință, înainte de toate îi sînt vasal regelui, apoi ție, iar lui Rhinehold, numai în al treilea rînd. De-asta, Rhinehold îmi va îngădui să stau aici atîta timp cît va fi nevoie.

- Rhinehold se va alia și el cu Gerald și cu mine împotriva lui Louddon, dacă va fi nevoie, împreună, trebuie să putem aduna peste o mie de oameni.

- Ai uitat de alianța cu scoțienii, îi reaminti Edmond lui Duncan. Soțul Catherinei poate să strîngă și el opt sute de oameni, dacă nu chiar mai mulți.

- N-am uitat, dar nu vreau să implic și familia Catherinei în discordia asta, răspunse Duncan.

- Și dacă regele i se alătură lui Louddon?

- N-o s-o facă.

- Cum poți fi atît de sigur? întrebă Edmond.

- Există multe neînțelegeri în legătură cu regele nostru, Edmond. Am luptat de multe ori alături de el. E considerat un om cu un temperament

nestăpînit - și totuși, într-o luptă, unul dintre oamenii lui l-a trîntit fără voie la pămînt. Ostașii l-au înconjurat pe William, fiecare jurînd să-l ucidă pe vasalul neatent. Regele a rîs de toată întîmplarea, l-a bătut pe umăr pe soldatul care-l doborîse și apoi i-a cerut să încalce pe cal și să aibă grijă de apărare.

Edmond căzu pe gînduri.

- Se spune că Louddon are o influență neobișnuită asupra gîndurilor lui.

- Mă îndoiesc că regele nostru ar lăsa pe cineva să-i înrîurească gîndurile.

- Mă rog să fie cum spui tu, frate.

- Și mai e un lucru pe care vreau să-l discut cu tine, Edmond. Moșia Facon.

- Ce-i cu ea? se încruntă Edmond.

Pămînturile domeniului Falcon erau necultivate, dar socotite rodnice, și se aflau în proprietatea lui Duncan. Acopereau regiunea cea mai din miazăzi a moșiilor clanului Wexton.

- Aș dori să supraveghezi domeniul, Edmond. Construiește-ți o fortăreață acolo. Ți-aș da ție pămîntul, dacă ar fi posibil. Dar regele n-ar îngădui, decît dacă am găsi o cale de a-l mulțumi și pe el.

Făcu o pauză, cu gîndul la toate complicațiile problemei.

Edmond era uimit.

- Dar nu s-a mai auzit nicicînd de un asemenea plan...! se bîlbîi el.

Pentru prima oară în viața lui, Edmond era răscolit de-a binelea - însă, deși considera totul foarte improbabil, în inimă i se aprisese o luminiță de speranță. Să aibă propriile lui pămînturi, peste care să domnească... Pur și simplu nu putea să-și revină.

- De ce-ai vrea să iau în primire domeniul Falcon? întrebă el.

- Pentru Madelyne.

- Nu înțeleg.

- Soția mea a ascultat cînd Gilard și cu mine am discutat despre frații regelui. După ce Gilard a ieșit, Madelyne mi-a atras atenția cît de neliniștiți erau Robert și Henry. Consideră că era din cauză că nici unul dintre ei nu căpătase responsabilități destul de mari.

- Dumnezeu Sfinte, Robert a primit Normandia! replică Edmond.

- Da, zîmbi Duncan, dar fratele cel mai mic al regelui n-a primit decît aur și o moșioară neînsemnată de la tatăl lui, și înțeleg de ce nu-i convine. E un conducător înnăscut, lipsit din naștere de dreptul de a domni.

- Dacă există vreo asemănare, abia aștept s-o aud, se repezi Edmond.

- Madelyne m-a pus pe gînduri. Tu îmi ești vasal, ca și lui Rhinehold, iar aceste îndatoriri irebuie să rămînă neatînse, dar dacă am putea obține acordul regelui, atunci tu ai lua în primire moșia Falcon și ai face-o să rodească. Te pricepi să Iaci dintr-un galben zece. Edmond.

Fratele lui zîmbi, mulțumit de compliment.

- Dacă din cererea noastră nu se alege nimic, tot ai să-ți construiești casa acolo și vei lucra ca trimis al meu. Regele se va bucura de zeciuiala pe deasupra și n-o să-i pese care frate își aduce contribuția.

- Sînt de acord cu planul tău! se bucură Edmond.

- Gilard se va întoarce curînd la Baronul Thormont, ca să-și încheie cele patruzeci de zile, continuă Duncan.

- Gilard știe să-i conducă pe alții și în curînd va ajunge primul la comandă, la fel cum Anthony ți-a devenit ție aghiotant, spuse Edmond.

- Mai întîi, va trebui să învețe să-și stăpînească temperamentul, comentă fratele său.

Edmond dădu din cap a încuviințare.

- Mai trebuie să-mi spui ce vești ne-a adus Gerald în legătură cu Madelyne.

- Gerald e convins că fratele regelui, Henry, s-ar putea să ațîțe zîzanie. I s-a cerut să vorbească cu el.

-Cînd? Unde?

- Familia Clare îl va primi pe Henry în ospeție. Nu știu cînd va avea loc întîlnirea.

- Și crezi că Henry îi va cere lui Gerald să-i fie loial împotriva regelui? Dar tu? Ai fost și tu invitat la întîlnirea asta?

- Ba. Știe c-am să rămîn alături de rege, răspuse Duncan.

- Va să zică, sugerezi că Henry se va întoarce împotriva lui William?

- Dacă aș fi convins de asta, aș sta în fața cîrmuitorului nostru și mi-aș da viața pentru el. Onoarea mă obligă să-l apăr.

Edmond dădu din cap, satisfăcut.

- Gerald a spus că numărul nemulțumiților e în creștere. Se urzesc tot felul de comploturi ca să-l ucidă. Nu e deloc neobișnuit. Și tatăl lui avea la fel tic mulți dușmani.

Cînd Duncan nu comentă, fratele lui vorbi mai departe:

- Gerald crede că a fost poftit la întrunirea asta pentru că e prieten cu mine. Bănuiește că Henry vrea să știe dacă-l voi cinsti ca rege, în ideea că William moare.

- Așteptăm să vedem ce deznodămînt va avea întîlnirea asta?

- Da, așa vom face.

Edmond se încruntă.

- Trebuie să ținem seama de multe, frate.

- Ia spune-mi, Edmond, schimbă Duncan vorba, Gilard își mai închipuie că e îndrăgostit de Madelyne?

Edmond ridică din umeri.

- I-a fost destul de greu să se împace cu gîndul căsătoriei voastre, recunosc eu. Dar de-acum cred că i-a trecut. O iubește pe Madelyne, dar ea îi tot spune frate, și asta-l mai potolește. Totuși, mă mir că ai observat.

- Gilard își poartă gîndurile scrise pe față, remarcă Duncan. Ai văzut cum a dus mîna la spadă în timpul ceremoniei de nuntă, cînd a crezut că voiam s-o silesc pe Madelyne?

- Păi ai și silit-o, replică Edmond zîmbind. Și, da, am observat. Și Madelyne a văzut. Cred că numai din cauza asta s-a învoit să te ia de bărbat.

Duncan zîmbi.

- Că bine zici, Edmond. Madelyne va încerca mereu să-i apere pe cei pe care-i socoate mai slabi. În clipa aia, m-am temut c-o să riposteze.

Duncan începu să-și mîngîie soția pe spate. Edmond se ridică și pomi spre ușă.

- Știi, e mare păcat... spuse el, peste umăr.

- Ce e păcaf?

- Că n-am prins-o eu primul.

Frate te său zîmbi.

- Ba nu, Edmond, ai avut mare noroc. Jur pe Dumnezeu că ți-aș fi luat-o.

Madelyne se trezi tocmai la timp ca să-l audă. Se îndreptă de spate, zîmbindu-i cu sfială soțului ei.

- Ce i-ai fi luat fratelui tău, Duncan? îl întrebă, cu voce răgușită.

Își aranja părul, iar Duncan se feri de coatele ei înainte de a răspunde:

- Nu te privește, Madelyne.

- Ar trebui să-mi împărtășești și mie tot ce are de-a face cu frații tăi.

Era clar că Edmond auzise. Hohotele i se auziră răsunînd în urma lui.

Chiar atunci, năvăli în sală Adela. De cum o văzu pe Madelyne, izbucni în lacrimi.

- Gerald stăruie că logodna a rămas în picioare, Madelyne! Ce mă fac? Tot mai vrea să se însoare cu mine!

Madelyne sări de pe genunchii lui Duncan tocmai în timp ce Adela i se arunca în brațe.

Duncan se ridică, oftînd exasperat de istericalele surorii lui.

- Pe mine ar trebui să mă întrebi asta, Adela, se răsti el.

O apucă pe Madelyne de braț, neluînd în seamă faptul că Adela se ținea lipită de ea ca o rochie udă, și începu s-o tragă spre intrare.

- N-o putem lăsa pe sora ta în starea asta! obiectă Madelyne. Duncan, îmi smulgi brațul!

Baronul Gerald intră și el în goană, dar înainte de a apuca să scoată o vorbă, Duncan îl și întrebă:

- Mai vrei să te însori cu Adela?

- Da! răspuse Gerald, pe un ton provocator. Va fi soția mea!

- I-am dat Adelei cuvîntul meu că poate rămîne aici cît de mult timp dorește, Gerald.

Pe chipul lui Gerald se citea tuna. Lui Duncan îi venea să mîrîie.

- N-am făcut bine că i-am promis așa ceva, spuse el, recunoscîndu-și greșeala în fața lui Edmond, a Madelynei, a Adelei și a lui Gerald.

Era o mărturisire uluitoare din partea unui om ca el. La vederea uimirii de pe chipurile celorlalți, Duncan zîmbi.

Se întoarse spre Madelyne, șoptindu-i:

- Obsesia ta cu spusul adevărului a început să mă afecteze, nevastă. Și acum, ține-ți gura, iubito. Totul o să fie bine.

Încet, Madelyne dădu din cap. Îi zîmbi soțului ei, arătîndu-și încrederea.

- Iar tu, Adela, ceru în continuare Duncan, nu mai chițai ca o purcică și spune-i Baronului Gerald ce anume ți-am promis.

Tonul lui categoric o făcu pe Adela să se desprindă de Madelyne-, spunînd:

- Ai zice că pot sta aici pînă mor, dacă așa vreau.

Gerald făcu un pas spre Adela, dar privirea lui Duncan îl opri pe loc.

- Ei, Gerald? Și ție, ce ți-am promis?

Vorbea pe un ton blajin, ca și cum conversația l-ar fi plictisit. Madelyne îl strînse de mîină.

Gerald, în schimb, îi răspunse strigînd:

- Că ești de acord ca Adela, cu binecuvîntarea regelui, să devină soția mea!

Edmond nu-și mai putu ține gura.

- Cum Dumnezeu ai să onorezi ambele legăminte? îl întrebă el pe Duncan.

- Gerald, continuă Duncan, neluîndu-și în seamă fratele, cuvîntul pe care i l-am dat Adelei depinde de dorința ei de a rămîne aici. Cred că ție îți revine sarcina de a o face să se răzgîndească.

- Sugerezi să...

- Ești binevenit ca oaspe în casa mea pentru cît de mult timp poștești, răspunse Duncan.

Gerald îl privi uimit, apoi pe chip i se așternu un zîmbet îngîmfat. Se întoarse spre Adela, declarîndu-i cu aroganță:

- Adela, dacă nu vrei să pleci, nu-mi mai rămîne decît să stau aici, cu tine.

-Ce să faci...?!?

Adela începuse iar să chirăie, dar în ochi nu i se mai citea teama, ci numai neîncrederea și furia.

- Așa cum a spus fratele tău, cît de mult timp va fi necesar, ca să te fac să înțelegi că sînt hotărît să mă însor cu tine. Auzi ce-ți spun?

Sigur că-l auzea, își spuse Madelyne. Pînă și străjerul de la miazăzi l-ar fi auzit.

Adela era prea furioasă ca să mai lege două vorbe cu șir.

- Ai să fii bătrîn și... și albit și... și zbîrcit ca o... ca o prună uscată, pînă să-mi mut eu gîndul, Gerald!

Baronul îi zîmbi.

- îmi subestimezi iscusința, Adela.

- Ești cel mai îndărătnic om de pe lume! continuă ea. Ple... plebeule!
Și, întorcîndu-i spatele, ieși din sală.

Totul avea să fie bine. Madelyne o simțea în adîncul inimii. Deși furiosă, Adela nu mai era înspăimîntată.

- Ce-i ăla plebeu? îl întrebă Gerald De Edmond.

Ridicînd din umeri, Edmond o privi pe Madelyne.

- Altul dintre cuvintele tale?

- Da, recunosc Madelyne.

- Și e la fel de scîrbavnic ca Polyfem? întrebă Edmond.

Madelyne clătină din cap.

- Cel puțin, pe tine Adela pune mai mult preț, Gerald, decit punea Madelyne pe mine prima dată cînd ne-am întîlnit, remarcă Edmond zîmbind.

Madelyne nu înțelegea ce voia să spună. Duncan își luă rămas-bun de la toată lumea și ieși, trăgînd-o după el afară înainte de a-l lua pe Edmond la întrebări.

Nici unul nu scoase o vorbă pînă cînd ajunseră în dormitorul lui Duncan. Acolo, Madelyne uită să-l mai întrebe despre Adela sau Edmond. îi atrase atenția ceea ce văzu în cameră. Duncan îi adusese în odăile lui toate lucrurile ei din turn. Cele două scaune încadrau căminul, pătura era întinsă pe patul lui uriaș, iar tapiseria ei, agățată deasupra consolei.

Madelyne tocmai se pregătea să comenteze, cînd Duncan i-o luă înainte.

- Te iubesc, Madelyne, spuse el încet.

Cuvintele îi pieriră în gîtlej.

Făcu ochii mari, și abia atunci Duncan își dădu și el seama ce-i spusese.

Nu era deloc așa cum plănuse. Ea ar fi trebuit să-i spună că-l iubea. Zîmbi la gîndul gafei pe care o făcuse, în timp ce o aștepta cu răbdare să-și revină și să-i spună și ea același lucru.

Dar Madelyne începu să plîngă. Duncan nu mai știu ce să înțeleagă din asta.

- Plîngi fiindcă ți-am spus că te iubesc?

Soția lui clătină din cap.

- Nu, șopti ea.

- Atunci, de ce ești necăjită? Nu ți-am făcut o bucurie?

Era vizibil îngrijorat. Madelyne își șterse lacrimile, lovindu-l în bărbie.

- Mi-ai făcut o bucurie, da, dar sînt așa de speriată, Duncan... N-ar trebui să mă iubești.

Duncan oftă. Se hotărî să mai aștepte cîteva momente, pînă-i putea da o explicație limpede'- Tremura prea tare.

- De ce ți-e frică? întrebă el după un timp, cînd deși se vîrîseră amîndoi în pat, Madelyne încă nu scosese nici o vorbă. E atît de îngrozitor că te iubesc?

Glasul îi era-plin de tandrețe, iar acest lucru o făcu să plîngă din nou.

- Pentru noi nu poate exista nici o speranță, Duncan. Regele o să...

- O să ne dea binecuvîntarea lui, Madelyne. Regele nostru va trebui să aprobe căsnicia asta.

Părea atît de sigur pe sine! încrederea lui o mai încuraja cît de cît.

- Spune-mi de ce crezi că regele va fi de partea ta. Ajută-mă să înțeleg. Nu vreau să-mi mai fie teamă.

Duncan oftă.

- Regele William și cu mine ne cunoaștem din copilărie. Are multe cusururi, dar s-a dovedit un cîrmuitorfdestoinic. Ție-ți displace din cauzal povestirilor pe care le-ai auzit despre el de la unchiul tău. Iar unchiul tău reflectă doar părerile bisericii din care face parte. Regele a pierdut sprijinul preoțimii, fiindcă a luat odoare din mănăstirile lor, și nici nu s-a grăbit vreodată să înlocuiască vreun mare cleric. Nu se încovoiaie în fața edictelor lor, de-aia îl înjosesc.

- Dar de ce crezi...

- Nu mă întrerupe cînd îți dau lecții, i-o reteză Duncan, strîngînd-o ușor în brațe, ca să-și îmblînzească vorbele. Deși nu vreau să mă laud, adevăru-i că l-am ajutat pe regele nostru să facă unirea cu scoțienii și să conviețuiască în pace cu ei. Regele îmi cunoaște virtutea. Am o armată bine instruită, pe care o poate chema la ceas de nevoie, Madelyne. Se bazează pe loialitatea mea. Nu l-ăș trăda niciodată, și o știe și pe asta.

- Dar, Duncan, Louddon e prietenul lui de seamă, interveni Madelyne. Așa mi-a spus Marta, și am mai auzit și de la prietenii unchiului meu.

- Cine-i această Marta?

- Una dintre slujnicele unchiului meu.

- A, deci vorbele ei sînt la fel de sfinte ca ale papei, replică Duncan. Așa gîndești întotdeauna?

- În nici un caz, bombăni Madelyne. Fratele tneu chiar se laudă ce putere are asupra fii William.

- Ia spune-mi, nevastă, îi porunci Duncan, ce înțelege prin "prieten de seamă"?

Madelyne scutură din cap cu îndîijire.

- Nu pot să spun așa ceva. Aș păcătui. Exasperat, Duncan oftă. Știa prea bine ce plăceri avea regele, și ghicise de mult că Louddon era mai mult decît un oarecare la curtea lui William. Dar se mira că inocenta lui soțioară avea asemenea cunoștințe.

- Va trebui să ai încredere-n mine, Duncan, cînd îți spun că între fratele meu și rege e un pact păcătos.

- N-o să aibă nici o importanță, replică el. Nu vom mai vorbi mult despre asta, de vreme ce pare să te stînjenească. Știu ce înseamnă "prieten de seamă", Madelyne. Totuși, regele nu-și va trăda baronii. In discordia asta, onoarea e de partea mea.

- Intîmplător, vorbim despre aceeași onoare care te-a făcut să fii legat de un stîlp în fortăreața lui Louddon? Ești atît de onorabil, încît te-ai încrezut în el să respecte acea pace trecătoare, nu-i așa?

- A fost un plan gîndit cu multă băgare de seamă, răspuse Duncan. Niciodată n-am avut încredere în fratele tău.

- Ar fi putut să te ucidă înainte ca oamenii tăi să pătrundă în cetate, replică ea. Ba chiar, puteai și să mori Înghețat. Eu, desigur, te-am salvat. Onoarea n-a avut nici o legătură cu asta.

Duncan n-o contrazise. Bineînțeles, supozițiile Madelynei erau greșite, dar nu găsea de cuviință să i-o spună.

- Louddon se va folosi de mine ca să-ți facă rău.

Aceste cuvinte nu aveau nici un sens.

- Madelyne, în toată Anglia nu există nici un baron care să nu fi auzit

despre Adela. Dacă regele întoarce spatele adevărului, va fi prima lui greșală cu adevărat prostească. Mai sînt și alți baroni loiali care-mi vor sta alături. Cu toții sîntem legați prin onoare de cîrmuitorul nostru, da, dar și între noi trebuie să ne purtăm onorabil. Altminteri, legămîntul nostru de credință nu mai înseamnă nimic. Ai încredere-n mine, Madelyne. Louddon nu poate cîștiga războiul ăsta. Știu eu ce e de făcut.

Madelyne se gîndi cîteva clipe la spusele lui, apoi șopti:

- întotdeauna am avut încredere în tine, din noaptea aceea cînd am dormit împreună în cortul tău. Mi-ai promis că nu mă vei atinge în timp ce dormeam, și te-ai ținut de cuvînt.

Amintirea îl făcu pe Duncan să zîmbească.

- Acum îți dai seama ce absurd a fost că m-ai crezut în stare să profit de tine fără știrea ta?

Madelyne dădu din cap.

- Dorm foarte adînc, Duncan, îl tachină ea.

- Madelyne, nu te voi lăsa să treci peste ce-am vorbit la început. Tocmai ți-am jurat dragoste. Tu n-ai nimic să-mi spui în schimb?

- Ba da, bărbate. Că-ți mulțumesc.

- îmi mulțumești? strigă el.

Dintr-o dată, își pierdu răbdarea. Madelyne ar fi trebuit să-i spună cît de mult îl iubea, nu să-i aducă mulțumiri.

- Indrăznști să glumești cu mine?

- Nu glumesc, răspuse Madelyne. Tocmai mi-ai făcut cel mai minunat dar, Duncan. Sînt copleșită.

Duncan așteptă să mai audă.

- Ești singurul bărbat care mi-a spus vreodată că mă iubește, șopti ea.

Cu o cută brăzdîndu-i fruntea, adăugă:

- Cum aș putea să nu te iubesc la rîndul meu?

Duncan uită cu totul de somn. își lăsă soția să-l învăluie în vraja ei. Se gîndea că, fără îndoială, era cel mai bogat om din lume - și numai fiindcă Madelyne îl iubea.

După care, nu mai putu gîndi deloc.

CAPITOLUL 18

Baronul Gerald se întoarce pe domeniul Wexton în ultimele zile ale

lunii iunie, ca să facă încă o încercare de a o curta pe Adela. Duncan îl întâmpină în curte. Aveau vești importante unul pentru celălalt. Duncan tocmai primise o solie cu pecetea regelui. Baronul de Wexton știa să citească, lucru pe care soția lui nu-l aflase, iar scrisoarea îl pusese pe jar. Era prea preocupat ca să-l salute pe Gerald așa cum se cuvenea.

Gerald părea și el în aceeași stare de spirit. După ce făcu o plecăciune scurtă în fața lui Duncan, îi dădu lui Ansei frîul calului și se întoarse spre baron.

- Tocmai m-am întors de la Clare, anunță el în șoaptă.

Duncan îi facu semn lui Anthony să se apropie.

- Avem multe de vorbit, și aș vrea să fie de față și Anthony.

Gerald dădu din cap.

- Fratele regelui, Henry, a fost și el acolo. Mi-a pus multe întrebări despre tine, Duncan.

Toți trei porniră încet spre intrarea în sală.

- Cred că încerca să înțeleagă care-ți va fi poziția, dacă ar fi ca el să ne devină rege, mărturisi Gerald.

Duncan se încruntă.

- Și ce întrebări ți-a pus?

- Au vorbit cu reținere. Parcă toți ar fi știut niște lucruri de care eu nu am cunoștință. Nu prea înțelegi ce vreau să zic, nu-i așa?

- Va fi nevoie să-l apărăm pe William? Crezi că Henry s-ar putea să-l provoace la luptă?

- Nu cred, răspunse Gerald cu convingere, deși mi s-a părut ciudat, totuși. Tu n-ai fost poftit, dar toate întrebările care mi s-au pus erau despre tine.

- Te-au întrebat despre loialitatea mea?

- De loialitatea ta n-a venit niciodată vorba, răspunse Gerald. Dar comanzi o oștire formată din cei mai puternici luptători din Anglia, Duncan. I-ai putea ține ușor piept regelui, dacă ți s-ar năzări.

- Și Henry crede că m-aș răzvrăti împotriva seniorului meu? întrebă uimit Duncan.

- Ba, toți știu că ești un om de onoare, Duncan. Totuși, n-am prea deslușit rostul acestei întâlniri. Domnea o atmosferă foarte încărcată.

Ridică din umeri, apoi spuse:

- Henry te admiră, dar mi-am dat seama că-l îngrijora ceva. Ce anume, doar Dumnezeu știe.

Urcară treptele spre sala cea mare. Înăuntru, Madelyne stătea în picioare lângă masă, aranjând niște mănunchiuri de flori într-un ulcior pîntecos. Trei băieței stăteau așezați la picioarele ei, mîncînd tarte.

Cînd îi auzi pe cei trei bărbați apropiindu-se, Madelyne ridică privirea. Zîmbi văzînd că Gerald venise iar în vizită. Cu o plecăciune, îi salută pe toți trei.

- Cina e gata într-o oră. Gerald, mă bucur că te revăd. Adela va fi foarte încîntată.

Cei trei izbucniră în rîs.

- E adevărat ce vă spun, insistă Madelyne.

Apoi se întoarse spre copii:

- Mergeți și terminați-vă gustarea afară. Willie, te rog, du-te și caut-o pe Lady Adela. Spune-i că are un musafir. N-ai să uiți? îl mai întrebă ea.

Copiii săriră în picioare și alergară afară din sală. Dintr-o dată, Willie se întoarse spre Madelyne și-i îmbrățișă picioarele. Duncan își văzu soția ținîndu-se de masă cu o mînă, în timp ce cu cealaltă îl mîngîia pe cap.

Își simți sufletul încălzit de blîndețea ei. Toți copiii o iubeau pe Madelyne. Se țineau după ea oriunde se ducea. Fiecare îi dorea zîmbetele și laudele, și nici unul dintre micuți nu rămînea vreodată dezamăgit.

Cînd Willie îi dădu în sfîrșit drumul și o luă la fugă spre ușă, rochia Madelynei era acoperită cu pete de pe fața lui.

Privind murdăria, Madelyne oftă. Apoi strigă după copil:

- Willie, ai uitat să te mai înclini o dată în fața stăpînului tău!

Băiatul se opri poticnit, se întoarse și schiță o plecăciune stîngace. Duncan dădu din cap. Zîmbind, Willie o luă la fugă iar.

- Ai cui sînt copiii? se interesă Gerald.

- Ai servitorilor, răspuse Duncan. Se țin scai după nevastă-mea.

Un strigăt deznădjduit le întrerupse convorbirea. Duncan și Gerald oftară la unison. Era clar că Willie tocmai o informase pe Adela de Sosirea vizitatorului.

- Nu te mai încrunta așa, Gerald, îl liniști Madelyne. De cînd ai plecat ultima oară, Adela a fost foarte amărîtă. Cred sincer că i-a fost dor

de tine. Nu ești de aceeași părere, Anthony?

Duncan își dădu seama după expresia vasalului său că acesta nu era de acord. Rîse cînd îl auzi spunînd:

- Dacă așa crezi tu, atunci consimt că s-ar putea...

Gerald zîmbi.

- Diplomat ca întotdeauna, nu-i așa, Anthony?

- Nu vreau să-mi dezamăgesc stăpîna! anunță aghiotantul.

- Mă rog la Dumnezeu să ai dreptate, Madelyne, spuse Gerald.

Se așeză lîngă Duncan și Anthony, la masă. Madelyne îi dădu un pocal cu vin, iar Gerald bău îndelung, cu sete.

- Gilard și Edmond sînt aici? întrebă el apoi.

Duncan clătină din cap. Luă cupa de vin oferită de Madelyne, dar îi ținu mîna într-a lui. Madelyne se rezemă de umărul său, zîmbindu-i.

- Duncan, Părintele Laurance va oficia în sfîrșit slujba, anunță ea.

Apoi se întoarse spre Gerald, ca să-i explice:

- Imediat după ce ne-a cununat, preotul și-a ars mîinile. Bietul om a avut nevoie de foarte mult timp ca să se vindece. A fost un accident îngrozitor, deși nu ne-a explicat cum anume i s-a întîmplat.

- Dacă-l lăsa pe Edmond să-i vadă arsurile, s-ar fi lecuit mai repede, remarcă Anthony. Acum Edmond a plecat, desigur, adăugă el, ridicînd din umeri.

- Voiam să-i spun vreo două vorbe Părintelui Laurance, mormăi Duncan.

- Nu-ți place de el? întrebă Gerald.

-Nu.

Madelyne fu surprinsă de atitudinea soțului ei.

- Duncan, nu vă întîlniți aproape niciodată. Cum se poate să-ți placă sau să nu-ți placă? Abia dacă-l cunoști.

- Madelyne, omul ăsta nu-și face datoria. Tot timpul stă ascuns în capela lui. E prea sfios ca să-mi fie mie pe plac.

- Nu știam că ești un om așa de religios, interveni Gerald.

- Nici nu e, preciză Anthony.

- Duncan nu vrea decît ca preotul să facă ceea ce are de făcut aici, spuse Madelyne, tumînd din nou vin în șipul lui Anthony.

- Mă insultă, declară Duncan. Azi-dimineată, un mesager de la

mănăstirea lui a adus un răvaș. Am cerut să fie înlocuit. Madelyne mi-a scris petiția, încheie el, pe un ton lăudăros.

Madelyne îl înghionti în braț, aproape răstumîndu-i cupa cu vin. Duncan știa că nu voia să spună nimăni că învățase să scrie și să citească. îi zîmbi, amuzat că se rușina cu un talent atît de remarcabil.

- Și ce scria în răvaș? întrebă Madelyne.

- Nu știu. Aveam alte treburi de făcut, mai importante, nevastă. Poate aștepta pînă după cină.

Un nou răget le întrerupse conversația. Se vedea clar că Adela își ieșise iar din pepeni.

- Madelyne, pentru numele lui Dumnezeu, du-te și fă-o pe Adela să înceteze cu urletele. Gerald, încep să mă îngrozesc la gîndul vizitelor tale, îi spuse Duncan prietenului său.

Madelyne se repezi să atenueze efectul.

- Soțul meu n-a vrut să fie grosolan, îi spuse ea lui Gerald. Dar îl frămîntă multe probleme însemnate.

Duncan oftă lung, facînd-o să se întoarcă spre el.

- Nu e nevoie să-mi scuzi comportamentul, Madelyne. Și acum, du-te și vezi de Adela.

Madelyne dădu din cap.

- Am să-l invit și pe Părintele Laurance la masă. N-o să vină, dar îl voi pofti totuși. Dacă însă ne învrednicește cu prezența lui, te rog, fii politicos cu bietul om pînă ia sfîrșit cina. Pe urmă, poți răcni la el cît poțtești.

Duncan se încruntă.

Soția sa îi zîmbi.

Imediat ce Madelyne ieși din sală, Gerald șopti:

- Regele nostru s-a întors în Anglia.

- Eu sînt gata, declară Duncan.

- Am să vin și eu cu tine, cînd va sosi cererea, îl încredință Gerald.

Duncan clăină din cap.

- Doar nu poți crede că regele va ignora căsătoria voastră, Duncan. Va trebui să dai socoteală pentru faptele tale. Și am și eu dreptul să-l sfidez pe Louddon, la fel ca tine poate chiar mai mult. Sînt hotărît să-lucid pe ticălosul ăsta.

- Jumătate din Anglia ar dori să-l ucidă, interveni Anthony.
- Cererea a și sosit, remarcă Duncan.

Vorbise pe un ton atât de blajin, încît ceilalți nu reacționară imediat.

- Cînd? întrebă Gerald.
- Chiar înaintea ta.
- Și cînd pornim? vru să știe Anthony.

- Regele îmi poruncește să vin numaidecît la Londra, răspunse Duncan. Poimîine nu va fi prea tîrziu. Anthony, de data asta, tu rămîi pe loc.

Vasalul nu avu nici o reacție vizibilă, deși era nedumerit, căci de obicei călărea împreună cu stăpînul său.

- O iei și pe Madelyne cu tine? se interesă Gerald.
- Nu, aici va fi mai la adăpost.
- La adăpost de mînia regelui, sau de răzbunarea lui Louddon?
- De Louddon. Regele ar apăra-o.
- Ai mai multă încredere în el decît mine, recunoscui Gerald.

Duncan îl privi pe Anthony.

- Îți las în grijă cea mai de preț comoară a mea, Anthony. S-ar putea să ni se întindă o cursă.

- În ce fel? întrebă Gerald.

- Cred că Louddon are acces la sigiliul regal. Instrucțiunile din misivă n-au fost dictate de gura regelui. Asta bănuiesc.

- Cîți oameni îți vei lua, și cîți vei lăsa s-o păzească pe Madelyne? întrebă Anthony. Ar putea fi și un plan de a te îndepărta de-aici, pentru ca Louddon să poată ataca fortăreața. Știe, cred, că n-ai s-o iei pe Madelyne cu tine.

Duncan dădu din cap.

- M-am gîndit și la asta.

- Eu am acum cu mine doar o sută de oameni, interveni Gerald. Îi pot lăsa aici, cu Anthony, dacă vrei, Duncan.

Gerald și Anthony începură să discute despre numărul trupelor, în timp ce Duncan se ducea să stea în fața focului. Întîmplător, se întoarse tocmai la timp ca s-o vadă pe Madelyne plecînd. Probabil se ducea să-i vorbească Părintelui Laurence. Băiețașul, Willie, i se ținea de fuste, alergînd ca să țină pasul cu ea.

Duncan nu se mai gîndi la soția lui, cînd Gerald și Anthony i se alăturară din nou. Discutară o vreme cu aprindere despre apărarea fortăreței Wexton. Anthony și Gerald se așezară, iar Duncan ocupă și el jilțul despre care Madelyne declarase că-i aparținea lui.

Dintr-o dată, Willie intră în fugă. La vederea lui Duncan, se opri, alunecînd pe pardoseală. În ochi avea o privire înnebunită de spaimă.

Duncan își spuse că băiatul arăta de parcă tocmai l-ar fi văzut pe dracul gol. Cu sfială, Willie înaintă pînă lîngă scaunul lui.

- Ce e, băiete? Vrei să-mi vorbești? întrebă Duncan, vorbind cu blîndețe, ca să nu-l sperie și mai rău.

Anthony dădu să-l întrebe ceva, dar Duncan îl opri cu un gest al mîinii.

- O bate, șopti Willie.

Duncan sări de pe scaun, răstumîndu-1, și din cîtiva pași fii la ușă.

- Ce se întîmplă? îl întrebă Gerald pe Anthony, cînd vasalul pomi după stăpînul lui.

- Madelyne! strigă aghiotantul.

Sărind în picioare, Gerald se luă și el după cei doi, cu spada scoasă.

Duncafo ajunse primul la capelă. Ușa era zăvorită, dar nu-i luă mult ca s-o smulgă din țîțîni.

_ Furia turbată îi înzecea puterile.

Zgomotul îl puse în alertă pe Părintele Laurance. Cînd Duncan năvăli în antreu, preotul o ținea pe Madelyne în chip de pavăză, cu un pumnal îndreptat spre gîtul ei.

Duncan nu-și privi soția. Nu îndrăznea. Atunci, ar fi explodat de mînie. Se uita numai la omul scos din minți care-l provoca.

- Dacă mai faci un pas, îi tai gîtu'! zbieră preotul.

Se retrăgea încet, tîrîndu-și ostatica după el.

La fiecare pas înapoi al preotului, Duncan făcea cîte un pas înainte.

Preotul se ciocni de o măsuță pătrată, plină cu lumînări aprinse. Îndrăzni să arunce o privire scurtă în spate, judecînd distanța prin jurul obstacolului pînă la ușa laterală, iar acest moment fu cel pe care adversarul său îl așteptase.

Duncan atacă. Smulse cuțitul de lîngă fața Madelynei, împingînd lama prin gîtul preotului, dintr-o mișcare iute și ucigătoare. Preotul

zbură înapoi, în timp ce Duncan o smulgea pe Madelyne din brațele lui.

Părintele Laurance muri înainte de a atinge pardoseala.

Masa se răsturnă lângă peretele din fund, cu luminările căzînd pe jos. Imediat, flăcările începură să se întindă peste lemnăria uscată.

Duncan nu luă în seamă focul. O ridică ușor pe Madelyne în brațe. Soția sa i se ghemui la piept.

- Ce mult ți-a luat pînă să vii, șopti ea, cu vucea întretăiată, plîngînd încet.

Duncan trase aer în piept, adînc, ca să se i calmeze. încerca să-și alunge furia, ca să se poată purta blînd cu ea.

- Ești bine? izbuti el într-un tîrziu s-o întrebe, deși glasul îi era încă răgușit de mînie.

- Am avut momente și mai bune, șopti Madelyne.

Răspunsul ei calm îl mai liniști. Apoi Madelyne ridică privirea spre el. Cînd văzu ce pățise la față, Duncan se înfurie din nou. Ochiul stîng îi era deja umflat. în colțul gurii avea sînge, iar pe gît, numeroase zgîrieturi.

Lui Duncan îi venea să-l mai omoare o dată pe preot. Madelyne simțea tremurul care-l străbătea pe soțul ei. Furia i se oglindea în ochi. Ridică mîna și-i atinse obrazul cu vîrfurile degetelor.

- A trecut, Duncan. S-a terminat.

Gerald și Anthony năvăliră în biserică. Gerald văzu flăcările și imediat alergă înapoi afară, strigînd după ajutor.

Anthony rămase lângă stăpînul lui. Cînd Duncan sa, întoarse și pomi spre ușă, vasalul ridică o scîndură ca să-i facă loc - tot ce mai rămăsese din I ușa distrusă de Duncan.

Madelyne observă cît de îngrijorat era Anthony, și încercă să-l liniștească.

- Ai remarcat, Anthony, ce mult îi place soțului meu să treacă prin uși?

Anthony o privi surprins un moment, apoi pe chip i se ivi încet un zîmbet.

Cînd ajunseră în camera lui Duncan, Madelynei îi clănțăneau dinții. Duncan o înveli în pături și o luă pe genunchi, începînd să-i oblojească loviturile de pe față.

- Duncan? Ai văzut ce privire de nebun avea? îşi aminti Madelyne, înfiorându-se. Voia să... Duncan? Dacă mă siluia, m-ai mai fi iubit?

- Taci acum, iubirea mea, o linişti Duncan.

Am să te iubesc toată viaţa. Ce întrebări prosteşti sînt astea?

Răspunsul lui muştrător o mai mîngîie. Cîteva momente, stătu tăcută, cu capul rezemat de pieptul lui. Duncan crezu că adormise, cînd izbucni pe neaşteptate:

- A fost trimis aici ca să mă omoare.

Se întoarse în braţele lui, privindu-l. Expresia din ochii lui o făcu să îngheţe.

- A fost trimis? întrebă încet Duncan.

- M-am dus la biserică să-i spun Părintelui Laurence că era invitat la cină. L-am luat pe nepregătite, şi nu avea sutana pe el. Era îmbrăcat ca un ţăran, dar asta trebuie c-ai observat-o şi tu, desigur. Oricum, nici mîinile nu-i erau acoperite cu bandaje.

- Şi mai departe?

- Nu avea nici o cicatrice. Mai ţii mine că spunea că-şi arsese mîinile. Nu putea oficia slujba din cauza rănilor. Dar nu avea nici o arsură.

Duncan îi făcu semn cu capul să continue.

- M-am prefăcut că n-am observat, şi am spus că primiserăm de la mănăstirea lui o scrisoare despre care voiai să-i vorbeşti, după cină. Asta a fost greşeala mea, deşi atunci n-am ştiut. L-au apucat furiile. Mi-a spus că Louddon îl trimisese aici, cu misiunea de a mă ucide, dacă regele îţi acorda ţie favorurile lui, nu lui Louddon. Duncan, cum se poate ca un om al lui Dumnezeu să aibă un suflet de diavol? Probabil că în acel moment Părintele Laurance şi-a dat seama că fusese demascat. A zis că avea să fugă, dar nu înainte de a mă omorî.

Se cuibări din nou la pieptul lui Duncan.

- Te-ai temut, Duncan? îl întrebă ea, în şoaptă.

- Eu nu mă sperii niciodată! se răsti soţul ei.

Era atît de revoltat de trădarea preotului, încît abia mai putea să gîndească.

- Voiam să te întreb dacă erai îngrijorat, nu speriat, se corectă Madelyne.

-Ce?

Duncan clătină din cap, străduindu-se să-și alunge mînia. Madelyne avea nevoie de încurajările lui.

- îngrijorat? La naiba, Madelyne, eram turbat de furie!

- Mi-am dat seama, răspunse ea. îmi aminteai de lupul meu, la pîndă.

Se ridică de pe genunchii lui și-l luă de mînă, trăgîndu-l după ea pîndă la pat. Duncan își scoase tunică. Era lac de nădușeală, de la căldura din cameră. Se așeză lîngă soția lui, cuprinzînd-o de umeri.

- Madelyne, ție ți-a fost frică?

- Puțin, răspunse ea.

- Numai puțin?

- Ei, știam că aveai să vii după ruine, așa că nu mi-a fost foarte frică. Totuși, a început să mă enervez cînd am văzut că nu mai apăreai în ușă. Începuse să-mi sfîșie rochia...

- Ar fi putut să te ucidă, o întrerupse Duncan, cu glasul tremurîndu-i de furie:

- Ba, nu l-ai fi lăsat tu.

Doamne, cîtă încredere avea în el! Duncan se simțea de-a dreptul umilit.

Cercurile pe care le desena încet Madelyne cu degetele se apropiau de locul dintre picioarele lui.

O apucă de mînă, ținîndu-i-o strîns pe coapsă. Probabil era atît de tulburată, încît nici nu-și dădea seama ce făcea.

- Doamne, ce cald s-a făcut aici, șopti Madelyne. De ce trebuie să ardă focul pe vremea asta, Duncan?

- Tremurai, îi aminti el.

- Acum mi-e mai bine.

- Atunci, mă duc jos să aduc scrisoarea de la mănăstire. Sînt curios ce aveau să ne spună superiorii lui.

- Nu vreau să cobori încă.

Numaidecît, Duncan se întoarse iar spre ea.

- Trebuie să te odihnești, îi spuse el. La naiba, numai eu sînt de vină. Ar fi trebuit să mă ocup și de casă, la fel dg atent cum mă îngrijesc de instrucția ostașilor.

Madelyne îi puse mîinile pe umeri.

- Datoria casei îmi revine mie. Deși, acum-, dacă stau să mă gândesc, nimic din toate astea nu s-ar fi întîmplat dacă...

Oftatul lui o făcu să se întrerupă.

- Știu, nu s-ar fi întîmplat nimic, dacă eram eu cu tine, ca să te apăr.

- Voiafri să-ți spun doar că toate astea nu s-ar fi întîmplat, dacă știam cum să mă apăr singură.

- Cum adică? întrebă Duncan.

N-avea idee ce se petrecea în mintea ei. Dar imediat zîmbi, căci tocmai își dăduse seama cît de rar îi ghicea gîndurile.

- Părintele Laurance nu era mult mai înalt decît mine, spuse Madelyne. Iar Ansei are exact statura mea.

- Ce legătură are scutierul meu cu ceea ce discutăm?

- Ansei învață arta apărării, îi aminti Madelyne. Prin urmare, trebuie să mă instruiești și pe mine cum să mă apăr. Înțelegeți ce vreau să spun, nu?

Nu înțelegea, dar preferă să n-o contrazică.

- O să vorbim despre asta mai tîrziu, declară el.

Madelyne dădu din cap.

- Atunci, e timpul să te ocupi de nevoile mele, Duncan. Îți poruncesc.

Tonul ei glumeț îl făcu s-o întrebe, pe un ton la fel de mucalit:

- Și ce poruncă îndrăznești să-i dai soțului tău? Drept răspuns, Madelyne își desfăcu încet panglica de la gulerul cămășii. Veșmîntul îi alunecă de pe umeri.

Duncan clătină din cap.

- Ești prea lovită ca să...

- Vei găsi tu o cale, îl întrerupse ea. Știu că acum nu arăt prea atrăgător, nu-i așa?

- Cu vîntăile astea, ești urîță ca un ciclop din ăia ai tăi. Abia suport să mă uit la tine.

Cuvintele lui o făcură să rîdă. Știa că o tachina, căci încerca s-o tragă peste el și în același timp să-i scoată cămașa.

- Atunci, va trebui să închizi ochii cînd faci dragoste cu mine, îl sfătui ea.

- Am să îndur.

- Încă-i mai simt atingerea, șopti Madelyne, cu un tremur în voce.

Am nevoie ca acum să mă atingi tu. Mă vei face să uit. Am să mă simt din nou curată, Duncan. Înțelelegi?

Drept răspuns, Duncan o sărută. Curînd, Madelyne uită de orice altceva. În câteva momente, ajunseră să conteze numai ei doi.

Și se simți purificată la trup și la suflet.

CAPITOLUL 19

Printr-o ironie a sortii, atacul suferit de Madelyne i-a ajutat pe Gerald și Adela să se împace.

Madelyne insistase să ia cina cu familia și oaspetele lor. Cînd ea și Duncan au intrat în sală, Adela era deja așezată la masă. Gerald se plimba prin fața căminului, adîncit în gînduri.

Duncan oftă, dîndu-i Madelynei de înțeles că nu mai avea chef pentru încă una dintre scenele Adelei. Madelyne dădu să-l roage să aibă răbdare, apoi se răzgîndi. Nici ea n-avea stare pentru conflicte.

Cînd o văzu pe Madelyne, Adela scoase un țipăt, uitînd complet de Gerald.

- Ce ți s-a întîmplat? A dat Silenus cu tine de pămînt, în sfîrșit?

Madelyne se întoarse spre Duncan, încruntîndu-se.

- Chiar înainte de a pleca din cameră, mi-ai spus că arăt normal, îi șopti ea.

- Am mințit, zîmbi Duncan.

- Trebuia să mă uit în oglinda Adelei. Uite, e gata să-i vină rău. Am să le tai tuturor pofta de I mîncare.

Duncan clătină din cap.

- Mie nici chiar o invazie nu mi-ar alunga foamea. Mi-am consumat toate puterile încercînd să-ți satisfac ție...

Madelyne îi dădu un ghiont să tacă, întrucît stăteau destul de aproape de Adela ca să-i poată auzi, apoi se întoarse spre aceasta și Gerald.

Și-l văzu pe Gerald povestindu-i Adelei despre atacul asupra Madelynei.

- O, Madelyne, arăți îngrozitor! declară Adela, cu compasiune.

- E un păcat să minți, îl mustră Madelyne pe Duncan, privindu-I încruntată.

Duncan ceru ca numele Părintelui Laurence să nu fie pomenit în

timpul mesei. Toți se conformară. Adela continuă și ea să-l ignore pe Gerald. La plecare, baronul îi făcu un compliment, căruia Adela îi răspunse cu o grosolănie.

Duncan ajunsese la capătul răbdării.

- Vreau să vorbesc cu voi - cu amîndoi! porunci el, tăios.

Adela păru speriată, Gerald păru mirat, iar Madelyne păru gata să zîmbească.

Toți îi armară pe Duncan spre cămin. Acolo, Duncan se așeză în jilț, dar cînd Gilard vru să-și ia și el un scaun, Duncan îl împiedică:

- Nu, Gerald. Tu stai în picioare, lîngă Adela.

Apoi se întoarse spre sora lui și o întrebă:

- Ai încredere că știi ce e mai bine pentru une?

încet, Adela dădu din cap. Ochii i se făcuseră mari cît două castroane.

- Atunci, lasă-l pe Gerald să te sărute. Acum.

- Ce?! exclamă Adela, copleșită.

Reacția ei îl făcu pe Duncan să se încrunte.

- Cînd soția mea a fost atacată de Louddon, a vrut să șterg amintirea celor întîmplate. Adela, n-ai fost niciodată sărutată sau atinsă de un bărbat care te iubea. Îți propun să-l lași pe Gerald să te sărute acum, și apoi să hotărăști dacă te simți dezgustată sau mulțumită.

Madelyne găsi că era un plan minunat.

În schimb, Adela se înroșise de jenă.

- De față cu toată lumea? întrebă ea, cu vocea ca un chițait subțire.

Gerald zîmbi. O luă de mîină.

- Te-aș săruta în fața lumii întregi, dacă mi-ai da voie! îi declară el.

Duncan își spuse că Gerald cam sărea peste cal, lăsînd-o pe Adela să-i dea voie sau nu, dar își păstră părerea pentru sine.

Și-n plus, porunca lui era deja dusă la îndeplinire. înainte ca Adela să se poată retrage, Gerald se aplecă și-i depuse o sărutare castă pe buze.

Sora lui Duncan îl privi aiurită. în clipa următoare, Gerald o sărută din nou. N-o atingea deloc cu mîinile, dar gura lui o ținea prizonieră.

Privindu-i, Madelyne se simți prost. Se așeză pe brațul jilțului lui Duncan, încercînd să se uite sus în tavan, nu la cei doi oameni care se sărutau pe îndelete..

Cînd Gerald făcu un pas înapoi, Madelyne o privi pe Adela. Sora lui

Duncan era roșie în obraji, stînjenită și complet stupefiată.

- Nu sărută ca Mor...

Numaidecît, orice culoare i se șterse de pe față, și o privi neajutorată pe Madelyne.

- Va trebui să știe, Adela.

Gerald și Duncan schimbară o privire, încruntați. Nici unul dintre ei nu știa la ce se referea Madelyne.

- Nu pot să-i spun, șopti Adela. N-ai vrea să mă scapi tu de îndatorirea asta îngrozitoare? Te rog, Madelyne... te implor!

- Numai dacă mă lași să-i spun și lui Duncan.

Adela își privi fratele. Acesta îi distinse în ochi îngrijorarea.

În sfîrșit, fata dădu din cap. Apoi se întoarse spre Gerald și-i spuse:

- Nu vei mai dori să mă săruți niciodată cînd vei afla tot adevărul despre ceea ce mi s-a întîmplat. Îmi pare rău, Gerald. Ar fi trebuit să...

Și începu să plîngă. Gerald dădu s-o ia în brațe, dar ea clătină dincap.

- Cred că te iubesc, Gerald. Și-mi pare-așa de rău...

Și, cu aceste cuvinte de despărțire, Adela ieși în fugă din încăpere.

Madelynei nu-i prea plăcea promisiunea pe care o făcuse. Știa că avea să le provoace suferințe soțului ei și lui Gerald. Amîndoi o iubeau pe Adela.

- Gerald, te rog, ia loc și ascultă-mă, îi ceru ea, vorbind cu o voce încordată. Duncan, promite-mi că n-ai să te superi pentru că ți-am ascuns asta. Adela mi-a cerut să-i promit că-i voi păstra secretul.

- N-am să mă supăr, se învoi Duncan.

Madelyne dădu din cap. Nu suporta să se uite la Gerald în timp ce povestea, așa că privi tot timpul în podea. Puse accentul pe faptul că Adela fusese atît de dezamăgită că Gerald nu venise s-o întîlnească la curte, și din acest motiv devenise o pradă ușoară pentru înșelătoriile lui Loudon.

- Cred că de fapt încerca să te pedepsească, îi spuse ea, deși mă îndoiesc că-și dă seama de asta.

Îndrăzni să-i arunce o privire, îl văzu dînd din cap, apoi se uită la Duncan, și le povesti în continuare, fără să omită nimic. Cînd ajunse la trădarea lui Morcar, se aștepta ca cel puțin unul, dacă nu amîndoi, să scoată un strigăt de furie.

Nici unul dintre baroni nu scoase o vorbă.

La sfârșitul povestirii, Gerald se ridică și ieși încet din sala cea mare.

- Ce-o să facă? îl întrebă Madelyne pe Duncan, în timp ce-și ștergea lacrimile și strîmbîndu-se cînd își frecă vînatăile de pe față.

- Nu știu, răspunse Duncan încet.

- Ești supărat pe mine pentru că nu ți-am spus pînă acum?

Duncan clătină din cap. Apoi, pe neașteptate, îi trecu prin minte un gînd.

- Morcar e omul pe care voiai să-l ucizi, nu?

Madelyne se încruntă.

- Mi-ai spus că aveai de gînd să omori un om, continuă Duncan. Mai ții minte? Despre Morcar vorbeai, nu-i așa?

În sfârșit, soția lui confirmă.

- Nu-l puteam lăsa să scape nepedepsit, dar onoarea mă obliga și să păstrez secretul Adelei, șopti ea. Duncan, nu știam ce să fac. E datoria lui Dumnezeu să se ocupe de păcătoși. Știu destul de bine asta. Și n-ar trebui să doresc să-lucid. Dar o doresc, totuși, Doamne iartă-mă, o doresc...!

Duncan o luă pe genunchi, cu tandrețe, înțelegea prea bine chinul prin care trecea blinda lui soție.

Cîteva momente, tăcură amîndoi. Madelyne era îngrijorată din pricina lui Gerald. Oare acum avea să plece, sau urma să se țină în continuare după Adela?

- Am să mă ocup eu de Morcar, îi spuse Duncan.

- Ba nu!

Gerald era cel care strigase acest răspuns. Madelyne și Duncan îl văzură venind în goană pînă în fața lor. Furia lui era năprasnică. Tremura din tot trupul.

- Am să-l omor eu - cum am să te-omor și pe tine, Duncan, dacă îndrăznești să-mi refuzi acest drept!

Madelyne îl privea cu gura căscată. Ridică ochii spre Duncan. Pe chipul soțului ei nu se putea desluși dacă era ofensat sau furios.

După ce-l privi lung pe Gerald, Duncan dădu încet din cap.

- Da, Gerald, e dreptul tău. Am să-ți stau alături cînd îl vei provoca.

- La fel cum îți voi sta și eu alături cînd ai să-l provoci pe Louddon,

replică Gerald.

Apoi se dezumflă complet, și se așeză pe jilțul I din fața lui Duncan.

- Madelyne? Nu vrei să-i spui Adelei, te rog, I că aș dori să-i vorbesc?

Madelyne dădu din cap. Se grăbi să se supună, dar pînă ajunse în camera Adelei, nu mai puteai de-atîtea griji. Încă nu știa ce avea de gînd Gerald.

Adela trăsesese deja concluzia că Gerald urmai s-o părăsească.

- E mult mai bine așa, îi spuse ea Madelynei, printre suspine. Să mă sărute e una, dar asta-i tot ce-aș putea îngădui vreodată. Nu l-aș putea lăsafl nicicînd să vină în patul meu.

- N-ai de unde să știi dacă ai putea sau n-ai putea, replică Madelyne. Adela, nu va fi ușor deloc, dar Gerald e un om foarte răbdător.

- N-are nici o importanță, replică prietena ei. Tot o să mă părăsească.

Adela se înșela. Gerald o aștepta la baza scării. Fără o vorbă, o luă de braț și o conduse pînă jos.

Duncan se apropie de Madelyne și o cuprinși în brațe.

- Pari ființă de oboseală, nevestă. E timpul să I ne culcăm.

- Mai bine aștept pînă se întoarce Adela. S-ar putea să aibă nevoie de mine, protestă Madelyne, l cînd Duncan pomi cu ea în sus pe scară.

- Eu sigur am nevoie de tine, acum, Madelyne. De Adela va avea grijă Gerald.

Soția lui dădu din cap.

- Madelyne, continuă Duncan, mîine va trebui să plec. Dar nu voi lipsi multă vreme, adăugă el, fără a-i lăsa timp să-l întrerupă.

- Unde te duci? îl întrebă Madelyne. Ai de rezolvat treburi importante? urmă ea, încercînd să pară interesată, nu dezamăgită. Doar nu-i putea pretinde să-și petreacă fiecare moment cu ea. La urma urmei, Duncan era un om important.

- Am într-adevăr o problemă pe care trebuie s-o rezolv, răspunse el evaziv.

Maude tocmai cobora scara. îi anunță că avea să se ocupe numaidecît de baia baronesei, dar Duncan clătină din cap, spunîndu-i că se îngrijea el de asta.

Slujnica răspunse cu o reverență.

- Maude, fiul tău a făcut o faptă curajoasă azi.

Femeia se luminează la față. Auzise deja totul despre vitejia băiatului ei. Willie își făcuse părinții să fie mândri de el - doar salvase viața baronesei!

- Va trebui să mă gândesc la o răsplată potrivită pentru o asemenea ispravă, mai spuse Duncan.

Maude părea prea copleșită ca să vorbească. Kăcu încă o plecăciune, apoi își exprimă recunoștința, bîlbîindu-se:

- Vă... vă foarte mulțumesc, my lord. Willie al meu are o slăbiciune pentru baronesă. Știu că o cam deranjează, așa cum se ține după ea tot timpul, da pe dumneaei nu pare s-o supere și mereu are o vorbă bună pentru băiatul meu.

- E un puști deștept, îl laudă Duncan.

Acest compliment o facu pe Maude să amețească. îi mulțumi iar stăpînului ei, își adună fustele și coborî valvîrtej scara. Abia aștepta să-i spună lui Gertie.

Cînd ajunseră în dormitor, Madelyne era extenuată, dar Duncan avea chef de vorbă. Întinzîndu-se cu mîinile sub cap, își privi soția cum j se pieptăna. Amîndoi erau goi, și nu se rușinau.

- Madelyne, am fost poftit să vorbesc cu regele meu, începu el.

Vorbea cu glas stăpînit, încercînd să-i dea ei impresia că invitația îl plictisea.

- Acolo mă duc mîine.

- Poftit?

Lăsînd jos pieptenele, Madelyne se întoarse spre el, cu o privire încruntată.

- Atunci, chemat, poftim, recunosc Duncan. Ți-aș fi spus mai devreme, dar n-am vrut să te îngrijorezi.

- De ce? Va fi ceva primejdios?

Nici măcar nu-i dădu timp să răspundă.

- Sigur c-o să fie primejdios. Cînd plecăm?

- Nu plecăm nicăieri. Tu ai să stai aici. Vei fi mai în siguranță.

Madelyne părea gata să-l contrazică. Duncan clătină din cap, continuînd:

- Dacă mai am și grija ta pe cap, n-am să mai pot chibzui limpede.

Sînt hotărît, Madelyne. Rămîi aici.

- Şi ai să te întorci la mir.e?

întrebarea ei îl surprinse.

- Sigur că da!

- Cînd?

- Nu ştiu cît o să dureze, Madelyne.

- Săptămîni... luni... ani?

îi văzu teama în ochi, şi-şi aminti vremurile cînd fusese neluată în seamă de familia ei. O trase deasupra lui şi o sărută.

- întotdeauna am să mă întorc la tine, Madelyne. Eşti soţia mea, pentru numele lui Dumnezeu.

- Soţia ta, şopti ea. Ori de cîte ori mă sperii, sau încep să mă tem de viitor, îmi amintesc că sînt legată de tine.

Duncan zîmbi. Nu mai părea speriată.

- Dacă mori, am să-ţi găsesc mormîntul şi am să-1 scuip, îl ameninţă ea.

- Atunci, voi avea mare grijă.

- Pe cuvîntul tău?

- Pe cuvîntul meu de onoare.

Cu un gest tandru, Madelyne îi cuprinse obrazii în palme.

- îmi iei inima cu tine, iubitorul meu temnicer.

- Ba, Madelyne, tu m-ai capturat pe mine în temniţa inimii tale - cu trup şi suflet.

Şi-şi pecetlui jurămîntul, facînd dragoste cu ea.

Duncan fu gata îmbrăcat înainte să se crape de ziuă. Îi chemă pe Anthony, apoi îl aşteptă în sală.

Cînd vasalul său intră pe uşă, Duncan tocmai rupea pecetea misivei de la mănăstire, despre care uitase.

Anthony se aşeză în faţa lui, la masă, aşteptîndu-1 să termine de citit. Gertie intră cu o tavă plină cu pîine şi brînză.

Cînd Duncan termină scrisoarea, vasalul înîncase deja o porţie zdravănă. Se vedea clar că vestea nu-1 bucura deloc pe baron. Duncan aruncă pergamentul cît colo şi bătu cu pumnul în tăblia mesei.

- Te nemulţumeşte vestea? îl întrebă Anthony.

- întocmai cum am bănuit. Nu există nici un Părinte Laurance.

- Dar omul pe care l-ai ucis...

- A fost trimis de Louddon, îl întrerupse Duncan. Știam deja atîta lucru, dar crezusem că era totuși preot.

- Ei bine, cel puțin n-ai omorît un om al bisericii, remarcă Anthony, cu o ridicare din umeri. Și nici nu s-a putut întoarce la Louddon să-i dea raportul, Duncan. De la sosire, n-a mai ieșit niciodată din fortăreață. Aș fi știut.

- Dacă eram atent, aș fi observat mai curînd cît de ciudat se purta. Neatenția asta a fost cît pe ce s-o coste pe soția mea viața.

- Nu te învinuiește, comentă Anthony. Și nici n-a ieșit așa de urît pe cît s-ar fi putut, Duncan. Putea să ne asculte toate spovedaniile, încheie el, cutremurîndu-se.

- Și nici nu m-am căsătorit cu adevărat! strigă Duncan, bătînd iar cu pumnul în masă.

- Dumnezeu mare, la asta nu m-am gîndit!

- Nici Madelyne nu s-a gîndit. Dar o să-și dea seama. Și va face o criză. Dacă aveam timp, găseam un preot și ne căsătoream înainte de a pleca.

- Vor trece săptămîni de zile...

Duncan dădu din cap.

- I-ai spus Madelynei unde te duci? îl întrebă Anthony.

- Da, dar despre impostor n-am să-i spun. La întoarcere, voi aduce cu mine și un preot. Am să-i spun că nu sîntem căsătoriți cu doar cîteva clipe înainte de a o lua iar de soție. La naiba, ce încurcătură!

Anthony zîmbi. Stăpînul lui avea dreptate. Madelyne urma să facă o criză de toată frumusețea.

În continuare, Duncan se strădui să lase deoparte problema înșelătoriei lui Laurence. Revăzu planurile împreună cu aghiotantul său, încercînd să acopere toate eventualitățile.

- Lași în urmă destul soldați ca să poți cuceri Anglia cu ei, remarcă Anthony.

- Pe Gerald l-ai văzut în dimineața asta?

Anthony clătină din cap.

- Oamenii se adună în fața grajdurilor, spuse el. S-ar putea să te aștepte acolo.

Duncan se ridică și porniră amîndoi spre grajduri. Acolo, baronul le vorbi ostașilor, prevenindu-i că era foarte posibil să li se fi întins o cursă. Apoi se întoarse spre oamenii care aveau să rămînă pe loc și li se adresă și lor.

- Se prea poate ca Louddon să aștepte pînă plec eu, pentru a ataca fortăreața.

Cînd termină de dat instrucțiunile, Duncan se înapoie în sală. Madelyne tocmai cobora scara. Ii zîmbi soțului ei. Duncan o luă în brațe și o sărută.

- Amintește-ți că mi-ai promis să ai mare grijă, îi șopti Madelyne, cînd îi dădu drumul.

- N-am să uit.

O luă pe după umeri și ieșiră. Drumul spre grajduri trecea prin fața capelei. Duncan se opri să privească stricăciunile produse de foc.

- Va trebui să reclădim antreul, remarcă el.

Referirea la biserică ti aminti Madelynei de scrisoare.

- Duncan, ai timp să-mi arăți acum scrisoarea primită de la mănăstirea Părintelui Laurence? Mărturisesc că sînt' foarte curioasă.

- Am și citit-o.

- Știi să citești! Bănuiam eu, dar niciodată nu te-ai lăudat cu scusința asta. Poftim, tocmai cînd cred că te cunosc cum nu se poate mai bine, îmi faci cîte o nouă surpriză!

- Deci, nu sînt chiar atît de previzibil pe cît îți imaginai? zîmbi el.

Madelyne dădu din cap.

- în anumite privințe, rămîi întotdeauna previzibil. O, cît aș vrea să nu pleci! Voiam să mă înveți arta apărării. Dacă m-aș putea apăra la fel de bine ca Ansei, probabil m-ai lăsa să vin și eu cu tine.

- Ba nu te-aș lăsa, replică Duncan. Totuși, îți făgăduiesc că vom începe instrucția de îndată ce mă întorc.

Observă că Baronul Gerald încă nu sosise. Intrucît astfel mai avea cîteva minute de stat cu soția lui, se întoarse spre ea, spunîndu-i:

- Am să-ți dau prima lecție acum. De vreme ce-ți folosești mîna dreaptă, trebuie să porți jungherul pe partea stîngă a trupului.

Îi scoase pumnalul și teaca și i le mută în gaica de pe șoldul stîng al cingătorii.

- De ce?

- Fiindcă așa ți-e mult mai ușor să-l scoți. Uneori, nevastă, fiecare secundă contează.

- Tu îți ții spada pe dreapta, Duncan. Știu că preferi s-o mînuiești în luptă cu stînga. Treptele! își aminti ea deodată. Lecția asta are vreo legătură cu treptele construite lîngă peretele din stînga, nu cel din dreapta?

Duncan dădu din cap.

- Și tatăl meu era mai îndemînic cu stînga decît cu dreapta. Cînd năvălește un vrăjmaș, vine de jos, nu de sus. Tatăl meu avea o poziție mai prielnică. Se putea sprijini cu mîna dreaptă de perete, iar cu stînga lupta.

- Icusit mai era tatăl tău, îl laudă Madelyne. Majoritatea bărbaților își folosesc mîna dreaptă, nu-i așa? Ce idee minunată, să nesocotești tradiția și să construiești casa după îndrumările lui!

- La drept vorbind, tata a preluat ideea de la unul dintre unchii săi.

Duncan credea că reușise să-i abată gîndul de la scrisoare. Dar se înșela...

- Și ce scria în răvaș, Duncan?

- A, nimic important, replică el. Laurence a părăsit mănăstirea cînd a fost trimis la fortăreața lui Louddon.

Îi era greu să-și mintă soția, dar avea intenții mărinimoase. Încerca s-o ferească de griji, în lipsa lui.

- Cred că a fost un om bun, pînă a pus mîna pe el fratele meu, comentă Madelyne. Mă voi îngriji ca taipul să-i fie trimis numaidecît înapoi la mănăstire, Duncan. Se cuvine să-l înmormînteze creștinește.

-Nu!

Abia peste o clipă își dădu seama că strigase.

- Voiam să spun, s-au și făcut aranjamentele.

Madelyne era nedumerită de violența reacției lui Duncan. Chiar atunci, Baronul Gerald se apropie să le dea bună dimineața, distrăgîndu-i atenția.

- Adela și cu mine ne vom căsători de îndată ce isprăvim cu treaba asta, anunță el. A căzut la învoială, în sfîrșit.

Madelyne zîmbi. Duncan își bătu prietenul pe umăr.

- Unde-i Adela? întrebă el.

- Plînge în camera ei. Mi-am și luat rămas-bun, adăugă Gerald, zîmbind.

jr Sigur vrei să se însori cu ea, Gerald? Sora mea își petrece mai tot timpul vărsînd lacrimi.

- Duncan! protestă Madelyne.

Gerald rîse.

- Sper să-și folosească toate lacrimile înainte de nuntă.

Deodată, Duncan se răsuci spre Madelyne și o sărută, fără a-i lăsa timp să-i ghicească intențiile.

- Mă voi întoarce acasă încă înainte să observi că am plecat, îi spuse el.

Madelyne făcu un efort să zîmbească. Nu voia să plîngă. Ar fi fost nedemn, în fața soldaților din jur.

Rămase în mijlocul curții, privindu-și soțul cum plecă.

Anthony îi veni alături.

- O să se întoarcă, spuse Madelyne. Mi-a dat cuvîntul lui de cinste, Anthony.

- E un om de onoare, Madelyne. N-o să-și calce fîgăduiala.

- Va trebui să-mi găsec cît maai multe ocupații. Duncan a promis că mă va învăța arta apărării.

- Artă apărării? repetă Anthony, nedumerit.

- Da. Ar dori să știu că mă apăr. Ce crezi, Anthony? Ți-ai putea găsi ceva timp pentru mine în fiecare zi, ca să-mi arăți căile de apărare?

Căile de apărare? La început, lui Anthony nu-i veni să creadă. Apoi, privind-o pe Madelyne, își dădu seama că vorbea foarte serios.

Madelyne nu considera că Anthony arăta prea încîntat de rugămintea ei.

- Cred că mă voi duce să vorbesc cu Ned. Mi-ar putea face un arc frumos, și săgeți, desigur. Dacă-mi pun puțin mintea la contribuție, cred c-aș putea deveni o foarte bună țintașă, cît ai zice pește.

Lui Anthony îi venea să-și facă semnul crucii - dar nu putea, desigur, de vreme ce stăpîna lui îl privea cu atîta speranță pe față.

Era prea bun la inimă ca s-o contrazică.

- Am să vorbesc cu Ned, spuse el.

Madelyne îi mulțumi din tot sufletul.

Aghiotantul făcu o plecăciune, apoi se îndepărtă.

Anthony avea o nouă problemă pe cap. Principala lui îndatorire era aceea de a o proteja pe soția lui Duncan. Iar acum, se mai trezise cu încă una. Trebuia să-i protejeze și pe ceilalți oameni de Madelyne.

Dar hazul său înnăscut îi alungă deznădejdea. Când ajunse la coliba fierarului, rîdea cu poftă. Dumnezeu să-i apere! Pînă la apusul soarelui, probabil că aveau să umble toți cu săgeți înfipite-n dos!

CAPITOLUL 20

Duncan fu cel dintîi care mirosi pericolul, și dădu semnalul de oprire.

Ostașii se înșirară în spatele lui. Nimeni nu scoase o vorbă, iar după ce caii se liniștiră, peste pădure se lăsă o tăcere sinistră.

Baronul Gerald stătea în dreapta lui Gerald. Aștepta, împreună cu oamenii lui. Reputația lui Duncan era legendară. Gerald mai luptase alături de el în trecut. Îi recunoștea aptitudinile superioare și, deși aveau aproape aceeași vîrstă, Gerald se considera învățacelul lui Duncan.

Cînd acesta ridică mîna, cîțiva soldați se răspîndiră să iscodească regiunea.

- E liniște, prea liniște, îi spuse Duncan lui Gerald.

Celălalt baron dădu din cap.

- N-aș fi ales locul ăsta ca să întind o cursă, Duncan, recunosc eu.

-Tocmai.

- De unde știi? îl întrebă Gerald. Eu n-am văzut nimic.

- Simt, răspunse Duncan. Sînt aici, mai jos de noi, așteptînd.

Un șuierat slab răsună din stînga. Duncan se răsuci numai decît în șa. Le făcu semn soldaților să se despartă în grupe.

Ostașul care dăduse semnalul reveni lîngă ceilalți.

- Cîți? îl întrebă Duncan.

- N-am putut număra, dar am zărit mai multe scuturi.

- Atunci, înmulțește-le cu o sută, spuse Gerald.

- Lîngă cotul drumului, anunță oșteanul. Stau ascunși acolo, my lord.

Duncan dădu din cap. Duse mîna la spadă, dar Gerald i-o opri.

- Ține minte, Duncan, dacă Morcar e printre ei...

- Este al tău, confirmă Duncan, cu glas aspru, stăpînit.

- La fel cum și Louddon e al tău, adăugă Gerald.

Duncan clătină din cap.

- Nu-i aici. Ticălosul se ascunde după oamenii lui, sau la curtea lui William. Acum am răspunsul, Gerald. A fost o scrisoare falsă, trimisă de Louddon, nu de rege. Asta-i ultimul joc înșelător pe care i-l mai accept.

Așteptă pînă cînd o treime din oastea lui se desfăcu în semicerc pe panta dinspre apus. A doua treime urmă aceeași ordine, deși oamenii își formară evantaiul la răsărit. Ultimii rămaseră lîngă cei doi baroni. Fuseseră aleși pentru a se ocupa de atacul frontal.

Gerald era mulțumit de planul lui Duncan.

- I-am prins în propria lor cursă, ca într-un clește, spuse el mîndru.

- Iar acum, închidem cleștele, Gerald. Dă semnalul.

Prietenul său îi făcea o mare cinste. Gerald se ridică în șa, înălță spada în aer și scoase strigătul de luptă.

Sunetul reverberă prin toată valea. Soldații care încercuiseră inamicul năvăliră în jos.

Plasa se strînse. Lupta le aparținea celor mai viteji era o zi a puterii și a biruinței.

Oamenii vicleni care stăteau ascunși ca niște muieri după copaci și stînci, așteptînd să se repeadă pe la spate asupra victimelor, se pomeniră curînd prinși în capcană.

Acum, luptătorii lui Duncan își arătară destoinicia. Primind comanda baronului, luptară vitejește și repede se arătară victorioși.

Nu luară nici un prizonier.

Abia cînd lupta fu aproape gata, Gerald îl zări pe Morcar. Privirile li se ciocniră provocator, de-a curmezișul văii. Morcar își dezveli dinții, apoi se întoarse să sară pe cal. Credea că-i mai rămăsese timp ca să scape.

Gerald își pierdu cumpătul. Începu să lupte ca un posedat, dorind cu disperare să-l ajungă pe Morcar înainte de a fugi. Duncan îi acoperi spatele de mai multe ori, strigînd la prietenul lui să-și vină în fire.

Duncan era furios. Ținea la disciplină, dar Baronul Gerald lepădase toate regulile de la instrucție. Nu mai auzea nici un avertisment. Ochii-i erau sticloși de furie. Acum numai mînia turbată îi mai stăpînea trupul și mintea.

Așezat în șa, Morcar îl privea pe Gerald cum se zbătea să ajungă la el. Pierdea astfel un timp prețios, dar se credea în siguranță. Baronul Gerald lupta pedestru.

Zîmbetul crud i se transformă într-un hohot de râs, când Gerald se împiedică și căzu în genunchi. Morcar profită de ocazie și-și mîină calul la galop în josul pantei. Aplecîndu-se din șa, își ridică spada curbată asupra lui Gerald.

Gerald se prefăcea slăbit. Își ținea capul plecat și stătea rezemat într-un genunchi, așteptînd ca vrăjmașul lui să ajungă destul de aproape.

Morcar lovi cu spada chiar în clipa cînd Gerald sări într-o parte.

Purtat de mișcarea atacului, Morcar alunecă din șa, căzu pe spate, se rostogoli și vru să sară în picioare, pregătindu-și din nou arma.

Nu mai apucă. Piciorul lui Gerald îl călcă pe mîină. Cînd ridică privirea, îl văzu pe baron stînd deasupra, cu vîrfurile spadei îndreptate spre gîtul lui. Cînd lama îi înțepă pielea, Morcar închise strîns ochii, scoțînd un scîncet de groază.

- Vei găsi în infern femeii pe care să le siluiești, Morcar? întrebă Gerald.

Ochii lui Morcar se deschiseră brusc. Și, în acele ultime clipe dinaintea morții, înțelese că Gerald aflase adevărul în legătură cu Adela.

Duncan nu văzuse lupta dintre cei doi. Cînd bătălia luă sfîrșit, pomi printre oamenii săi, numărînd morții și ocupîndu-se de răniți.

Peste cîteva ore, cînd soarele asfințea deja, începu să-l caute pe Gerald. Își găsi prietenul așezat pe un bolovan. Îi vorbi, dar nu primi nici un răspuns.

Duncan clătină din cap.

- Ce naiba e cu tine? îl întrebă. Și unde ți-e spada, Gerald?

În sfîrșit, Gerald ridică privirea. Avea ochii roșii și umflați. Deși nu comentă, Duncan își dădu seama că prietenul său plînsese.

- Acolo unde-i e locul, replică Gerald.

Glasul îi era lipsit de orice emoție, la fel de sec ca expresia de pe chip.

Duncan nu înțelese ce voia să spună pînă cînd găsi trupul lui Morcar. Avea spada lui Gerald înfiptă între picioare.

Își făcură tabăra pe culmea de deasupra văii unde avusese loc lupta. Gerald și Duncan luară o cină frugală, fără să schimbe o vorbă pînă la

căderea întunericului.

Gerald aștepta să-i treacă mînia.

Duncan aștepta să-i crească mînia.

Cînd prietenul său începu să vorbească, dădu frîu liber durerii care-l chinuia.

- Crezusem c-am să mă împac cu ceea ce i s-a întîmplat Adelei, Duncan. Cînd am jurat să-l ucid pe Morcar, a fost o hotărîre firească. Pînă l-am văzut, Duncan. Atunci, s-a frînt ceva în mine. Ticălosul a rîs.

- Și de ce-mi vii cu scuzele astea? întrebă încet Duncan.

Gerald clătină din cap. Cu un zîmbet vag, răspune:

- Fiindcă am senzația că ai vrea să-ți înfigi spada în mine.

- Ai luptat ca un prost, Gerald. Dacă nu-ți eram eu alături, în veci n-ai mai fi ajuns pe colină. Acum ai fi fost mort. Pofa de răzbunare a fost la un pas de a te costa viața.

Tăcu o clipă, lăsîndu-l pe Gerald să se gîndească la spusele lui.

- M-am purtat nebunește, recunosc Gerald. N-am să mai caut nici o scuză.

Duncan știa cît de grea era pentru el această mărturisire.

- N-am nevoie de scuze. Învață din asta, Gerald. Nici eu nu sînt mai bun ca tine. Și pe mine m-a mînat setea de răzbunare. Madelyne a fost rănită în luptă, fiindcă o luasem captivă. Ar fi putut să moară. Fiecare dintre noi s-a purtat prostește la rîndul lui.

- Intr-adevăr, deși n-am s-o recunosc în fața nimănui decît a ta, Duncan. Mi-ai spus că era cît pe ce s-o pierzi pe Madelyne. Nu i-ai mai fi cunoscut vraja, și niciodată n-ai fi știut ce pierduseși.

- Vraja? zîmbi Duncan. Gerald nu avea obiceiul să vorbească atît de poetic.

- Nu pot să explic, roși prietenul său. E atît de neîntinată... Și deși acum regreti că ai luat-o prizonieră, eu îți sînt recunoscător. A fost singura care mi-a putut-o dăruia din nou pe Adela.

- N-am regretat niciodată că am luat-o pe Madelyne cu mine. îmi pare rău numai că a nimerit în mijlocul bătăliei mele cu oastea lui Loudon.

- A, dulcea mea Adela, continuă Gerald. Azi aș fi putu să mor. Adela ar fi pierdut pe vecie fericirea pe care numai eu i-o pot dăruia.

Duncan zîmbi.

- Încă nu sînt hotărît, Gerald, dacă Adela ți-ar fi deplîns moartea, sau ți-ar fi sărbătorit-o.

Prietenul său rîse.

- Am să-ți spun ceva, și dacă nu-ți ții gura, îți voi tăia gîtul. A trebuit să-i promit un lucru Adelei înainte de a primi să se mărite cu mine.

Lui Duncan i se trezi curiozitatea. Gerald arăta din nou stingherit.

- A trebuit să-i jur că n-am să mă culc cu ea.

La auzul acestor cuvinte, Duncan clătină din cap.

- Și ai de gînd să-ți respecti jurămîntul? întrebă el, încercînd să nu rîdă.

- Da, răspunse Gerald, spre surprinderea lui.

- Plăhuiuiești să trăiești ca un călugăr în propria ta casă? continuă Duncan, uimit.

- Nu, dar am învățat de la tine, Duncan.

- Ce tot vorbești?

- I-ai spus Adelei că poate rămîne la tine cîte zile o avea, mai ții minte? Apoi, ai propus să mă mut la fortăreața Wexton și s-o fac să se răzgîndească. A fost un vicleșug isteț, iar acum îl imit și eu.

Duncan dădu din cap.

- Înțeleg...

- Ba nu înțelegi, rîse Gerald. I-am promis Adela că n-am să mă culc cu ea. Totuși, ea va putea să se culce cu mine ori de cîte ori dorește.

Înțelegînd în sfîrșit, Duncan zîmbi.

- O să ia ceva timp, recunosc Gerald. Mă iubește, dar încă nu are încredere în mine. Accept condițiile, căci știu că nu va putea rezista la¹ nesfîrșit farmecelor mele.

Duncan rîse.

- Mai bine să ne odihnim acum, propuse Gerald. Mîine pornim spre Londra?

- Nu, o să mergem la Baronul Rhinehold. Fortăreața lui ocupă un loc central în planul meu.

- Și care e planul tău?

- Vreau să-mi adun aliații, Gerald. Jocul s-a sfîrșit. De-acasă de la Rhinehold, le voi trimite vorbă și celorlalți. Dacă totul merge bine, o să

ne strângem la Londra în două săptămîni, cel mult trei. Louddon a săvîrșit ultima înșelătorie din viața lui. Nu cred că regele știe de această trădare, dar am de gînd să-i spun. Nu mai poate lăsa mult timp problema asta neluată în seamă. Se va face dreptate.

- Îi vei povesti totul domnitorului nostru de față cu toți ceilalți baroni?

- Da. Toți știu despre Adela. Pot foarte bine să afle adevărul adevărat.

- De ce? întrebă Gerald, cu o expresie chinuită. Adela va trebui să apară în fața...?

- Nu, o să rămînă acasă. Nu e nevoie să treacă prin calvarul ăsta.

Numaidecît, Gerald se arată mai ușurat.

-Atunci, de ce...?

- Îi voi spune regelui toate adevărurile, în fața baronilor lui.

- Și crezi că suveranul nostru va trata cu onoare problema asta? întrebă Gerald.

- Vom afla destul de curînd. Mulți îl cred pe rege incapabil de așa ceva. Eu nu fac parte dintre ei, declară el cu tărie. Cu mine a fost onorabil întotdeauna, Gerald. N-am să-l judec atît de ușor.

Gerald dădu din cap.

- Madelyne va trebui să vină cu noi, nu-i așa?

- E necesar, răspunse Duncan.

Pe chipul lui se citea că nu voia ca Madelyne să se ducă la curte, cum n-ar fi vrut să meargă nici Adela.

- Madelyne va trebui să povestească tot ce s-a întîmplat, altfel regele va avea de ales între cuvîntul lui Louddon și al meu.

- Va să zică, deznodămîntul atîmă de Madelyne? întrebă Gerald, încruntat.

- In nici un caz. Dar ea n-a fost decît o unealtă în toate astea. Și Louddon și eu ne-am folosit de ea. Nu mi-e ușor să recunosc acest lucru, Gerșld.

- Ai salvat-o de Louddon cînd ai luat-o cu tine. Adela mi-a povestit cîte ceva din trecutul Madelynei.

Duncan dădu din cap. Se săturase de toate acele conflicte.

- Cel puțin, ne mai rămîne timp, pînă să ajungem la Londra...

- Timp pentru ce?

Cînd auzi întrebarea lui Gerald, Duncan își dădu seama că-și rostise gîndul cu voce tare.

- Ca să mă însor cu Madelyne.

Gerald făcu ochii mari. Duncan se întoarse și intră în pădure, lăsîndu-l pe Gerald să se întrebe ce Dumnezeu voia să spună cu asta.

În lipsa lui Duncan, acasă se produsese cîteva schimbări. Erau măsuri de prevedere necesare, și toate din cauza baronesei.

Curtea era mereu pustie dimineța, toți preferînd să lucreze înăuntru. Așteptau ca Madelyne să-și termine exercițiile de tras cu arcul.

Madelyne era hotărîtă să devină o cît mai bună trăgătoare, iar în acest scop îl scotea din minți pe Anthony. Acesta nu înțelegea de ce, oricît o instruia, stăpîna lui nu făcea nici un progres. Îndîrjirea ei era admirabilă - dar precizia, ei bine, _ asta era o cu totul altă poveste.

Ned o aproviziona cu săgeți noi. Trăsese vreo cincizeci pînă să fie în stare să le trimită pe deasupra zidului, astfel încît să le poată lua înapoi și folosi din nou - pe acelea care crușaseră copacii, colibele și rufele întinse la uscat.

Într-o după-amiază, spre seară, sosi un mesager de la Regele Angliei. Anthony îl primi în sală, așteptîndu-se să primească o solie prin viu grai. Dar trimisul regelui îi dădu un sul de pergament. Vasalul o chemă pe Maude, poruncindu-i să-l omenească pe ostaș cu mîncare și băutură.

Madelyne intră în sală tocmai cînd solul o urma pe Maude în bucătărie. Văzu imediat hrisovul.

- Ce vești sînt acolo, Anthony? Ne-a trimis Duncan vorbă?

- Mesajul e de la rege, răspunse aghiotantul.

Se duse la un mic scrin de lîngă bucătărie, deasupra căruia se afla o easetă de lemn cu încrustații ornamentale. Madelyne crezuse că era doar ca decor, pînă cînd Anthony o deschise și puse sulul înăuntru.

- Va trebui să aștept pînă se întoarce Baronul de Wexton, anunță el. Madelyne își dădu seama după expresia lui că nevoia de a aștepta nu-l încînta deloc.

- Aș putea trimite după unul dintre călugării de la...

- Ți-o pot citi eu, se oferi ea.

Anthony o privi uimit. Madelyne simți cum i se înfierbântau obrajii.

- Așa e, știu să citesc, deși ți-aș fi recunoscătoare, Anthony, dacă nu vei spune nimănui. Nu vreau să ajung de râsul lumii, adăugă ea.

Vasalul dădu din cap.

- Duncan e plecat de trei săptămîni, îi aminti Madelyne. Și mi-ai spus că s-ar putea să mai lipsească încă o lună. Ai curaj să aștepti atîta timp încît să chemi un preot care să-ți citească mesajul?

- Nu, în nici un caz, răspunse Anthony.

Deschise caseta și-i întinse pergamentul Madelynei. Apoi se rezemă de marginea mesei, cu brațele încrucișate pe piept, pregătit să asculte.

Răvașul era scris în latină, limba preferată pentru comunicările oficiale.

Madelyne îl traduse cît ai bate din palme. Vocea nu-i șovăi nici o clipă, dar cînd termină de citit scrisoarea, mîinile-i tremurau.

Regele nu-i trimitea salutări Baronului Wexton. Porunca furios ca Madelyne să apară în fața lui.

Ceea ce-o tulbura cel mai mult nu era atît această comandă, ci vestea că Regele William urma să-și trimită propriile trupe ca s-o aducă.

- Va să zică, regele nostru își trimite garda să te ia, spuse Anthony, la sfîrșitul lecturii, cu glasul tremurîndu-i. Mai scrie și altceva?

Încet, Madelyne dădu din cap.

- Speram să nu întrebi, șopti ea. S-ar părea, Anthony, că dusă părerea regelui, există două surori și doi baroni. William vrea ca discordia să se sfîrșească, și propune că poate... da, acest cuvînt îl tolosește, poate ar fi mai bine ca fiecare soră să se întoarcă la fratele de drept.

Ochii i se umplură de lacrimi.

- Cealaltă soluție e ca Duncan să mă ia de nevastă.

- E limpede că regele încă nu știe că v-ați căsătorit, interveni Anthony, știind că Madelyne nu aflase adevărul despre cununia ei cu Duncan.

- Iar dacă Duncan se însoară cu mine, atunci Adela va deveni mireasa lui Louddon.

- Doamne ferește...! murmură Anthony cu silă.

- Adela nu trebuie să afle, Anthony, se repezi Madelyne. Am să-i

spun numai dacă regele cere să apar în fața lui.

Anthony dădu din cap.

- Știi și să scrii, Madelyne?

Cînd îi primi confirmarea, continuă:

- Atunci, dacă regele încă nu și-a trimis trupele, poate mai câștigăm puțin timp.

- Pentru ce?

- Pentru ca soțul tău să se întoarcă la tine, răspuse el.

Se duse grăbit la scrin, luă sipetul lunguiet și i-l aduse Madelynei.

- Aici ai pergament și vopsea, îi spuse el. Madelyne se așeză, pregătindu-se grăbită să scrie. Abia atunci observă scrisoarea făcută sul pe masă, lîngă ulciorul cu flori. Din curiozitate, o citi.

Anthony se întoarse iar spre ea tocmai cînd termina misiva de la superiorii Părintelui Laurence. Recunosc, sigiliul și înțelese că prefăcătoria luase sfîrșit.

- N-a vrut să-ți faci griji, îi spuse el, cuprinzînd-o de umeri cu un gest încurajator.

Madelyne nu răspuse nimic. Ridică doar capul, privindu-l. Anthony fu uimit de uluitoarea schimbare de pe fața stăpînei lui. Părea aproape senină. În clipa aceea, își dădu seama cît de înspăimîntată era de fapt. Da, avea aceeași expresie din primele săptămîni, cînd fusese prizoniera lui Duncan.

- Madelyne, soțul tău te iubește, Ti spuse el, cu o asprime pe care nu și-o putea stăpîni.

- Nu e soțul meu, așa-i, Anthony?

Nu-i lăsă timp să răspundă.

- Ce-ai vrea să-i spun regelui nostru? întrebă ea pe un ton calm, aproape binevoitor.

Anthony se recunosc învins. Trebuia să lase explicațiile în seama lui Duncan. Începu să dicteze răspunsul.

Era un mesaj simplu, anunțînd doar că Baronul de Wexton nu se întorsese la fortăreață, și prin urmare nu avea cunoștința de porunca regelui.

După ce Madelyne uscă vopseaua și unse cu ulei dosul pergamentului pentru a-l putea face sul, Anthony i-l dădu solului, poruncindu-i să se

întoarce la rege cât mai repede.

Madelyne se duse în camera ei, să-și împacheteze rochiile, știind că garda regelui putea sosi în orice moment.

Apoi începu să se roage.

Se rugă ca Dumnezeu să-l apere pe Duncan. Se rugă pentru viitorul Adelei, și pentru al lui Gerald, se rugă chiar și pentru Edmond și Gilard.

La sfârșit, șopti o rugăciune pentru sine însăși. Se rugă să aibă curaj.

Curaj pentru a-i face față diavolului.

CAPITOLUL 21

Duncan știe că era ceva în neregulă din clipa când intră în curtea de jos. Anthony nu-i ieșise în întâmpinare, și nici Madelyne.

Un sentiment de groază îi învăluie inima. își mîna armăsarul înainte, trecu în galop podul și intră în curtea interioară.

Adela ieși în goană din castel tocmai când Duncan și Gerald descălecau. Șovăi la câțiva pași de ei, apoi păru să se hotărască și se aruncă în brațele lui Gerald. Când îl îmbrățișă, începu să plîngă.

Avură nevoie de răbdare, pentru a obține orice informații de la Adela.

Aghiotantul de sub comanda lui Anthony, un uriaș blînd la vorbă pe nume Robert, veni în fugă să dea seamă. În timp ce Gerald căuta s-o liniștească pe Adela, Robert povesti că soldații regelui veniseră s-o ia pe Madelyne.

- Pe misivă era sigiliul regal? întrebă Duncan.

Robert se încruntă.

- Nu știu, baroane. N-am văzut hrisovul. Iar soția dumitale a insistat să-l ia cu dînsa.

Coborînd glasul, adăugă:

- Nu voia să-i citească nimeni surorii dumitale conținutul mesajului.

Duncan nu era sigur ce să înțeleagă. Conchise că porunca indusese și vreo amenințare la adresa Adelei, iar Madelyne încerca s-o cruțe de griji.

Dar regele n-ar fi amenințat pe nimeni. Nu, William nu-și trata astfel baronii loiali. Duncan avea destulă încredere în suveranul său ca să fie convins că regele ar fi așteptat să audă toate explicațiile.

În trădarea aceea se simțea mîna lui Louddon. Duncan ar fi fost gata să-și pună capul.

Strigă pe dată ordinul de a se pregăti pentru a pleca din nou. Era atît de furios, încît abia dacă mai putea gîndi cu șir. Nu-l linitea decît faptul că Anthony o însoțise pe Madelyne. Credinciosul său vasal luase cu el un mic grup dintre cei mai viteji războinici ai lui Duncan. Nu îndrăznise să ia prea mulți, pentru ca regele să nu creadă că-l privea cu neîncredere.

- Va să zică, Anthony crede că porunca a venit chiar de la rege? întrebă Duncan.

- Cg crede sau nu crede, nu știu, răspunse Robert.

Duncan ceru un cal odihnit. Cînd grăj darul i-l aduse pe Silenus, întrebă de ce nu alesese Madelyne acel armăsar ca s-o ducă la curte.

James, nedepins să-i vorbească direct în față stăpînului său, se bîlbîi:

- Se temea ca fratele ei să nu-i facă vreun rău, dacă afla că Silenus e al dumitale, my lord. Chiar acestea au fost cuvintele ei.

Duncan dădu din cap, acceptînd explicația.

- A cerut unul dintre caii regelui, adăugă James.

Adela se rugă s-o ia cu ei. Duncan era deja în șa, dar istericalele surorii sale îl siliră să mai aștepte cîteva momente prețioase, pînă cînd Gerald se desprinsese din brațele ei.

După ce refuză rugămintea Adelei, Gerald trebui să jure pe mormîntul mamei lui că avea să se întoarcă la ea nevătămat - jurămînt despre care Duncan știa că era mincinos, căci mama lui Gerald era încă în viață.

- O s-o puteți ajunge din urmă pe my lady? îndrăzni James să-și întrebe stăpînul.

Duncan îl privi pe grăjdar. Ii văzu spaima în ochi și fii impresionat de îngrijorarea acestuia.

- Sînt cu cel puțin o săptămînă în urma ei, spuse el. Dar am să-ți aduc stăpîna înapoi, James.

Acestea tură ultimele lui cuvinte pînă la jumătatea drumului spre Londra. Dacă animalele

n-ar fi avut nevoie de odihnă, Duncan n-ar fi făcut nici măcar un popas.

Baronul de Wexton se despărți de oamenii lui. Gerald îl lăsă în pace cîteva momente, apoi se duse să-i vorbească.

- Aș dori să-ți dau un sfat, prietene.

Duncan se întoarse spre el.

- Amintește-ți reacția mea când l-am văzut pe Morcar. Nu te lăsa stăpînit de furie - deși jur că voi încerca să-ți apăr spatele, cît vom fi la curte.

Prietenul său dădu din cap.

- De cum o voi vedea pe Madelyne, am să fiu stăpîn pe mine însumi. Acum e la curte de cel puțin o săptămînă. Numai Dumnezeu știe ce i-o fi făcut Louddon. Jur pe toți sfinții, Gerald, dacă s-a atins de ea, am să...

- Louddon are o miză prea mare în joc ca să-i facă vreun rău, Duncan. Are nevoie de sprijinul, nu de furia ei. Și-apoi, acolo îl văd prea mulți oameni. Louddon încă o mai face pe fratele cel iubitor.

- Mă rog să ai dreptate, răspunse Duncan. Sînt... îngrijorat pentru ea. Gerald îl bătu pe umăr.

- Ce naiba, omule, ți-e frică s-o pierzi, la fel cum mi-a fost și mie frică c-aș pierde-o pe Adela.

- Ce pereche fudulă sîntem! comentă Duncan. Nu-ți face griji pentru furia mea. Cînd îmi voi revedea nevasta, am să fiu iar un om stăpînit.

- Da, mă rog, mai avem de discutat și altceva, mărturisi Gerald. Adela mi-a spus despre scrisoarea pe care ai primit-o de la mănăstire.

- Cum putea să știe de scrisoare?

- Madelyne a ta i-a spus. Se pare că a găsit scrisoarea și a citit-o.

Lui Duncan i se înmuiară umerii. Nu era sigur ce-avea să facă soția lui.

- Adela ți-a spus cum a reacționat Madelyne? A fost furioasă? Dumnezeule, cît sper să se fi înfuriat!

Gerald clătină din cap.

- De ce vrei să fi fost furioasă?

- Am mințit-o, Gerald, și sper că e înfuriată din cauza minciunii. Nu vreau să creadă că... m-am folosit de ea cu reavoință...

Ridică din umeri. Îi era greu să-și exprime gîndurile în cuvinte.

- Prima dată cînd am întîlnit-o pe Madelyne, a încercat să mă convingă că Louddon nu va veni după ea. Mi-a spus că nu era vrednică de atenția lui. Nu încerca să mă amăgească Gerald. Jur pe Dumnezeu, chiar credea ceea ce spunea. Louddon

o făcuse să creadă asta, desigur. Aproape doi ani a stat la cheremul lui.

- Doi ani?

- Da, de cînd i-a murit mama și pînă a trimis-o la unchiul ei, Louddon a fost singurul păzitor al Madelynei. Știi la fel de bine ca mine de ce cmzimi e capabil Louddon, Gerald. Am văzut-o pe Madelyne devenind tot mai puternică de la o zi la alta, dar tot... vulnerabilă este.

Gerald dădu din cap.

- Știu c-ai vrea să fi fost tu acela care să-i spună că Laurence nu era un om al bisericii, dar gîndește-te cît de nepregătită ar fi fost dacă o afla de la Louddon.

- Da, ar fi luat-o prin surprindere, recunosc Duncan. Știi că Madelyne mi-a cerut s-o învăț să se apere? Și n-am avut timp. Ba, nu mi-am făcut timp. Dacă i se întîmplă ceva...

Duncan era un om chinuit. Soția lui inocentă căzuse iar în ghearele diavolului. Acest gînd îi îngheța sufletul.

Gerald nu știa cum să-l mai liniștească.

- Luna ne dă destulă lumină ca să ne putem continua drumul în timpul nopții, propuse el.

- Atunci, ne vom folosi de lumina lunii.

Cei doi baroni nu-și mai vorbiră nimic pînă cînd ajunsară la destinație.

Madelyne încerca să doarmă. Era încuiată în camera de lîngă odaia surorii ei, Clarissa. Pereții dintre cele două încăperi erau subțiri ca pergamentul. Madelyne căuta să nu asculte discuția dintre Louddon și Clarissa.

Auzise deja destul. Era atît de îngreșoșată, încît i se făcuse rău. Nu mai putea ține nimic de mîncare în stomac, iar capul îi trosnea de durere.

Louddon fusese foarte previzibil. O salutase în fața soldaților regelui, o sărutase pe obraz, o și îmbrățișase chiar. Da, jucase rolul fratelui iubitor, mai ales în fața lui Anthony. Dar de îndată ce ajunseseră singuri în odăile ei, se întorsese împotriva Madelynei. Aruncase asupra ei cu acuzații, iar în finalul tiradei o doborîse la podea cu un pumn în obraz. În același obraz pe care i-l sărutase în semn de salut.

Dar, dacă Louddon fusese previzibil, Clarissa o dezamăgise dureros pe Madelyne. Își dădu seama că-și formase o imagine închipuită despre sora

ei mai mare. Voise să creadă că aceasta ținea la ea.

Dar nici Clarissa și nici Sara nu-i răspundeau vreodată la mesaje. Madelyne le găsea tot felul de scuze, dar acum înțelegea adevărul. Clarissa era intru totul la fel de egoistă ca Louddon.

Sara nici măcar nu venise la Londra. Clarissa îi spuse că tocmai se căsătorise cu Baronul Ruchiers și nu voia să plece de lângă el. Madelyne nici măcar nu știuse că sora ei era logodită cu cineva.

Renunță la orice încercare de a se mai odihni. Vocea Clarissei îi zgâria auzul ca un cîntec ascuțit de cocoș. Sora ei obișnuia să se smiorcăie, iar acum o făcea în timp ce i se plîngea lui Louddon de umilințele pe care le suferise din vina Madelynei.

Un crîmpei de conversație o atrase spre ușa dintre camere. Clarissa vorbea despre Rachael. Vocea-i era plină de dispreț, în timp ce o defăimai cu atîta ușurință pe mama Madelynei. Madelyne știa că Louddon o ura pe Rachael, dar niciodată nu crezuse că și cele două surori ale lui aveau aceleași simțăminte.

- Ai dorit-o pe căteaua aia din ziua cînd a intrat pe ușă! declară Clarissa.

Madelyne întredeschise ușa. O văzu pe Clarissa așezată pe o canapea cu perne din adîncitura ferestrei. Louddon stătea în picioare lângă sora lui, cu spatele spre Madelyne. Clarissa își privea fratele. Amîndoi țineau în mîini cupe de vin.

- Rachael era foarte frumoasă, declară Louddon, pe un ton aspru. Cînd tata s-a întors împotriva ei, am fost uluit. Era o femeie atît de atrăgătoare...! Tata a luat-o de nevastă cu de-a sila, Clarissa. Se presupunea că Baronul Rhinehold avea să se însoare cu ea.

Clarissa pufni. Madelyne o văzu cum trăgea o sorbitură zdravănă din pocal. Vinul roșu i se vărsă pe corsajul rochiei, dar Clarissa nu-i dădu nici o atenție, și-și mai turnă din ulciorul pe care-l ținea în cealaltă mînă.

Era la fel de atrăgătoare ca Louddon, cu același păr blond-albicios și ochi ca alunele. Expresia ei, cînd se înfuria, devenea tot atît de hidoasă ca a fratelui ei.

- Rhinehold nu se compara cu tatăl nostru, pe vremea aceea, spuse ea. Dar tata a căzut de prost, nu? Pînă la urmă, Rachael și-a bătut joc de

el. Mă întreb, Louddon, dacă Rhinehold știe că Rachael era borțoasă cu copilul lui când s-a măritat cu tatăl nostru.

- Nu, răspunse Louddon. Rachael'n-a avut niciodată voie să se mai vadă cu Rhinehold. Când s-a născut Madelyne, tata nici măcar n-a vrut să se uite la ea. Rachael a fost pedepsită pentru nesocotința ei.

- Iar tu sperai să aștepte sprijin de la tine, nu-i așa, Louddon? întrebă Clarissa.

Izbutni în râs, când frațelc ei îi aruncă o privire încruntată.

- Erai îndrăgostit de ea, îl sîcîi ea. Rachael te găsea dezgustător, totuși, nu? Dacă n-ar fi avut-o pe puștoaica aia de îngrijit, cred că și-ar fi luat viața. Numai Dumnezeu știe de cîte ori i-am propus-o. Poate că,, frate dragă, Rachael nici n-a căzut de la sine pe treptele alea. S-ar putea s-o fi îmbrîncit cineva...

- întotdeauna ai fost geloasă pe Rachael, Clarissa, se răsti Louddon. La fel cum ești acum geloasă pe fiică-sa, nelegitimă sau nu.

- Nu-s geloasă pe nimeni! zbieră Clarissa. Dumnezeuule, abia aștept să terminăm odată cu toată porcăria asta! Atunci, jur c-am să-i spun Madelynei despre Rhinehold. S-ar putea chiar să-i spun că tu ai omorît-o pe maică-sa.

- N-ai să-i spui nimic! răcni Louddon, zburîndu-i șipul cu vin din mîină. Ești o proastă, soro. N-am ucis-o eu pe Rachael. A alunecat cu adevărat și a căzut pe scările alea.

- încerca să scape de tine, când a căzut! mîrîi Clarissa.

- O fi-ncercat! țipă Louddon. Și nimeni nu trebuie să știe vreodată că Madelyne nu-i din neamul nostru. O asemenea dizgrație ne-ar afecta și pe tine, și pe mine!

- Și javra aia mică o să facă ce-i ceri tu? O să-și joacerolul în fața regelui așa' cum ai hotărît? Sau se va întoarce împotriva ta, Louddon?

- O să facă tot ce-i spun eu, se lăudă Louddon. Mă ascultă, fiindcă-i e teamă. Tare fricoasă mai e. Nu s-a schimbat, de când era mică. Și-n plus, Madelyne a noastră știe că, dacă mă supără, am să-l ucid pe Berton.

- Mare păcat c-a murit Morcar, se plîNSE Clarissa. Ar fi plătit bani frumoși pentru Madelyne. Acum, nimeni n-o s-o mai vrea.

- Te înșeli, Clarissa. Eu o vreau. N-am să las pe nimeni să se însoare cu ea.

Madelyne închise ușa peste râsul obscen al Clarissei. Ajunse la oala de noapte tocmai la timp ca să-și verse fierea din stomac.

Plîngea pentru mama ei, Rachael, și pentru infernul prin care o făcuseră să treacă Louddon și tatăl lui. Fusese copleșită să afle că Rachael se dusesse în patul nupțial purtînd copilul altui bărbat. Iar în clipa următoare, înțelese tot adevărul - și vărsă lacrimi de bucurie, căci tocmai își dăduse seama că de fapt nici nu era rudă de sînge cu Louddon.

Auzise numele lui Rhinehold de la Duncan și știa că erau aliați. Se întrebă dacă Baronul Rhinehold se afla la curte. Voia să vadă cum arăta. Oare se mai căsătorise vreodată? Louddon avea dreptate: nimeni nu trebuia să afle... și totuși, Madelyne știa că trebuia să-i spună lui Duncan adevărul. Poate că avea să fie la fel de mulțumit ca ea.

În sfîrșit, își putu aduce emoțiile sub control. Da, trebuia să încerce să-i protejeze pe Părintele Berton și pe Duncan. Louddon credea că avea să-l trădeze de bunăvoie pe unul, pentru a-l salva pe celălalt. Mai era și problema Adelei, desigur, dar pe Madelyne n-o mai preocupa acum sora lui Duncan. Nu, Gerald urma să se însoare curînd cu Adela, iar cînd se întîmpla asta, regele nu mai prea putea să amenințe că avea să i-o dea pe Adela lui Louddon.

Madelyne își petrecu cea mai mare parte a nopții pregătindu-și planul. Se ruga ca acțiunile lui Louddon să rămîină previzibile, ca Duncan să fie în siguranță, și ca Dumnezeu să-i dea curaj pentru bătălia care o aștepta.

Într-un tîrziu, închise ochii ca să adoarmă. Apoi începu același joc din copilărie: ori de cîte ori se temea că Louddon avea s-o ia înapoi acasă, își închipuia că Odiseu stătea lîngă ea, păzind-o. Numai că acum jocul se schimbase puțin: nu Odiseu, ci Duncan stătea de strajă.

Da, găsisse pe cineva mai puternic decît Odiseu. Îl avea pe lupul ei ca s-o apere.

În după-amiaza următoare, Madelyne îl însoți pe Louddon la întîlnirea cu regele. Cînd se apropiară de apartamentele private ale monarhului, Louddon se întoarse spre ea și-i zîmbi.

- Contez pe cinstea ta, Madelyne. Nu trebuie decît să-i spui regelui ce s-a întîmplat cu casa ta și cu tine. Restul am să-l fac eu.

- Iar adevărul îl va osîndi pe Duncan, așa crezi? îl întrebă Madelyne.

Zîmbetul lui Louddon se acri dintr-o dată. Nu-i plăcea tonul surorii

lui.

- Îndrăznești să-ți găsești tocmai acum șira spinării, Madelyne? Amintește-ți de scumpul tău unchi. Chiar în clipa asta, oamenii mei sînt gata să pornească la drum. Dacă dau poruncă, Berton se va alege cu beregata tăiată.

- Și cum pot să știu.că nu l-ai ucis deja? replică Madelyne. Da, adăugă ea, cînd Louddon o apucă amenințător de braț, știi bine că nu-ți poți ține cumpătul, Louddon. Niciodată n-ai fost în stare. De unde știu eu că nu mi-ai omorît deja unchiul?

Louddon dovedi că nu greșise cînd spusese că nu-și putea ține cumpătul. O lovi peste față. Inelul lui îi sparse buza. Numaidecît, sîngele începu să i se prelingă pe bărbie.

- Uite ce-am făcut din cauza ta! mugi el.

Își retrase mîna ca să-i mai dea o palmă, și deodată se pomeni trîntit de perete, lîngă Madelyne.

Anthony apăruse din penumbră. Acum îl ținea pe Louddon de ceafă, dîndu-i Madelynei impresia clară că era gata să-l sugrume.

Madelyne își provocase intenționat fratele vitreg. Pe toți sfinții, nici măcar nu-i era recunoscătoare lui Anthony pentru că intervenise.

- Anthony, dă-i drumul fratelui meu! îi porunci ea..

Vasalul se mai calmă, îl lăasă în pace pe Louddon și-l privi calm cum se prăvălea pe pardoseală, tușind.

Madelyne profită de starea în care se afla fratele ei vitreg și se întinse să-și șoptească lui Anthony la ureche:

- E timpul să-mi pun planul în acțiune. Orice-aș spune sau aș face, să nu zici nimic. Îl apăr pe Duncan.

Anthony dădu din cap, după care făcu un mari efort să nu reacționeze cînd Madelyne îl ajută pe Louddon să se ridice în picioare.

- Louddon, nu cred că nu i-ai făcut nici un răul unchiului Berton, spuse ea, cînd fratele său vitregi încercă s-o tragă de lîngă Anthony. Vom rezolva problema asta acum și aici.

Louddon fu uimit de îndrăzneala Madelynei. Sora lui vitregă nu mai părea timidă sau speriată.

- Ce te gîndești să-i spui regelui cînd îmi va vedea urmele de pe față, Louddon?

- N-ai să-l vezi pe rege! răcni el. M-am răzgîndit. Te duc înapoi în odăile tale, Madelynei

Am să vorbesc eu și din partea ta cu cîrmuitorul nostru.

Madelyne se smulse din strînsoarea fratelui ei vitreg.

- Va dori să mă vadă și să-mi audă explicațiile, îi spuse ea. Azi, mâine, sau săptămîină viitoare, Louddon. N-ai făcut decît să prelungești așteptarea. Și știi ce-am să-i spun regelui nostru?

- Adevărul, mîrîi Louddon. Da, cinstea ta îi va fi fatală Baronului Wexton.

Rîse sardonice.

- N-ai încotro, Madelyne.

- Aș spune adevărul, dacă aș vorbi cu regele. Dar n-am să scot o vorbă. Am să stau doar acolo, uitîndu-mă la tine, în timp ce regele îmi va pune întrebări. Pe toți sfinții că o vorbă n-am să rostesc!

Louddon era atît de furios, încît nu lipsi mult s-o lovească din nou. Dar, cînd ridică mîna, Anthony făcu un pas înainte, amenințător.

- Vorbim noi despre asta mai tîrziu, mormăi Louddon.

Îi privi pe Anthony fioros, înainte de a continua:

- Cînd vom rămîne singuri, îți dau cuvîntul meu c-ai să te răzgîndești. Madelyne își ascunse teama.

- Ba o să vorbim acum, Louddon, altfel îl trimit pe Anthony la rege să-i spună cum mă brutalizezi.

- Și crezi că lui William o să-i pese?! strigă Louddon.

- Și eu îi sînt supusă, la fel ca tine. Și-am să-i mai cer lui Anthony și să-i spună regelui cît de îngrijorată sînt că vrei să-l ucizi pe unchiul Berton. Mă îndoiesc că lui William i-ar conveni reacția bisericii, dacă un baron omoară un om în sutană.

- Regele nu te-ar crede. Și știi al naibii de bine că scumpul tău popă e viu. Dar dacă mai continui cu răzvrătirea asta, voi porunci să fie omorît. Mai provoacă-mă tu mult, căteia ce ești, și jur c-am să...

- Ai să mă trimiți înapoi la unchiul Berton. Asta ai să faci.

Louddon făcu ochii mari, iar chipul i se acoperi de pete roșii. Nu-i venea să creadă că sora lui vitregă se schimbase atît de mult, și începea să-l ajungă îngrijorarea.

- Te aștepți să spun numai anumite adevăruri, nu-i așa? Și dacă am

să-mi încep relatarea: povestind cum ai încercat să-l ucizi pe Baronul de Wexton?

- Ba ai să răspunzi numai la întrebările alea pe care-am să ți le pun eu! urLă Louddon.

- Atunci, fa ce-ți cer. Lasă-mă să mă duc la unchiul meu. Voi asta cu el, iar pe tine am să te las să rezolvi problema asta cu Baronul de Wexton.

- Când totul se va sfârși...

- Ai să mă omori, cred, îl întrerupse Madelyne, ridicînd din umeri cu indiferență forțată.

Fără nici o emoție în voce, continuă:

- Nu-mi pasă, Louddon. N-ai decît să faci ce vrei.

Louddon nu avea nevoie să reflecteze la amenințarea Madelynei. Înțelese imediat că trebuia s-o îndepărteze de la curte. Pur și simplu nu mai avea timp s-o bată pînă i se supunea.

Cu doar două zile în urmă, aflase despre nereușita lui Morcar de a-l ucide pe Duncan. Iar acum, Morcar era mort, iar Duncan trebuia să sosească la Londra din clipă-n clipă.

Poate că era mai bine s-o lase pe voia surorii lui vitrege. Plecarea ei i-ar fi fost de mai mare folos.

- Ai să pleci într-o oră, anunță el. Dar te vor escorta oamenii mei, Madelyne. Oamenii lui Wexton n-au nici un motiv să se țină după tine, adăugă el, privind spre Anthony. Baronul nu mai are nici un cuvînt de spus în ceea ce te privește. Și-a primit sora înapoi, iar ți îmi aparții de-acum mie.

Madelyne acceptă înainte ca Anthony să spună ceva. Vasalul schimbă o privire cu stăpîna lui, apoi dădu din cap a încuviințare.

- Atunci, eu am să mă întorc la fortăreața Wexton, spuse el, înainte de a se răsuci pe călcîie, luînd-o din loc.

- Trebuie să vorbesc ceva cu regele, mormăi Louddon. Ne așteaptă. Îți fac hatîrul, Madelyne, dar știm amîndoi că o să vină vremea cînd va trebui să-i spui lui William tot ce s-a întîmplat.

- Îi voi spune cu toată sinceritatea, replică Madelyne.

Văzînd privirea bănuitoare a lui Louddon, se grăbi să adauge:

- Iar asta, desigur, îți va susține cauza.

Louddon păru puțin mai îmbunat.

- Da, mă rog, poate că cel mai bine e să te duci la unchiul tău. Revederea cu el îți va aminti de 1 poziția precară în care te afli. Și acum, întoarce-te în odăile tale și adună-ți sărăciile alea de lucruri. Am să trimit soldații să te conducă în curte.

Madelyne se prefăcu umilă. Lăsă capul în piept, murmurînd o vorbă de mulțumire.

Anthony o aștepta în apropierea ușii și se grăbi să-i iasă în întâmpinare.

- Riști prea mult, my lady, mormăi el. Soțul dumitale va fi nemulțumit.

- Știm amîndoi că Duncan nu e soțul meu, replică Madelyne. E foarte important să nu te amesteci, Anthony. Louddon trebuie să creadă că și-a luat într-adevăr sora înapoi.

- Madelyne, știu că te gîndești s-o aperi pe Adela, dar datoria lui Gerald...

- Ba, Anthony, îl întrerupse ea. Nu mă gîndesc decît să cîștig timp. Și trebuie să mă duc la unchiul meu. Louddon îl va ucide, dacă nu-l apăr...

- Numai pe -tine trebuie să te aperi, insistă Anthony. Și cînd colo, încerci că aperi lumea întreagă. N ai de gînd să ascuți de glasul rațiunii? Dacă părăsești curtea castelului, ai să te pui în primejdie.

- Aici mă paște o primejdie mult mai mare, șopti Madelyne.

Îl bătu pe dosul mîinii, apoi spuse:

- Voi fi în primejdie pînă cînd Duncan îndreaptă problema asta. Ai să-i spui unde m-am dus, Anthony, și pe urmă va hotărî el ce e de făcut.

- Ce să hotărască?

- Dacă vine după mine sau nu.

- Chiar te îndoiești...?

Madelyne oftă prelung.

- Ba, nu mă îndoiesc, recunosc eu ea. Duncan va veni după mine, iar atunci, 'își va lăsa soldații să-l păzească pe unchiul meu. Mă rog doar să ajungă cît mai repede. .

Anthony nu avea ce să-i reproșeze planului ei.

- N-am să te scap o clipă din ochi, jură el. Ajunge doar să strigi, și-am să mă și înfățișez.

- Trebuie să rămâi aici și să-i spui lui Duncan...

- Voi lăsa pe altul să se ocupe de asta. I-am dat stăpînului meu cuvîntul c-am să-i protejez soția, adăugă el, punînd accentul pe cuvîntul soție.

Deși n-o recunoștea, Madelyne era ușurată să știe că-l avea pe Anthony de gardă. Cînd termină de strîns hainele, coborî grăbită în curtea de lîngă grajdurile regale. O escortaseră trei dintre soldații lui Louddon. Acum o lăsaseră singură, în timp ce-și pregăteau caii.

Cîțiva curioși se adunaseră să vadă plecarea. Semnele de pe fața Madelynei erau foarte vizibile, și nu putu să nu audă comentariile bănuitoare șușotite pe la spatele ei.

O femeie înaltă și roșcovană se desprinse din grup și veni în grabă. Era frumoasă, cu o atitudine regală, elegantă, mult mai înaltă decît Madelyne și mai împlinită. Nu-i zîmbi, uitîndu-se la ea cu ostilitate.

Madelyne îi înfruntă privirea, întrebînd-o:

- Dorești să-mi spui ceva?

- Să știi că risc vorbind atît de deschis cu dumneata, încep femeia. E în joc reputația mea, înțelegi...

- Și dacă vorbești cu mine ai să-ți-o întinezi? i-o întoarse Madelyne.

Femeia păru surprinsă de întrebare.

- Sigur că da, recunosc ea. Doar îți dai seama că nu mai ești dezirabilă...

Madelyne îi reteză insulta voalată:

- Atunci, spune ce ai de spus și pleacă.

- Sînt Lady Eleanor.

La auzul acestui nume, Madelyne nu-și putu ascunde surprinderea.

- Va să zică, ai auzit de mine? Poate că Baronul de Wexton ți-a vorbit despre...

- Am auzit de dumneata, șopti Madelyne.

Vocea îi tremura. Nu putea să nu se simtă puțin în inferioritate. Lady Eleanor era îmbrăcată splendid, pe cînd Madelyne purta doar o rochie simplă de călătorie, de un albastru spălăcit.

- Tatăl meu încă nu a ajuns la un acord formal cu Baronul de Wexton în ceea ce privește data nunții noastre. Voiam doar să-ți spun că te compătimesc, biată copilă. Totuși, nu-l învinuiesc cu nimic pe viitorul

meu soț. N-a făcut decît să dea plata înapoi cu aceeași monedă. Dar mă întreb dacă Baronul de Wexton te-a maltratat.

Auzind îngrijorarea din vocea lui Lady Eleanor, Madelyne se înfurie.

- Dacă trebuie să-mi pui întrebarea asta, înseamnă că nu-l cunoști deloc bine pe Baronul de Wexton.

Îi întoarse spatele și se urcă pe calul ținut de un soldat. După ce încăleca o privi din șaua pe Lady Eleanor și adăugă:

- Nu m-a maltratat. Acum ai aflat răspunsul, și e rîndul meu să te întreb ceva.

Lady Eleanor încuviință, dînd scurt din cap.

- Îi iubești pe Baronul de Wexton?

După un lung moment de tăcere, Madelyne înțelese că Lady Eleanor n-avea să-i răspundă, înălțase o sprinceană, iar expresia ei disprețuitoare dădea de înțeles că întrebarea nu-i plăcuse deloc.

- Nu sînt o biată copilă, Lady Eleanor, declară Madelyne, fără să-și mai ascundă furia. Duncan n-o să se însoare cu dumneata. Nu va semna contractele. Ar trebui să renunțe la cea mai mare comoară din viața lui, ca să vă căsătoriți.

- Și care ar fi cea comoară? se interesă Lady Eleanor, pe un ton cumpătat.

- Ei bine, eu sînt cea mai de preț comoară a lui Duncan. Ar fi un prost să renunțe la mine, adăugă ea. Și pînă și dumneata trebuie să știi că Duncan numai prost nu e.

Apoi își mîină calul înainte. Lady Eleanor fu nevoită să sară la o parte din drum. Un nor de praf o izbi în față.

Acum nu mai arăta atît de înfumurată. Tremura de furie, ceea ce o bucura enorm pe Madelyne. Avea senzația că tocmai cîștigase o luptă importantă. După părerea ei, era o victorie copilărească, ivită din grosolănie, într-adevăr, dar totuși era o victorie.

CAPITOLUL 22

Îi spuse totul.

Relatarea tuturor celor întîmplate îi luă Madelynei aproape două zile. Preotul ceruse să audă, cuvînt cu cuvînt, fiecare amănunt, fiecare gînd, fiecare sentiment.

Părintele Berton plînsese cu lacrimi de bucurie cînd Madelyne intrase în căsuțaa lui. Recunoștea că-i fusese un dor îngrozitor de ea și-n prima zi nu-și putuse stăpîni deloc emoțiile.

Madelyne era îngrijorată pentru sănătatea lui. Părea mai slăbit, și arăta mai adus de umeri. Și spatele era mai cocîrjat, iar prin casă nu se mai mișca la fel de vioi ca odinioară. Însă mintea-i rămăsese ageră ca întotdeauna.

Deși Madelyne avea încredere în Duncan că avea să vină după ea, cînd trecură trei zile, începu să se îngrijoreze.

- Poate că, după ce s-a reîntîlnit cu Lady Eleanor, s-a răzgîndit... comentă ea.

- Vorbești prostii! o mustră Părintele Berton. Sînt la fel de convins ca tine, copilă, că Baronul de Wexton nu știa că Laurence nu era preot. A crezut că s-a căsătorit cu tine, iar pentru ca un bărbat să facă un asemenea pas, inima lui trebuie să fie cu adevărat hotărîtă. Mi-ai spus cum îți declara dragoste. N-ai deloc încredere în cuvîntul lui, dar?

- A, sigur că da! replică Madelyne. Mă iubește, părinte, dar o parte a minții mele tot înceară să mă alarmeze. Dacă și-a schimbat planurile?

- Atunci, ar fi un nătărău, declară Părintele Berton.

In ochii lui apăru o luminiță.

- Și acum, povestește-i încă o dată bătrînului tău unchi, copilă, ce cuvinte i-ai spus lui Lady Eleanor, cu frumosul ei păr roșcat și ținuta ei regală?

Madelyne zîmbi la auzul felului cum ea însăși o descriesese pe Lady Eleanor.

- I-am spus că sînt cea mai de preț comoară a lui Duncan. N-am fost prea modestă, nu-i așa?

- Ai grăit adevărul, Madelyne. Inima ta o știe destul de bine, dar sînt de acord că o părticică din mintea ta mai are nevoie de puțină convingere.

Un bubuit de tunet îi atrase unchiul ei atenția.

- Se pare c-o s-avem parte de-o ploicică zdravănă, îndată, remarcă el, pornind spre fereastră.

- A tunat atît de aproape, încît n-a lipsit mult să spulbere acoperișul, comentă Madelyne, într-o. șoaptă somnoroasă. Povestirea o istovise.

Părintele Berton voia să-i dea dreptate, cînd ajunse la fereastră și se uită afară. Ceea ce văzu îl surprinse atît de tare, încît își rezemă mîinile de pervaz, ca să nu cadă.

Tunetul tăcuse, dar Părintele Berton putea să vadă fulgerele. Însă nu ztrăluceau pe cer, ci pe pămînt... cît vedeai cu ochii.

Soarele întărea nălucirea, înmulțind razele argintii care săreau din platoșe.

O legiune întreagă era, strîns unită în spatele unui singur războinic în armură, tăcut, așteptînd.

Preotul miji ochii în fața magnificei priveliști. Dădu din cap o dată spre conducătorul ostașilor, apoi se întoarse să revină la scaun.

Pe chipul său bătrîn se așternuse un zîmbet larg. După ce se așeză iar lîngă Madelyne, își alungă zîmbetul, încercînd să vorbească pe un ton ursuz:

- Creducă te caută cineva, Madelyne. Ia vezi cine-o fi, copilă. Eu sînt prea ostenit ca să mă mai ridic.

Madelyne se încruntă. Nu auzise pe nimeni bătînd la ușă. Ca să-l îmbuneze, se ridică și deschise ușa.

Avu nevoie de cîteva clipe ca să înțeleagă ce vedea. Era atît de uimită, încît nu mai putea să se clinească din loc. Stătea în ușă, cu mîinile încleștate pe lîngă trup, privindu-l pe Duncan.

Așadar, n-o uitase. Și nici nu era singur. Peste o sută de oșteni stăteau înșiruiți în spatele stăpînului lor, toți călări, toți cu armuri de luptă, privind-o pînă la unul.

Un semnal tăcut străbătu legiunea. Dintr-o mișcare, cu toții își ridicară spadele în semn de salut. Era cea mai magnifică manifestare de loialitate la care asistase vreodată Madelyne.

Se simțea copleșită. În viața ei nu mai avusese un asemenea sentiment de prețuire, de iubire, de vrednicie desăvîrșită.

Și atunci înțelese de ce luase Duncan atît de mulți ostași la drum cu el. Îi arăta cît de importantă era pentru el. Da, îi dovedea valoarea.

Duncan nu se mișca. Multă vreme, nu scoase o vorbă. Stătea în șaua lui Silenus și-și privea frumoasa soție. Pe toți sfinții, era cel mai fericit om de pe Pămînt.

Cînd văzu lacrimile care șiroiau pe fața Madelynei, îi adresă în sfîrșit

cuvintele pe care știa că avea nevoie să le audă:

- Am venit după tine, Madelyne.

Madelyne se desprinsese de ușă, își aruncă părul peste un umăr și, cu un gest foarte calculat, își propti mâinile în șolduri.

- Era și timpul, Baron Wexton. Mi s-a urît să te tot aștept.

Duncan se mișcă atât de repede, încît Madelyne nici nu avu timp să reacționeze. Stătea călare pe Silenus, iar peste o clipă o strîngea în brațe.

Cînd Duncan se aplecă s-o sărute, Madelyne își aruncă brațele pe după gîtul său. Se agăță de el, în timp ce gura lui o acoperea pe-a ei aproape nebunește de posesiv. Avu senzația că era ridicată pe coama unui val de excitație. Și ea era la fel de hămesită după atingerea lui, la fel de înnebunită.

- Te iubesc, Madelyne, șopti Duncan.

Soția lui era prea ocupată să plîngă pentru a-i mai da vreun răspuns.

Duncan le făcu semn oamenilor să descalece, apoi se întoarse spre bătrînul care aștepta în spatele Madelynei. O cuprinse lîngă el și spuse:

- Sînt baronul de Wexton.

- Sper din toată inima, răspunse Părintele Berton, zîbind, în timp ce începea să facă o plecăciune. îl opri mîna baronului.

- - Eu sînt cel care ar trebui să îngenuncheze înaintea dumitale, îi spuse acesta preotului. Sînt onorat să te cunosc în sfîrșit, părinte.

Preotul se simți umilit de cuvîntarea baronului.

- E cea mai prețioasă comoară a dumitale, nu-i așa, baroane? întrebă el.

- Da, așa este, recunosc Duncan. îți voi rămîne pe vecie îndatorat. Atîția ani ai apărat-o pentru mine.

- încă nu e a ta, îi aminti Părintele Berton. Trebuie să vă căsătoriți, baroane, să vă căsătoriți cu adevărat, și cu cît o facem mai repede, cu atît va fi mai bine pentru liniștea mea sufletească.

- Atunci, ai să ne cununi mîine dimineață, decretă Duncan.

Părintele Berton văzuse sărutul pătimaș dintre nepoata lui și Baronul de Wexton, și nu era deloc sigur că mai puteau aștepta pînă a doua zi.

- Atunci, la noapte n-ai să dormi lîngă Madelyne, îl preveni el. Am s-o păzesc în continuare cu strășnicie, Baron Wexton.

Duncan și preotul se priviră lung, apoi Duncan zîmbi. Pentru prima

oară, de mult timp, nu putea intimidă pe cineva.

Dădu din cap.

Diseară.

Madelyne le urmărise dialogul și știa prea bine despre ce vorbea. Se făcuse roșie ca sfecla.

- Și eu aș dori să mă mărit cu Duncan diseară, dar nu...

Se întrerupse, când îl văzu pe Anthony venind ca să-i stea alături.

- Părinte, el e vasalul despre care ți-am vorbit.

- Dumneata ești cel care s-a pus între nepoata mea și Louddon când a încercat s-o lovească din nou? întrebă preotul, luînd mîna lui Anthony într-ale lui.

- Eu am fost, recunosc Anthony.

- Din nou? strigă Duncan. Nu era sub protecția regelui?

- A fost o nimica toată, protestă Madelyne.

- Ar fi ucis-o, interveni Părintele Berton.

- Da, era hotărît s-o vatăme, spuse și Anthony.

Madelyne simți brațul lui Duncan strîngîndu-i și mai tare mijlocul.

- N-a fost nimic, insistă ea. Doar o palmă...

- Mai are și-acum vîntățile! anunță Părintele Berton, dînd vehement din cap.

Cînd Duncan îi ridică fața ca să vadă, Madelyne încercă să-și smulgă bărbia din mîna lui.

- N-o să se mai atingă niciodată de mine, Duncan. Numai asta contează. Vasalul tău credincios m-a apărat, adăugă ea, înainte de-a se întoarce spre Părintele Berton. Unchiule, de ce stîmești mînia lui Duncan?

- Are urme și pe umeri și spate, baroane, continuă preotul, neluînd în seamă întrebarea.

- Unchiule!

- Mie nu mi-ai spus o vorbă! protestă Anthony. L-aș fi...

- Destul. Părinte, te cunosc bine, spuse Madelyne. Acum ce mai urmărești?

- Te pregăteai să-i spui Baronului Wexton că vrei să te măriți cu el diseară, dar n-ai vorbit pînă la capăt, nu-i așa? Adevărul, baroane, urmă

el, întorcându-se spre Duncan, e că nepoata mea va încerca să întârzie căsătoria asta. Nu-i așa, Madelyne? Vezi, copilă, îți cunosc gândurile mai bine decât crezi, încheie el cu un zîmbet tandru.

- Spune adevărul? se încruntă Duncan. Nu cumva ți-ai schimbat simțămintele?

Apoi, fără să-i lase timp pentru a răspunde, continuă:

- Dar nu contează. Ești a mea, Madelyne. Ți-a adevărul și n-ai cum să-i întorci spatele.

Madelyne era uimită că Duncan se simțea atât de nesigur. Se părea că simțea nevoia să-i audă declarațiile de dragoste la fel de des cum dorea și ea.

- Te iubesc, Duncan, îi spuse, destul de tare ca să audă și ceilalți doi.

- Știu asta, replică el, din nou îngîmfat, slăbind strînsoarea.

- Avem multe de rezolvat, interveni Anthony. Trebuie să-ți vorbesc între patru ochi, baroane.

Și, întorcându-se, începu să se îndepărteze.

- Cu siguranță, ți-e foame, adăugă preotul. Mă duc să pregătesc ceva de mîncare.

- O baie, mai întîi, declară Duncân, pornind după el - cînd cuvintele Madelynei îl făcură să se oprească în loc ca trăsnet:

- încă nu mă pot mărita cu tine, Duncan.

Își dădu seama, după expresiile tuturor, că nici unul nu era prea încîntat de acest anunț.

Madelyne își încleșta mîinile laolaltă. începu să vorbească repede, dornică să se facă înțeleasă.

- Dacă am aștepta pînă se căsătoresc Gerald și Adela, Louddon nu se va mai putea folosi de argumentul...

- Știam eu, mormăi Anthony. încă mai încerci să aperi lumea întregă. Baroane, trebuie să-ți explic doar unul dintre anunțuri.

- Mereu e gata să-i apere pe cei despre care crede că au nevoie, spuse preotul.

- Nu înțelegi! insistă Madelyne, alergînd pînă în fața lui Duncan. Dacă ne căsătorim acum, înseamnă că te împotrivești voinței regelui. Și o să L-o dea pe' Adela lui Louddon. Asta sugera scrisoarea, Duncan.

Duncan o prm lung.

- Doar o întrebare vreau să-ți pun, Madelyne: ai încredere-n mine?
- Da! răspunse ea fără zăbavă.

O îmbrățișă, îi depuse un sărut cast pe frunte, apoi se întoarse iar să plece.

- Ne căsătorim diseară.

După ce rosti aceste cuvinte se opri, dar nu se întoarse. Madelyne știa ce aștepta.

- Da, Duncan, ne căsătorim diseară.

Era, desigur, răspunsul corect. Madelyne își dădu seama de asta, când unchiul ei începu să chicotească. Anthony fluieră, iar Duncan se întoarse spre ea, dînd scurt din cap.

Ora următoare trecu într-un iureș de treburi. În timp ce Duncan și Anthony stăteau la măsuța din casă, mîncînd de cină, Părintele Berton se duse să-i explice situația gazdei sale, Conte de Grinsteade.

Contele era foarte bătrîn și, deși nu mai avea putere să vină la ceremonie, Duncan promise să-i facă o vizită formală imediat după nuntă.

Duncan și vasalul său se duseră la lacuî din spatele casei contelui ca să facă baie și să discute între patru ochi. Madelyne își schimbă rochia și se pieptănă, apoi se hotărî să-și lase părul neîmpletit. Știa că lui Duncan îi plăcea mai mult așa.

Își pusese iar culorile lui, desigur, deși probabil că Duncan nici n-avea să observe. Războinicii de statura lui nu luau în seamă astfel de lucruri.

- Cu atît mai bine, recunosc eu cu voce tare. Sigur m-ar tachina.
- Cine să te tachineze? întrebă Duncan din

ușă.

Madelyne se întoarse spre el, cu zîmbetul pe buze.

- Lupul meu, răspunse ea imediat. Ce s-a întîmplat, Duncan? Pari... neliniștit.

- Devii tot mai frumoasă de la oră la alta, șopti el, cu glasul ca o mîngîiere.

- Vă așteptăm să începem! anunță Părintele Berton. Totuși, mai am o grijă...

- Care? întrebă Madelyne.

- Aș dori să merg pe lîngă tine, dar nu pot fi în două locuri în același

timp. Și cine vor fi martorii?

- Nu poți s-o conduci pe Madelyne pînă în fața altarului și apoi să continui slujba? îl întrebă Duncan.

- Iar cînd, ca preot, voi întreba cine o dă pe această femeie în sfîntă matrimonie, pe urmă să fug lîngă Madelyne ca să-mi răspund singur la întrebare?

Duncan zîmbi, imaginîndu-și scena.

- Ar fi o ciudățenie, dar aș putea să mă descurc, anunță Părintele Berton.

- Soldații mei vor fi martori cu toții, anunță Duncan. Anthony va sta lîngă Madelyne. Așa e bine, părinte?

-- Așa să fie, stabili Părintele Berton. Și acum, du-te, baroane, și așteaptă lîngă altarul pe care l-am înjghebat afară. O să vă căsătoriți la lumina lunii și a stelelor - ăsta-i adevăratul palat al lui Dumnezeu, după părerea mea.

- În regulă atunci, hai, s-o facem și să terminăm odată.

Felul cum își alesese cuvintele o supără pe Madelyne. Se luă după Duncan, luîndu-l de mîină ca să-i atragă atenția.

- "S-o facem și să terminăm odată"? repetă ea, încruntată.

Cînd o privi, Madelyne își dădu seama că o tachinase.

- Sîntem uniți din clipa cînd ne-am întîlnit, Madelyne. Dumnezeu o știa, o știam și eu și, dacă stai să te gîndești, vei recunoaște că și tu o știai. Ne-am jurat credință unul altuia și, cu toate că Laurance nu era preot și nu ne-a putut da o binecuvîntare adevărată, sîntem totuși căsătoriți.

- Din clipa cînd ți-am încălzit picioarele, șopti Madelyne.

- Da, din clipa aceea.

Părea gata să izbucnească în plîns. Duncan căută imediat să-i mai ușureze emoțiile.

- Ar trebui să fii recunoscătoare, să știi.

- Recunoscătoare? Pentru ce, Duncan? întrebă ea, ștergîndu-se la ochi.

- Că nu ne-am întîlnit vara.

În prima clipă, Madelyne nu înțelese. Apoi rîse, cu un hohot melodios care-i încălzi lui Duncan inima.

- Va să zică, vremea e cea care mi te-a dăruit, după părerea ta?

Duncan ar fi răspuns, dacă Părintele Berton nu începea să-l împingă spre ușă.

- Te așteaptă oamenii, baroane.

Imediat ce Duncan ieși, preotul îi oferă brațul femeii pe care o botezase, o văzuse crescînd și o iubise ca pe o fiică.

Fu o ceremonie frumoasă, iar cînd se termina, Duncan le-o prezentă pe soția sa vasalilor. Oamenii îngenuncheară în fața Madelynei și-i jurară credință.

Duncan era istovit și nervos. își lăsă soția singură, pentru a-i face o vizită oficială Contelui de Grinsteade, și se întoarse după nici douăzeci de minute.

- Trebuie să plecăm mîine, o anunță el pe Madelyne.

- Am putea sta aici pînă la sfîrșitul verii, propuse ea.

- Plecăm mîine.

Madelyne oftă. Știa că avea dreptate.

Duncan încercă s-o mai înveselească.

- Trebuie să mă bărbieresc înainte de a pleca la curte, anunță el.

Soția lui începu să roșească.

- Aș prefera să nu te mai bărbierești niciodată. Am ajuns să... să-mi placă barba dumitale, my lord.

Duncan o sărută apăsător, semn că-i plăcea sinceritatea ei.

Duncan și Madelyne ajunseră la Londra peste două zile. Gilard, Edmond și Gerald îi așteptau la poartă. Toți trei aveau expresii posomorite.

După ce-i ură bun-venit Madelynei, îmbrățișînd-o, Edmond îi spuse lui Duncan că baronii "Ceilați se instalaseră deja în camerele lor.

- Gilard o îmbrățișă și el, apoi se întoarse să-l întrebe pe Duncan:

- Te duci la rege diseară?

- Mă duc acum.

- Louddon crede că Madelyne e la unchiul ei. Probabil chiar în clipa asta află că a venit aici. Trebuie să-ți amintesc că Louddon știe că nu sînteți căsătoriți, interveni Gerald.

- Acum sîntem căsătoriți, răspuse Duncan. Părintele Berton a oficiat ceremonia, cu vasalii mei ca martori.

- Regele o să se înfurie, prezise Edmond, încruntat. O va lua ca pe o insultă personală, că te-ai însurat înainte ca problema asta să se rezolve.

Duncan tocmai se pregătea să-i răspundă, când atenția îi fu atrasă de soldații regelui. Conduși de Henry, fratele lui William, oamenii veneau în formație spre el.

Henry le făcu semn să aștepte, apoi îi spuse lui Duncan:

- Fratele meu și-a trimis garda ca s-o escorteze pe Lady Madelyne în odăile ei.

- Mă duc acum la William să-i dau seamă, Henry. Nu vreau s-o las pe Madelyne să plece nicăieri fără mine. A fost maltrată, ultima oară când s-a aflat sub protecția regelui.

Henry nu avu nici o reacție față de tonul aspru al lui Duncan.

- Mă îndoiesc că regele a știut, măcar, că era aici, Duncan. Loudon...

- N-am s-o mai las în primejdie, Henry, nu se lasă Duncan.

- Atunci, dorești ca această distinsă lady să nimerească la mijloc între tine și fratele ei?

Înainte ca Duncan să poată răspunde, Henry mai adăugă

- Vino să facem câțiva pași, am ceva să-i spun.

Din respect pentru rangul lui, Duncan se conformă. Pomi cu Henry spre o zonă mai retrasă a curții.

Henry vorbi aproape numai el. Madelyne nu avea idee ce spunea, dar după expresia lui Duncan își dădea seama că soțul ei nu era prea mulțumit.

Imediat ce se întoarseră, Duncan îi spuse:

- Madelyne, du-te cu Henry. Va avea el grijă de găzduirea ta.

- În odăile tale, Duncan? întrebă Madelyne, încercând să-și ascundă îngrijorarea.

Îi răspunse Henry:

- Vei avea propriile tale camere, draga mea, sub paza gărzii mele personale. Până se lămurește toată povestea asta, nici Duncan și nici Loudon nu vor avea voie să se apropie de tine. Se știe că fratele meu e iute la mînie. Să nu aprindem iasca încă. Nici diseară nu va fi prea târziu.

Madelyne îl privi pe Duncan. Când îl văzu dînd din cap, se înclină în fața lui Henry. Apoi Duncan o luă deoparte și-i șopti ceva la ureche.

Tuturor li se trezi curiozitatea, căci cînd se întoarse spre Henry, Madelyne zîmbea radios.

Gilard o privi cum îl lua de braț și porneau spre intrare.

- Ce i-ai spus, Duncan? Părea gata să plîngă, iar în clipa următoare, zîmbea în culmea fericirii.

- l-am amintit doar de sfîrșitul unei anumite povești, ridică din umeri Duncan.

Și, cu aceste cuvinte, se îndepărtă.

- O să fie cam îmbulzeală pe coridor, în fața odăilor Madelynei, comentă Gerald. Mă întreb ce-o să facă Louddon, cînd va auzi că s-a întors.

Baronul respectiv se duse la vînătoare în pădurea regelui și nu se întoarse la castel decît spre seară. Fu informat numaidecît de înapoierea Madelynei.

Louddon se înfurie, bineînțeles, și se duse imediat să-și caute sora.

Anthony stătea de strajă în fața ușii. Edmond - și Gilard plecaseră să se schimbe pentru cină și l pentru confruntarea care urma.

Cînd îl văzu pe Louddon apropiindu-se Anthony se rezemă de perete, privindu-l cu scîrbă.

Louddon nu-l luă în seamă. Bătu cu pumnul în ușă, cerînd să i se deschidă.

Deschise Henry. îl salută politicos pe Louddon, apoi îl anunță că nimeni nu avea voie s-o vadă pe Madelyne.

Înainte ca Louddon să protesteze, ușa i se trînti în față.

- Frateje tău e la fel de roșu la față ca al meu, o , anunță Henry pe Madelyne, după care o luă de mîină și o conduse la fereastră. Pereții au urechi, șopti el.

- îți mulțumesc din nou că l-ai ajutat azi pe soțul meu, spuse Madelyne.

- Ceva mi-a zgîndărit curiozitatea toată după- amiaza, recunosc Henry. Dacă nu e o chestiune personală, aș vrea să-mi spui ce ți-a zis Duncan înainte să pleci de lîngă el. Ai părut foarte satisfăcută.

- Mi-a spus să-mi amintesc că Odiseu s-a întors acasă.

Cum nu mai continuă, Henry îi ceru să-i spună toată povestea.

Deși era o poruncă arogantă, Madelyne nu se supără.

- I-am spus soțului meu o poveste despre un războinic pe nume Odiseu. A fost plecat mult timp de lângă soția lui, iar când s-a întors, și-a găsit casa cotropită de oameni răi care încercau să-i seducă nevasta și să-i fure comoara. Odiseu i-a trimis soției sale vorbă că se înapoiase acasă. Apoi a curățat casa de toți acei păgâni îngrozitori. Duncan mi-a adus aminte că o să aibă grijă de Louddon.

- Așadar, soțul tău și cu mine avem caractere asemănătoare, remarcă Henry. Da, a sosit momentul să facem curățenie și în această casă.

Madelyne nu-l înțelese.

- Mă tem că Duncan va face ceva ce-l va înfuria pe rege, șopti ea. Mi-ai spus ce aprig e temperamentul regelui.

- Mai am de vorbit cu tine despre încă o problemă, spuse dintr-o dată Henry, pe un ton mult mai aspru.

Madelyne încercă să-și ascundă mirarea.

— Ești prietenul și aliatul soțului meu? Întrebă ea.

Henry dădu din cap.

- Atunci, voi face tot ce pot ca să te ajut, spuse Madelyne.

- Ești la fel de loială ca Duncan, constată el. Dacă intervin în favoarea ta la rege, ai să faci orice se hotărăște - chiar și să pleci în surghiun?

Madelyne nu știu ce să răspundă.

- S-ar putea ca așa să salvezi viața soțului tău, preciză Henry.

- Voi face tot ce e de trebuință.

- Va trebui să ai și în mine la fel de multă încredere ca în Duncan, o mai preveni el.

Madelyne dădu din cap.

- Soțul meu te consideră cel mai deștept dintre cei trei...

Se întrerupse, cu ochii mari, când își dădu seama ce spusese.

Henry rîse.

- Va să zică, îmi cunoaște valoarea, nu?

Madelyne roși.

- Da, și voi face totul ca să-l știu în siguranță - chiar și cu prețul vieții.

- Așadar, te bate gândul să te jertfești? întrebă Henry, mai blînd. Nu cred că lui Duncan i-ar conveni un asemenea plan.

-E foarte complicat... șopti Madelyne.

- Mi-ai spus că ai încredere-n mine. Am să te ajut, draga mea.

Madelyne dădu din cap. Vru să facă o reverență, apoi se hotărî să îngenuncheze.

- Îți mulțumesc pentru ajutor, my lord.

- Ridică-te, Madelyne. Nu sînt regele tău.

- Aș vrea să fii, mărturisi ea, cu capul plecat.

Henry nu răspunse, pornind numai spre ușă.

Înainte de a o deschide, se mai întoarse o dată.

- Dorințele se adevăresc, Madelyne.

Cuvintele lui ciudate o făcură să se încrunte.

- Când intri în sală, să nu arăți loialitate nici unei părți, o mai sfătui el. Lasă-i pe toți să cugete, pînă ți se dă cuvîntul. Am să-ți stau alături.

Și, cu aceste cuvinte, ieși.

Trecură două ore pînă cînd fratele regelui veni s-o ia în primire. Cînd intrară în sala cea mare, Madelyne își dădu seama că întîrziaseră. Majriotatea oaspeților mîncaseră deja, iar servitorii strîngeau de pe mese.

Simțea privirile tuturor, și le înfruntă cu o expresie calmă. Era cea mai dificilă prefăcătorie, pentru că nu-l vedea pe Duncan nicăieri.

Soțul ei stătea lîngă peretele din fund, cu Gilard și Edmond, privindu-i intrarea în sală.

- Umblă ca o regină, șopti Gilard.

- Nu mai e împiedicată, se plînsese Edmond.

- E înspăimîntată, declară Duncan, pornind înainte.

Gilard și Edmond îi tăiară calea.

- O să vină la tine, Duncan. Lasă-i puțin timp lui Henry.

Între timp, Louddon începuse să-i vorbească Madelynei. Henry se întorsese să schimbe cîteva cuvinte cu o veche cunoștință.

- Am să-ți înfig spada în spinare dacă fac un singur pas spre Baronul de Wexton, o amenință Louddon. Și voi da ordin să-l ucidă și pe scumpul tău popă.

- Ia spune-mi, replică Madelyne, cu o furie care-l surprinse. Ai să-i omori și pe Duncan și pe frații lui, c& și pe toți aliații lor?

Louddon nu se mai putu stăpîni. O înhăță de braț.

- Nu mă pune la încercare, Madelyne. Am mai multă putere decît oricare alt om din Anglia.

- Mai multă putere decît regele nostru? interveni Henry.

Louddon tresări vizibil. Se întoarse spre fratele regelui, răsucind brațul Madelynei.

- Sînt umilul sfetnic al fratelui tău, nici mai mult, nici mai puțin.

Henry nu-și ascunse neplăcerea. O luă pe Madelyne de mîină, desprinzîndu-i-o pe a lui Louddon cu forța, și se uită lung, în tăcere, la urmele roșii pe care i le lăsase pe încheietură. Cînd ridică iar privirea spre Louddon, în ochi i se citea dezgustul.

- Am s-o prezint pe sora ta cîtorva dintre prietenii noștri credincioși.

Glasul îi devenise dur, provocator. Louddon se retrase. îi mai aruncă o privire amenințătoare surorii lui vitrege, apoi dădu din cap spre Henry.

- Ce ți-a spus? întrebă acesta.

- A jurat că-1 va ucide pe unchiul meu Berton dacă fac un pas spre Duncan.

- Șarjează, Madelyne. Acum nu mai poate face nimic, în fața tuturor celorlalți. Iar mîine va fi prea tîrziu. Ai încredere-n mine, că știu ce vorbesc.

Clarissa îl văzuse pe Louddon alungat de Henry. Veni spre Madelyne s-o salute.

- Voiam să-i arăt Madelynei impresionantele grădini ale fratelui meu, îi spuse Henry.

- O, aș dori să văd și eu grădinile! declară Clarissa.

- Altă dată, poate? i-o reteză fratele regelui.

Clarissa nu-și putu stăpîni ura din privire. Fără o vorbă, se întoarse și plecă.

Madelyne îl însoți pe Henry spre ușile care dădeau pe terasă.

- Cine-i omul acela care-i vorbește lui Edmond? întrebă ea. Cel cu părul roșcat. Are o expresie foarte neliniștită.

Henry îl reperă de îndată.

- E Baronul Rhinehold.

- Este căsătorit? Are familie? continuă Madelyne, încercînd să nu pară prea curioasă.

- Nu s-a însurat niciodată, răspunse Henry. De ce te interesează așa?

- A cunoscut-o pe mama mea.

Continuă să-l privească pe Baronul Rhinehold, așteptându-l să se uite spre ea. Când în sfârșit o văzu, Madelyne îi adresă un zîmbet.

Deși știa că nu se putea, ar fi vrut să poată petrece cîteva minute cu el. Conform cardinalului, Rhinehold era tatăl ei și motivul pentru care soțul lui Rachael o ura.

Madetyne era bastardă, dar nu se rușina de acest adevăr. Nimeni n-avea să știe vreodată adevărul, în afara lui Duncan, desigur, și... Dumnezeu mare, uitase să-i spună!

- Duncan îl consideră pe Baronul Rhinehold prieten? îl întrebă ea pe Henry.

- Da, de ce întrebi?

Nu știi cum să-i răspundă, așa că încercă să schimbe vorba.

- Tocmai mi-am amintit un lucru pe care vreau să i-l spun.

- Norocul e de partea ta, Madelyne. N-ai văzut că Louddon tocmai a ieșit, cu acoliții lui? Fără îndoială, încearcă pentru ultima oară să-l influențeze pe rege. Așteaptă pe terasă, și am să-l trimit pe Duncan la tine.

Nu fu lăsată mult să aștepte.

- Madelyne, totul se va termina curînd, fură primele cuvinte ale lui Duncan.

O luă în brațe și o sărută cu tandrețe.

- Curînd, iubito, îți făgăduiesc. Ai încredere-n mine, dulcea mea...

- Ba să ai tu încredere în mine, bărbate, șopti Madelyne. Și ai, nu-i așa, Duncan?

- Am. Haide, stai lîngă mine cînd vorbim cu regele. Trebuie să sosească din clipă-n clipă.

Madelyne clătină din cap.

- Louddon crede că am să te prind într-o cursă. Henry vrea ca fratele meu să se creadă stăpîn pe situație pînă-n ultimul moment. De-asta nu pot sta lîngă tine. Și nu te mai încrunta așa, Duncan. Totul o să fie gata nu peste mult - și am o veste minunată să-ți dau. Am aflat adevărul de cîteva zile, dar s-au întîmplat atîtea, încît am uitat să-ți spun cînd ne-am...

- Madelyne.

își dădu seama că îndruga vrute și nevrute.

- Sînt nelegitimă. Ce zici de vestea asta, bărbate?

Duncan fu într-adevăr surprins.

- Da, Duncan, sînt bastardă. Nu te bucuri? Pe toți sfinții, eu sînt în culmea fericirii, fiindcă înseamnă că nu-s nici un fel de rudă cu Louddon.

- Cine te-a numit bastardă? întrebă el încet, cu furie.

- Nimeni. L-am auzit pe Louddon vorbind cu Clarissa. întotdeauna m-am întregat de ce el și tatăl lui se întorseseră împotriva mamei mele. Acum știu adevărul. Cînd s-a măritat, era grea cu copil. Mă purta pe mine.

Duncan o privi lung. Părea îngrijorat.

- Are vreo importanță pentru tine că sînt bastardă?

- Termină cu nimicurile astea, clătină el din cap, zîmbind. Nevastă, ești singura femeie din lume care s-a bucurat de o asemenea veste.

Oricîncî, nu-și putea stăpîni rîsul.

- Louddon n-o să spună nimănui, șopti Madelyne. M-a eliberat, și nici măcar nu știe. Pentru tine va conta cu ceva?

- Cum îmi poți pune o întregare ca asta?

- Ți-o pun, fiindcă te iubesc, oftă Madelyne. Nu contează dacă ești supărat sau nu. Trebuie să mă iubești toată viața, bărbate. Mi-ai jurat.

- Da, Madelyne, răspunse Duncan. Toată viața.

în spatele lor sunară trompeții, tocmai cînd Duncan se apleca să-și sărute din nou soția.

- Și știi, din întîmplare, cine e tatăl tău? întregă el, cînd văzu teama revenindu-i în ochi.

- Rhinehold, răspunse Madelyne.

Văzîndu-l că zîmbea, dădu din cap.

- Ești mulțumit. îmi dau seama.

- Foarte mulțumit, șopti Duncan. E un om de treabă.

Henry îi întreguse, din spatele lui Duncan.

- E timpul! Madelyne, vino cu mine. Regele așteaptă.

Duncan își simți soția tremurînd. O strînse ușor de mînă, înainte de a-i da drumul. Cînd Madelyne pomi, îi mai spuse:

- Rhinehold are părul roșcat, nevastă. Roșu ca focul îl are.

Madelyne nu se întoarce.

- E mai mult castaniu decît roșu, Duncan. Pînă și tu poți să vezi asta.

Rîsul ei îi ajunse la urechi, iar Duncan știu că totul avea să fie în regulă.

CAPITOLUL 23

Tăcerea se lăsă peste adunare, cînd William al II-lea pomi spre tronul postat pe o platformă. După ce se așeză, toți își plecară capetele.

Din ochii Madelynei se ștersese orice lucire de veselie. Stătea singură în mijlocul sălii. Henry o lăsase neînsoțită și vorbea cu fratele lui.

Cuvintele sale nu păreau să-l încînte deloc pe rege. Madelyne îl văzu pe William clătinînd dintr-o dată din cap și mișcîndu-și mîna spre fratele său, semn clar că-l expedia.

Închise ochii și se rugă să n-o lase curajul. Henry îi spusese că mai întîi avea să vorbească Louddon, apoi Duncan, și la sfîrșit, ea.

Deschide ochii și-l găsi pe Duncan în partea cealaltă a sălii. Privind-o, pomi încet spre ea. Nici unul nu scoase o vorbă, dar se uitară unul la altul tot timpul. Madelyne se înălță pe vîrfyri și-și sărută soțul, în văzul tuturor.

- Stai aici pînă te cheamă, îi spuse Duncan.

Îi mîngîie obrazul, înainte de a se întoarce și a pomi spre regele său.

Apoi Louddon se înfățișă înaintea suveranului. Cei doi se măsurau cu privirea, de la treizeci de pași distanță.

Regele luă cuvîntul, adresîndu-se mulțimii. Vobi despre neplăcerea pe care i-o producea conflictul dintre cei doi baroni, furia pricinuită de uciderea ostașilor și frustrarea pentru că auzea atît de multe relatări diferite despre ceea ce se petrecuse cu adevărat. Își încheie tirada cerînd să afle adevărul, apoi dădu din cap spre fiecare dintre ‘cei doi și-i facu semn lui Louddon să înceapă.

Louddon se declară numaidecît nevinovat. Îl acuză pe Duncan de trădare, afirmînd că baronul îi distrusese fortăreața, îi ucisese pînă la două sute de oameni loiali, îi luase sora captivă și aproape o distrusese și pe ea.

Apoi declară că Duncan îl învinuia pentru un lucru pe care altcineva i-l făcuse surorii lui, Adela. Depăna o întregă urzeală de minciuni în

jurul regelui, afirmînd că nici măcar nu știuse că Baronul de Wexton avea să-l provoace la luptă. Cum ar fi putut? Era la curte, cînd Duncan și ostașii lui îi atacaseră fortăreața, și avea martori care s-o dovedească.

Louddon își încheie convingătoarea pledoarie insistînd că Duncan nu avea nici o probă despre vreo faptă rea săvîrșită de el, cîtă vreme el avea destule dovezi privitoare la mișeliile lui Duncan - și chemă trei oameni care să depună mărturie.

Madelyne nu-l cunoștea pe nici unul, dar le știa numele. Toți trei îl purtau pe același - se numeau Iuda.

Ultimul martor își termină povestea învățată dinainte și trecu în spatele lui Louddon. Acesta păși din nou înainte și ceru dramatic să se facă dreptate.

Venise rîndul Baronului Wexton să vorbească. Se vedea clar că regele era în termeni buni cu vasalul său, căci îl numi Duncan cînd îi ceru să-și spună povestea.

Duncan fu laconic. Declară succint faptele. Nu chemă nici un martor, dar spuse că Louddon abuzase de Adela, iar pe el încercase să-l ucidă, așa că ripostase în același mod.

- Ai martori care să-ți confirme spusele? îl întrebă regele.

- Am spus adevărul, răspunse Duncan, cu glas dur, stăpînit. Nu am nevoie de martori care să-mi dovedească sinceritatea.

- V-ați acuzat unul pe celălalt de răutăți. încă mai am cîteva nelămuriri.

- E prins la mijloc, îi șopti Gilard lui Edmond.

Edmond dădu din cap. Cei doi baroni se contraziceau. Regele părea dornic să judece în favoarea lui Duncan, dar Louddon adusese și martori. Duncan era un vasal credincios, dar și un războinic redutabil, care ar fi putut deveni periculos dacă se socotea trădat de regele lui.

Era o insultă să-i ceară lui Duncan să-i aducă pe alții care să depună mărturie pentru el. Spusese adevărul. Regelui nu-i mai rămînea decît să-l creadă sau nu.

Edmond reveni la realitate, cînd fii chemată Madelyne. Se întoarse s-o privească.

Madelyne își îndreptă umerii și, cu o expresie calmă, pomi încet spre

rege. Se opri lângă platformă și îngenunche, cu capul în piept.

- Fratele tău m-a convins că ți-ar fi prea dureros să-mi prezinți acum povestea ta, anunță regele. Prin urmare, te cruț de această îndatorire.

Ridicându-se în picioare, Madelyne îl privi uimită. Acum înțelegea de ce Louddon arătase atât de sigur pe sine toată seara. Se asigurase deja că n-avea să fie lăsată să vorbească.

- Sînt o supusă credincioasă a înălțimii Voastre, anunță ea.

Aceste cuvinte îi atraseră atenția regelui, care făcu ochii puțin mai mari.

- Deși nu am nici o armată de vasali care să-ți dea ajutor, aș face tot ce-mi stă în putință ca să te servesc. Și aș dori să-ți răspund la întrebări.

Numaidecît, regele dădu din cap.

- Nu pari dărîmată, așa cum a dat de înțeles fratele tău, remarcă el.

Aplecându-se spre ea, o întrebă mai încet:

- Ai prefera să golesc sala înainte de a-mi spune tot ce ți s-a întîmplat?

Surprinsă de tonul blînd al regelui, Madelyne răspunse tot în șoaptă:

- Nu e nevoie, Maiestate.

- Atunci, spune-mi tot ce poți despre șarada asta.

Madelyne se conformă. Își împreună mîinile în față, inspiră adînc ca să se liniștească și-și începu relatarea.

Se lăsase o asemenea liniște, încît s-ar fi putut auzi șoarecii rozînd brînza.

- Aș începe cu noaptea atacului asupra fortăreței fratelui meu, dacă înălțimea Voastre dorește.

- Ar fi destul de bine. Știu că-ți va fi greu, domniță, dar așa voi înțelege mai bine.

Madelyne ar fi vrut ca regele să nu fie atât de binevoitor cu ea. Îi îngreuna sarcina.

- Soțul meu spune că ești un om onorabil, șopti ea.

William se aplecă din nou. Numai el îi auzise cuvintele.

- Sînt de toate pentru toți, se lăudă el, la fel de nncet, dar cred că onorabil sînt pentru toată lumea, chiar și pentru domnițele care nu au oștiri să mă ajute în luptă.

Madelyne îl învrednici cu un zîmbet.

- Și acum, începe-ți povestirea, porunci regele, destul de tare ca să-l audă toată lumea.

- Eram în drum spre odăile mele, când unul dintre ostașii fratelui meu l-a înștiințat pe Louddon că Baronul de Wexton voia să-i vorbească.

- Louddon era acolo? întrebă regele.

- Da. L-am auzit când i-a spus ostașului să-l lase să intre, în numele păcii temporare. Era o capcană, desigur, căci de îndată ce a intrat în fortăreață, Duncan a fost luat prizonier. Fratele meu i-a spus vasalului său că avea să-l ucidă pe Duncan. Se socotea foarte deștept, înțelege, pentru că ticluise un plan de a-l ucide lăsându-l să moară înghețat.

Louddon scoase un strigăt șocat. Pomi spre Madelyne, dar se opri când îl văzu pe Duncan ducînd mîna la spadă.

- Nu știe ce vorbește... se bîlbîi Louddon. Madelyne are mințile prea rătăcite de durere pentru a glăsui cu șir... Cruț-o de chinul ăsta!

Regele ridică mîna, facîndu-l să tacă. Louddon trase adînc aer în piept.

- Să nu ne mai întrerupă nimeni! strigă regele.

Apoi se întoarse spre Madelyne, dînd scurt din cap.

- Continuă, te rog, și explică-mi planul ăsta măiastru de a-l omorî prin îngheț pe baronul meu. Nu înțeleg.

- Louddon nu voia să-l rănească pe Barton cu nici o armă. După ce-l omora gerul, oamenii l-ar fi dus undeva departe și i-ar fi lăsat trupul acolo, pînă-l găsea cineva sau îl sfișiau fiarele. L-au despuiat de haine și l-au legat de un stîlp din curte.

Făcu o pauză, pentru a-și trage din nou răsuflarea.

- Apoi, Louddon a plecat la Londra. Și-a lăsat cîțiva oameni să-l păzească pe Duncan, dar aceștia n-au suportat frigul și în cele din urmă au intrat în casă. De îndată ce au plecat, eu l-am dezlegat pe Duncan.

- Și atunci soldații lui au atacat fortăreața?

- Au intrat cățărîndu-se pe ziduri. Erau datori să-și apere stăpînul.

- Înțeleg.

Madelyne nu știa ce voia să spună cu asta. Aruncă o privire peste umăr, îl văzu pe Louddon zîmbind afectat, apoi se uită și la Duncan. Soțul ei dădu din cap a încurajare.

- Au intrat, spui? întrebă regele, după câteva momente.
- Și a început lupta, completă Madelyne.
- Iar pe tine te-au luat prizonieră?
- La drept vorbind, m-au eliberat de relele tratamente ale fratelui meu. Îi plăcea să mă rănească și, martor mi-e Dumnezeu, mă săturasem de cruzimile lui.

Un murmur surprins străbătu mulțimea.

- Baronul de Wexton m-a luat cu el. Mă temeam de Louddon și mărturisesc din nou că, pentru prima dată în viața mea, mă simțeam în siguranță. Duncan e un om onorabil. S-a purtat frumos cu mine. Niciodată nu mi-a fost teamă că mi-ar face nici cel mai mic rău. Niciodată.

Regele se încruntă spre Louddon, apoi întoarse iar capul către Madelyne.

- Cine i-a ars casa pînă-n temelii? Sau nici n-a ars? ridică el tonul.
- Duncan mi-a distrus fortăreața! strigă Louddon.
- Tăcere! mugi regele. Acum vorbește sora ta și numai pe ea vreau s-o aud. Răspunde la întrebare, îi ceru el Madelynei.
- Louddon și-a distrus singur casa, cînd a încălcat semnul păcii, anunță Madelyne.

Regele oftă. Părea obosit.

- Atunci, pot presupune că nu ți-a fost răpită virtutea?

Aproape strigînd, Madelyne răspunse:

- Nici nu s-a atins de mine!

Un alt murmur scăzut străbătu mulțimea. Toți erau fascinați de strania poveste pe care o auzeau.

Pînă în acel moment, Madelyne nu rostise nici o minciună.

- Duncan nu m-a atins, dar am jurat să spun adevărul, așa că mărturisesc că am încercat într-adevăr să profit de bunăvoința lui. Drept e că în cele din urmă l-am sedus eu pe el.

Murmurul fu înlocuit de o exclamație pe mai multe glasuri. Se auzi și geamătul lui Duncan. Regele părea gata să urle. Dintr-o dată, Duncan apăru lîngă Madelyne, acoperindu-i gura cu palma.

Cînd Madelyne îi dădu un ghiont, își mută mîna pe umărul ei.

- Îți dai seama cum te defăimezi, femeie? răcni regele.

- îl iubesc pe Duncan, răspuse Madelyne. Și nu l-am putut seduce pînă nu ne-am căsătorit.

Din nou, regele se întoarse spre Louddon, încruntat.

- Refuz să cred acuzația că sora ta a fost pîngărită. Ajunge doar să mă uit la ea ca să văd că grăiește adevărul.

- Acesta este adevărul, confirmă Madelyne. Adela mi-a spus ce i s-a întîmplat. Morcar a atacat-o, dar și Louddon era de față. Al lu fusese planul, așa că e la fel de vinovat.

-înțeleg...

Regele era finos de-a binelea. Continuă mult timp s-o chestioneze pe Madelyne. Deși uneori răspundea pe ocolite, fata spunea mereu numai adevărul.

- Soțul meu s-a purtat cu curaj, iar fratele meu, cu înșelătorii, declară ea.

Cînd termină, se rezemă de Duncan, vlăguită.

- Mai ai ceva să-mi spui? îl întrebă regele pe Louddon.

Louddon abia mai putea vorbi. Avea chipul învinețit de furie.

- Sora mea te minte cu nerușinare... se bîlbîi el.

- E cumva aceeași soră pe care ai lăudat-o că mereu spune adevărul? strigă regele.

Baronul nu-i răspuse. Apoi, William se întoarse din nou spre Madelyne.

- Îi ești loială soțului tău. O calitate admirabilă. Ceea ce-mi spui acum e adevărul, sau încerci doar să-l aperi pe Duncan?

Înainte ca Madelyne să poată răspunde, regele se întoarse spre Duncan.

- Ce mai ai de adăugat?

- Numai că seducația a fost din amîndouă părțile, comentă Duncan, pe un ton mai blajin. Și întru totul satisfăcătoare.

Un strigăt de încuviințare se înalță din sală. Regele zîmbi.

Apoi se ridică și-și pronunță hotărîrea:

Louddon, mi-ai trădat încrederea. Ești de-acum dezbrăcat de toate îndatoririle și izgonit pentru totdeauna de la curtea mea.

Se întoarse spre Duncan.

- Fratele meu, Henry, a propus să-ți lăsăm cîtva timp ca să-ți treacă

mînia. Mă nemulțumește dezordinea stîmită și pierderea atîtor vieți, dar înțeleg că ai ripostat cu dreaptă măsură, pentru onoarea surorii tale. Poate că o lună în Scoția ar fi timp de ajuns.

Madelyne îl simți pe Duncan devenind țeapăn lîngă ea. II luă de mînă și i-o strînse.

- Dacă, la întoarcere, încă vei mai dori să-i provoci la duel pe Louddon și oamenii care-i stau alături, voi îngădui o luptă pe viață și pe moarte. Alegerea felului de a vă confrunta îți va reveni ție.

Duncan nu răspunse imediat. Nu voia să mai aștepte. Dar o simți pe Madelyne tremurînd, așa că se hotărî:

- Plec numaidecît.

Regele dădu din cap.

- L-am despuiat pe Louddon de toate îndatoririle, Duncan, și i-am lăsat la dispoziție o lună ca să se ascundă de tine, recunosc el.

- Am să-l găsesc.

William zîmbi.

-N-am nici cea mai mică îndoială.

Duncan făcu o plecăciune. Apoi William ieși din sala tronului, cu Louddon alergînd după el.

- Aș vrea să-ți spun cîteva vorbe, nevastă, șopti Duncan.

Madelyne încercă să-i zîmbească. Nu-și dădea seama dacă era furios, sau doar iritat. Pe chip nu i se citea nimic.

- Sînt frîntă de oboseală, Duncan, și i-ai spus regelui c-o să plecăm imediat.

-Plecăm...?

- Doar n-o să mă lași aici, nu-i așa?

-N-aș prea vrea...

- Nu mă tachina, mormăi ea. Nici nu știi prin ce calvar am trecut.

Baronul Rhinehold îi întrerupse.

- Soția ta e la fel de curajoasă ca tine, Duncan. A apărut în fața regelui nostru și i-a spus povestea ei. O clipă nu i-a șovăit vocea.

- Și ce i-a spus? întrebă Duncan, calm.

Baronul Rhinehold zîmbi.

- Aici e-aici, nu-i așa? încă n-am înțeles cine ce a ars, cine a atacat și cine s-a retras... și n-am nici cea mai vagă idee ce s-a întîmplat.

- Tocmai ai descris viața mea cu Madelyne, declară Duncan, pe un ton chinuit.

O privi pe Madelyne și văzu cât de atentă se uita la baron.

- Am uitat să fac prezentările, spuse el. Baroane, ea e soția mea, Madelyne. Înțeleg că ai cunoscut-o pe mama ei?

Baronul dădu din cap.

- Seamănă cu Rachael, remarcă el. E o plăcere să te cunosc, baronesă.

Avea un zîmbet atît de plăcut...! Madelyne simți că se emoționa. Făcu un efort să surîdă și spuse:

- Aș dori să-ți vorbesc despre mama mea, baroane. Poate, cînd ne întoarcem din surghiunul nostru temporar, ne-ai putea face o vizită.

- Aș fi onorat, răspunse Rhinehold.

Nu mai aveau timp să stea de vorbă. Ceilalți aliați se apropiau, ca să-și exprime satisfacția față de rezultatul judecății. Madelyne stătea lîngă Duncan, ținîndu-l de mîină și așteptînd să-i afle părerea.

Duncan n-o lua în seamă. Se întoarse spre Gerald, care tocmai li se alăturase, și spuse că aveau să plece într-o oră.

- Duncan? Mai am timp să-mi adun lucrurile din cameră? întrebă Madelyne.

- Ai sa jilcci cu ce-ai pe tine, nevastă.

Madelyne oftă.

- Ești supărat, așadar?

Duncan își privi soția. Ochii ei erau înceteșoși, încet, clătină din cap.

- M-ai sedus? Dumnezeuule, i-ai spus regelui că m-ai sedus. Cînd te hotărăști să spui un neadevăr, nu ești deloc sfioasă, o dojeni el, dar cu zîmbetul pe buze.

- N-a fost un neadevăr, declară Madelyne. Am vrut cu-adevărat să mă săruți și cînd te-ai oprit nu m-am bucurat deloc. E și asta un fel de seducție, nu-i așa, Duncan?

- Dacă spuneați tot adevărul, acum l-aș fi putut provoca pe Louddon, sublinie el.

- A, știu cum merge. Vă contraziceați. Regele ar fi pus să fiți aruncați într-un lac, cu bolovani legați de mîini și de picioare - și, dacă te scufundai, ar fi știut că ai spus adevărul. Sigur, ai fi murit, dar onoarea ta

rămînea neștirbită. Ei bine, nu vreau să mă culc la noapte în același pat cu onoarea. Te vreau viu și nevătămat. Ce ai de spus, bărbate? încheie ea, fără a reuși să-și stăpînească lacrimile.

Duncan o privi uimit.

- Madelyne, războinicii nu sînt puși la asemenea încercări. Metoda asta o folosește biserica, nu regele.

-A...

Lui Duncan îi veni să rîdă. O cuprinse pe Madelyne în brațe și zîmbi cînd o auzi mormăind:

- Am trecut printr-un adevărat calvar.

- Ai o inimă de aur. Vino, nevastă, simt nevoia să te las să mă se duci.

Madelyne fu întru totul de acord cu planul lui.

CAPITOLUL 24

Luna următoare fu o perioadă de liniștire pentru Duncan și un răgaz divin pentru Madelyne.

Era încîntată de scoțieni. îi considera cei mai uluitori războinici din lume, în afară de soțul ei, desigur. Scțtienii îi aminteau Madelynei de spartanii din vechime, prin stilul de viață auster și apriga lor loialitate.

Îl tratau pe Duncan ca pe unul de-ai lor. Catherine fu încîntată s-o primească pe Madelyne în casa ei. Sora lui Duncan era foarte drăguță și-și iubea foarte mult soțul.

Madelyne n-o putu vedea pe Edwythe, deși Catherine promise să-i trimită un mesaj de salut. Edwythe locuia în Highlands, destul de departe de casa Catherin - prea departe, de fapt, ca să-i facă o vizită.

Duncan și Madelyne se întoarseră la fortăreața Wexton spre sfîrșitul lunii august. Cu acel prilej, aflară că Regele William al II-lea murise, relatările erau tulburi, dar toți martorii jurau că fusese un accident. William pleasa la vînătoare în pădure, cu fratele său și prietenii. Un soldat trăsese spre un cerb, se spunea, dar gîtul regelui nimerise în calea săgeții. William murise înainte de a atinge solul.

Henry revendicase imediat tezaurul și se urcase pe tron.

Nimeni nu credea povestea, dar nici nu recunoștea cineva că Henry ar fi putut fi amestecat în accidentul suferit de fratele său.

Gerald și Adela se căsătoriră în prima duminică din octombrie. Părintele Berton tocmai sosise cu bagajele să se însărcineze cu mîntuirea sufletelor de pe moșia Wexton. Conte de Grinsteade murise la cinci zile după nunta Madelynei.

Duncan trimisese soldați prin toată Anglia, în căutarea lui Louddon. De vreme ce acum Henry era rege, Louddon devenise un proscris. Henry nu-și ascunea antipatia față de el.

Madelyne bănuia că fratele ei vitreg părăsise Anglia. Duncan n-o contrazicea, dar era convins că Louddon se ascundea, în așteptarea unui prilej ca să se răzbune.

Apoi sosi o solie, chemîndu-l pe Duncan să îngenuncheze în fața noului rege și să-și depună iurămîntul de credință. Duncan nu putea refuza porunca, dar nici nu se îndemna să plece de lîngă Madelyne.

Stătea în sala cea mare, cu răvașul de la Henry în mîna, cînd Madelyne coborî la micul dejun. Duncan luase deja masa de prînz.

Soția lui arăta odihnită, dar Duncan știa că doar în cîteva ore urma să mai aibă nevoie de un pui de somn. În ultima vreme, obosea foarte repede. Madelyne încerca să ascundă acest lucru, dar Duncan știa că avea grețuri în fiecare dimineață.

Nu era deloc neliniștit. O aștepta doar să-și dea seama că-i purta copilul.

Cînd își văzu soțul așezat în jilțul de lîngă vatră, Madelyne zîmbi. Se făcuse frig, iar focul o atrăgea. Duncan o luă pe genunchi.

- Duncan, trebuie să-ți vorbesc. E aproape amiaza, și abia acum m-am dat jos din pat. Cred că sînt bolnavă, deși nu vreau să te îngrijorez. Ieri i-am cerut lui Maude o licoare de leac.

- Și ți-a dat-o? întrebă Duncan, încercînd să nu zîmbească.,

Madelyne clătină din cap. Își dădu la o parte părul de pe umăr, din grabă lovindu-l pe Duncan în piept.

- Nu, mi-a zîmbit doar și a plecat. Și-acum te întreb: ce să înțeleg eu din asta?

Duncan oftă. Trebuia să i-o spună în față.

- Ai să te superi foarte tare dacă fiul nostru va avea părul roșcat?

Madelyne făcu ochii mari și-și duse instintiv mîna la burtă. Cînd în sfîrșit îi răspunse, vocea îi tremura:

- Va fi castaniu, ca al mamei lui. Iar eu am să fiu cea mai minunată mamă, Duncan.

Rîzînd, Duncan o sărută.

- Ai luat înfumurarea de la mine, nevastă. Ai să-mi dăruiești un fiu, și cu asta, am terminat orice discuție!

Madelyne dădu din cap, prefăcîndu-se de acord, în timp ce-și imagina fetița cea trumosă pe care avea s-o țină în brațe.

Îi venea să plîngă de bucurie.

- Nu mai poți da de mîncare animalelor sălbatice. Nu vreau să mai ieși dincolo de ziduri.

- E lupul meu, îl tachină Madelyne.

Încă nu-i mărturisise lui Duncan că, de fapt, bănuia că era un cîine sălbăticit.

- Azi va fi ultima oară cînd îi las mîncare, promise ea. E bine așa?

- De ce tocmai azi?

- Fiindcă se împlinește un an de cînd am sosit aici. Poți veni cu mine și cu Anthony, dacă vrei.

Apoi oftă în glumă.

- Îmi va fi dor de lupul meu.

Duncan îi văzu luminița din ochi.

- Voi înceta să-i mîi dau de mîncare numai fiindcă așa-mi ordoni tu, bărbate.

- N-am să cred nici o clipă asta, replică Duncan. Mă ascuți pentru că ai tu chef.

În sfîrșit, îi promise s-o însoțească. Madelyne îl așteptă dar, cînd își termină exercițiile de tras cu arcul soarele asfințea, iar Duncan încă nu-și terminase treburile.

Madelyne își luă săgețile, și le puse în tolba de postav pe care i-o făcuse Ned, apoi își agăță tolba pe umăr.

Anthony îi aduse mîncarea pentru lup în sacul pe care-l folosea întotdeauna. Madelyne luă cu ea și arcul, lăudîndu-se că poate avea să vîneze cel puțin un iepure pentru cină.

Anthony nu-i dădea nici o șansă.

Cînd ajunseră pe creasta colinei, Madelyne luă traista cu mîncare de la Anthony, întinse o cîrpă, îngenunche și puse mîncarea deasupra, cu un

os gras, plin de came, în vîrf.

Anthony fi primul care auzi zgomotul din spatele lui. Se întoarse, privind printre copaci, și în aceeași clipă o săgeată șuieră prin aer, înfigîndu-i- se în umăr. Vasalul căzu la pămînt. încercă să-și țină echilibrul, și atunci își văzu dușmanul ridicînd arcul a doua oară.

Străjerul dăduse alarma de îndată ce Anthony căzuse. Pe zid apărură mai mulți oșteni, cu arcurile încordate. Așteptau ca inamicul să iasă la vedere.

Duncan tocmai încălecase. Se gîndise să-și aducă soția înapoi călare. Auzi strigătul, și-și mîină calul la galop. Răgetul lui de furie răsună prin toată fortăreața. Oamenii se repeziră la cai, să-l urmeze.

Madelyne știa că nu-i mai rămăsese timp să fugă. Aproape douăzeci de oameni, în semicerc, ieșiră încet de după copaci. Mai știa și că străjerul și arcașii n-aveau să-i poată vedea pînă ajungeau pe culme.

Nu avea încotro. își scoase o săgeată din tolbă, o potrivî în arc și ochi cu băgare de seamă.

îl recunosc pe omul cel mai apropiat. Era unul dintre cei trei martori care încercaseră să confirme minciunile lui Louddon. își dădu seama că și Louddon se afla pe-aproape.

Acest gînd îi făcu furia să-i alunge teama. Trase săgeata și scoase alta înainte ca vrăjmașul să fi căzut la pămînt.

Duncan nu urcă pe creastă. Ocoli poalele colinei, făcîndu-le semn alor lui s-o ia prin cealaltă parte. Se gîndea să-i taie calea dușmanului.

în cîteva momente, ostașii lui Duncan se angajară în luptă cu vrăjmașii. Madelyne își coborî arcul și se întoarse, vrînd să-l ajute pe Anthony.

Vasalul se rostogolise pe panta colinei, dar acum se ridicase în picioare și urca încet spre ea.

- Madelyne, la pămînt! strigă el deodată.

Madelyne îi auzi comanda, dădu să se supună, dar fu înhățată de la spate. Zbierînd, se întoarse, pentru a se pomeni față-n față cu Louddon.

Avea în ochi o privire dementă, și o strîngea mai-mai s-o zdrobească. Madelyne îl calcă pe picior, făcîndu-l să-și piardă echilibrul. Amintindu-și lecțiile de apărare învățate de la Duncan, îl lovi cu genunchiul între coapse. Louddon se prăvăli la pămînt, trăgînd-o peste

el.

Madelyne se rostogoli într-o parte, în timp ce Louddon se sălta în genunchi. O lovi cu pumnul, țintind sub bărbie. Durerea' fu arzătoare, ar Madelyne leșină.

Louddon sări în picioare. Privi spre poala colinei și-și văzu oamenii fugind. II părăseau, încercînd să scape de mînia lui Duncan.

Știa că de data asta n-avea să mai scape de Duncan.

- Uită-te la mine cum o omor! urlă el.

Duncan descălecuse, și o luă la fugă spre vârful dealului. Louddon știa că nu-i mai rămăseseră decît cîteva clipe. înnebunit, își căută pumnalul pe jos, hotărît să-l împlînte în inima Madelynei înainte ca Duncan să-l poată opri. Cînd văzu jungherul căzut pe o grămadă de gunoi, hohoti hidos. îngenunche și întinse mîna spre armă. Greșeala lui fia aceea că atinse mîncarea.

Mîna lui Louddon tocmai atinsese prăselele cuțitului, . cînd un mîrîit gros îl facu să încremenească. Sunetul deveni tot mai puternic, ajungînd să cutremure pămîntul.

Duncan îl auzise și el. Îi văzu pe Louddon ridicîndu-și brusc mîinile, după care un fulger cafeniu i se repezi la beregată?

Louddon căzu pe spate, încîndu-se cu propriul lui sînge.

Duncan le făcu semn oamenilor lui să stea pe loc. Nu-și lua ochii de la lupul cel uriaș, în timp ce-și pregătea încet arcul și săgeata. Fiara stătea cu labele deasupra lui Louddon. își dezvelise colții, mîrîind amenințător.

Duncan se rugă ca Madelyne să nu-și revină. Pomi înainte, ca să poată ochi cît mai ușor animalul.

Deodată, lupul se mută cu labele pe Madelyne. Duncan înceră să mai respire.

Pesemne că mirosul îi era cunoscut de undeva fiarei, căci după ce o adulmecă pe femeia leșinată, se întoarse la mîncare, Duncan îl văzu luînd ciolanul între dinți și dispărînd pe cealaltă parte a colinei.

își aruncă la pămînt arcul și săgeata, luînd-o la fugă spre soția lui. Madelyne tocmai se dezmeticea, cînd Duncan îngenunche alături. Cu blîndețe, o luă în brațe.

Madelyne își palpă maxilarul. Și-l putea mișca, deși o durea atît de

mare încît bănuie că putea fi rupt. Apoi îl văzu pe Louddon zăcînd alături.

- S-au dus? îl întrebă ea pe Duncan.

Era strînsă atît de tare la pieptul lui, încît abia putuse șopti întrebarea.

- Louddon e mort.

Madelyne închise ochii și rosti o rugăciune pentru sufletul lui. Nu credea că i-ar fi folosit la mare lucru, dar o înălță totuși.

- Anthony ce face? Trebuie să-i îngrijim rana, Duncan, spuse ea, încercînd să se desprindă din îmbrățișare. Are o săgeată înfiptă în umăr.

Duncan încetă să mai tremure. Intenționat, Madelyne vorbea întruna. Cînd îi simți strînsoarea brațelor slăbind, îi zîmbi.

- A trecut? îl întrebă ea.

- A trecut, răspuse Duncan. Lupul tău ți-a salvat viața.

- Știu, iubitele, întotdeauna ai să mă aperi, răspuse Madelyne.

- Nu, Madelyne. ai înțeles greșit, se încruntă Duncan. Lupul l-a omorît pe Louddon.

Madelyne clătină din cap. Era tipic pentru soțul ei, să-l apuce fantezmele în cele mai înspăimîntătoare momente. Știa că o tachina doar pentru a o ajuta să se liniștească.

‘ - Ești destul de întremată ca să te ridici în picioare? o mai întrebă el. Te simți...

- Mă simt bine. Ne simțim bine, preciză ea, bătîndu-se pe abdomen. încă n-o simt, Duncan, dar știu că e nevătămată.

Cînd Duncan o ajută să se ridice în picioare, Madelyne încercă să-l privească pe Louddon. Duncan trecu în fața ei, blocîndu-i vederea.

- Nu trebuie să te uiți la el, Madelyne, n-ar face decît să se tulbure.

Beregata lui Louddon fusese sfișiată de fâlcile lupului. Dacă Madelyne vedea acea grozăvie, n-ar fi uitat-o prea curînd.

Anthony li se alătură și el. Arăta mai mult neîncrezător decît suferind.

- Anthony, umărul...

- A intrat doar în came, răspuse vasalul. Baronesă, pe unul dintre ei l-ai săgetat drept în inimă, adăugă el, bîlbîindu-se.

Lui Duncan nu-i venea să creadă.

- A fost săgeata ei?

- A ei a fost.

Amîndoi se întoarseră spre Madelyne. Arătau uimiți de-a binelea.

Madelyne era cam iritată de neîncrederea lor. O secundă, se gîndi să tacă - dar adevărul învinse pînă la urmă.

- Ii țintisem piciorul.

Mărturisirea ei îi amuză strașnic pe Duncan și Anthony. Duncan o ridică în brațe și pomi cu ea spre poala colinei.

- Lupul ți-a salvat viața, îi spuse el din nou, încercînd să-i explice tot adevărul.

- Știu, dragul meu.

Se lăsă păgubaș. Nu-i ,mai rămînea decît să-i povestească mai tîrziu, cînd nu se mai încăpățîna așa să creadă că el fusese salvatorul ei.

- N-ai să-i mai dai niciodată de mîncare fiarei, Madelyne. Mă voi ocupa eu de treaba asta. De-acum încolo, lupul merită să aibă o viață ușoară. O merită.

- încetezi să mă mai sîcîi, Duncan?. protestă Madelyne, exasperată. Am trecut printr-un calvar îngrozitor.

Duncan zîmbi. Ce trufașă era - și atît de fermecătoare! își frecă bărbia de creștetul capului ei, în timp ce o asculta plîngîndu-se de noua vînație.

Baronul de Wexton era nerăbdător s-o ducă pe Madelyne acasă - la fel de nerăbdător cum fusese și Odiseu să se întoarcă la soția lui.

Avea tot viitorul în față. Madelynei îi plăcea să-l numească lupul ei, dar nu era decît un om - și totuși, un om mai puternic decît fantasticul Odiseu.

Căci, deși era doar un muritor de rînd, Duncan săvîrșise o ispravă cutezătoare. Da, capturase un înger. Un înger care-i aparținea cu trup și suflet.

- Sfirșit -